

Giới thiệu Phế Hậu Xoay Người Ký

Bạn đang theo dõi truyện Phế Hậu Xoay Người Ký của tác giả Hồi Sinh, truyện ngôn tình sủng xoay quanh Cố Vân Tiệp từng là mẫu nghi thiên hạ, chính thê của hoàng đế, ngày về mang tâm tư thiếu nữ ái mộ đế vương của nàng.

Nhưng đế vương vốn không có tình cảm. Nàng cuối cùng bị phế truất hậu vị, bị ban cho cái chết thương rượu độc. Sống lại một đời, đột nhiên tỉnh khỏi giấc mộng si.

Thân ở hoàn cảnh bị phế xấu hổ, nàng hao tổn tâm cơ chỉ vì xoay người thượng vị, báo thù rửa hận. Nhưng mà điều khiến cho nàng bất ngờ chính là, hoàng đế từng đối xử với nàng như giày cũ vứt đi. Nay lại thật tâm yêu nàng của đời này.. Mời các bạn cùng theo dõi truyện và ủng hộ

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu Xoay Người Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Ban Chết

Lụa trắng. Rượu độc. Đoản kiếm.

Đây là lễ vật nàng nhận được sau ngày mồng tám tháng chạp.

Trong phòng ngay cả một lò sưởi cũng không có, trên người nàng chỉ có duy nhất một kiện áo kếp cũ. Cóng đến mức ngay cả cột sống cũng lạnh thấu. Nhưng không có vấn đề gì, ngay cả lạnh hơn cũng không có vấn đề gì. Trên đời này việc khó khăn hơn nàng đều trải qua, còn sợ gì chứ?

Nàng phải chờ một câu trả lời.

Cửa bị đẩy ra, bên ngoài tuyết bay giống như sợi bông được xé ra, thổi mạnh khiến cho tóc mai nàng tán loạn, lúc này hoa mai sắp nở rồi?

Quay đầu lại, nàng nhìn thấy ngự tiền tổng quản Lữ công công đi đến bên cạnh nàng, ánh mắt yên tĩnh

“Thần đem nguyện vọng của nương nương tâu với hoàng thượng, nhưng hoàng thượng cũng không muốn gặp mặt. Bệ hạ nói, ngài và nương nương đã không còn lời nào để nói nữa.”

Lạnh đến mức như đã chết lặng, ý thức quay trở lại, “Ha” Nàng cười lạnh một tiếng.

“Ta cũng biết, ta cũng biết hắn sẽ nói như vậy. Rõ ràng hắn đã sớm chán ghét ta tới cực điểm, vậy mà ta còn không biết nhục nhã mà chạy đi hỏi.”

Lữ Xuyên mặt không đổi sắc: “Bệ hạ thật sự đã trả lời, xin nương nương thực hiện lời hứa. Lúc này liền lên đường thôi.”

“Ngươi cũng như vậy, chỉ mong sao ta chết?” Nàng nhìn hắn “Đừng quên ta dù sao cũng từng là chủ mẫu của ngươi, bổn cung chính là hoàng hậu!”

“Ngài đã không còn là hoàng hậu.” Lữ Xuyên không kiêu ngạo không siểm nịnh, “Ba tháng trước, hoàng thượng đã phế bỏ hoàng hậu vị của ngài. Theo lí mà nói thần ngay cả nương nương cũng đều không thể gọi.”

Thấy nàng dường như vô cùng tức giận, Lữ Xuyên lại nói: “Thần cũng không quên ngài từng là chủ mẫu của thần, nếu không đã không dốc lòng đứng đây nói chuyện. Thần chỉ tiếc nuối, thái tử phi diện hạ khoan dung rộng lượng năm xưa hôm nay lại trở thành một độc phụ như vậy.”

“Ta không có đẩy con tiện nhân kia! Hài tử của nàng rốt không liên quan gì đến ta!” Giọng nói của nàng gần như gào thét, “Bệ hạ anh minh như vậy vì sao tra không rõ?”

“Cho dù không phải ngài cố ý đẩy ngã Hinh như hoa dẫn đến việc nàng sinh non. Nhưng ngài hãy thành thật với lương tâm mình, mấy năm nay tay ngài chưa bao giờ chạm qua một mạng người nào sao?” Lữ Xuyên trả lời.

Thanh âm của nàng nghẹn lại trong cổ họng.

Thấy nàng như vậy, Lữ Xuyên thở dài một tiếng: “Ánh mắt của bệ hạ chỉ nhìn thấy việc ngài nguyện ý, chân tướng có đôi khi căn bản không quan trọng.”

“Ha, ha!” Nàng cười thảm nói “Ta là người bị hắn chán ghét mà vứt bỏ, nữ tử mang hài tử của hắn. Huống chi còn bị Trinh tiệp dư đầu quả tim của hắn ở một bên thổi gió, hắn giết ta cũng là tự nhiên..”

Lữ Xuyên nhìn bộ dạng của nàng, nghĩ tới một năm nàng mới vào Đông Cung. Chính là một nữ tử đang ở tuổi thanh xuân, vóc người tốt, tính tình cũng

tốt. Tất cả mọi người trong cung đều kính trọng. Chính xác là vô cùng phong quang vì diệu! Thật không nghĩ được sau năm năm lại luân lạc tới bước này. Tôn vị bị đoạt đi, bị giam cầm ở trong cung, hôm nay lại liên lụy đến tính mạng.

Hắn tính tình phúc hậu, không muốn cố chủ chết không nhắm mắt, suy nghĩ một chút vẫn mở miệng: “Thần nhớ kĩ, lúc nương nương đến đông cung thần đã rất vui mừng. Từ nhỏ thần hầu hạ bệ hạ, thâm tâm đều mong ngài vạn sự trôi chảy. Thần khi đó nghĩ bệ hạ cưới được một vị thê tử hiền lành, nhất định thay hắn xử lí hậu trạch. Khiến cho hắn không buồn phiền gì có thể làm việc lớn. Thế nhưng sau này mới hiểu được, thần nghĩ lầm rồi.”

Nàng ngẩn người.

“Nữ tử hậu cung rất nhiều, mưu tính nhân tâm, bày mưu tính kế. So sánh với nam tử còn thâm độc tàn nhẫn hơn. Nương nương, ngài bản tính vốn tốt nhưng sau này cũng đã thay đổi rồi. Đến cả người bên cạnh ngài cũng không phân biệt được, cả ngày chỉ lo nghĩ đến chuyện tranh sủng, chen ép thị thiếp, thậm chí.. hãm hại mạng người!”

Hít một hơi thật sâu, hắn nhìn về mặt đờ đẫn của nàng: “Thần hôm nay nói những lời này không phải là trách cứ nương nương, chỉ là muốn ngài nghĩ cho rõ ràng. Mấy năm này ngài rút cuộc còn nhớ rõ mình trước kia như thế nào không? Những việc ngài đã làm, cô phụ nhất không phải là hoàng thượng mà là chính ngài! Thần mong muốn ít nhất ở thời khắc cuối cùng, thần có thể nhìn thấy thái tử phi diện hạ mà thần tôn kính năm nào.”

Mỗi câu hắn nói đều tàn nhẫn đập mạnh vào lòng nàng giống như tra tấn. Nàng nhớ tới ngày đó ở Trường Nhạc cung, đêm trước xuất giá, thái hậu lôi kéo tay nàng ôn nhu dặn dò: “Ai gia biết con là một đứa trẻ ngoan, sau này giao thái tử cho con. Tính tình hắn cổ quái, ta luôn không có cách nào. Con nhất định phải chăm sóc hắn thật tốt.” Nàng e thẹn đỏ bừng cả gương mặt, tay nắm lấy vạt áo, dùng thanh âm nhỏ như muỗi kêu kiên định nói: “A Vân nhất định không phụ thái hậu nhờ vả!”

Thế nhưng cuối cùng nàng còn phụ cả chính nàng.

Nàng đã sớm không nhớ rõ mình trước đây.

Nàng cười to, thanh âm bi thống thê thảm. Đứng dậy, lao đảo đi tới trước thư án, thuận tay cầm lên chén rượu độc. Màu rượu đỏ ửng trong chén trắng như tuyết, đúng là đẹp không thốt nên lời. Thật giống như trên đời này nhưng vật xinh đẹp vô cùng luôn cất giấu nguy hiểm trí mạng.

“Đa tạ Lữ đại nhân chỉ điểm, ta hiểu.” Nàng quay đầu nhìn về phía Lữ xuyên “Ta thực sự là quá hồ đồ, lại vì một người trong lòng không có ta mà biến mình trở nên đáng ghê tởm..”

Cuối cùng, nàng liếc mắt nhìn về phía bầu trời đầy tuyết, thế giới sạch sẽ như vậy. Nàng đã từng giống như vậy, lại bị chính mình không chút lưu tình mà vứt bỏ.

“Đáng tiếc ta tình ngộ ra đã quá muộn.”

Ngửa đầu uống vào chén rượu độc, khóe môi mỉm cười, như sung sướng mà cũng như trào phúng.

Một năm trước kia, trong thượng lâm uyển, sắc xuân kiều diễm như thơ như tranh. Nàng ôm hoa đào mới hái đi qua trong rừng nhỏ. Một mũi tên từ trong rừng bắn tới, xoẹt ngang thân thể nàng. Quá bất ngờ, hoa đào trong tay nàng toàn bộ rơi xuống đất. Nàng cứng người trong chốc lát, quay đầu lại đã thấy một thiếu niên cầm y cười con ngựa trắng chạy về phía nàng, người mang trường cung màu đen, mặt mũi anh tuấn, móng ngựa lướt qua vô số hoa rơi trên đất.

Hắn đứng trước mặt nàng: “Xin lỗi xin lỗi, một giây bất cẩn. Khiến cho tiểu cô nương sợ hãi rồi?”

Nàng tròn mắt nhìn: “Người cũng biết mũi tên của người thiếu chút nữa bắn chết ta!”

Hắn vỗ cằm, suy tư chốc lát, lập tức khom lưng nhặt hoa đào nàng làm rơi trên đất lên, đem một nhánh cài lên tóc của nàng: “Ta đây thay tiểu cô nương cài trăm bách đào, thay cho lời bồi tội.”

Trên người hắn có mùi hương nam tử nhẹ nhàng khoan khoái, phảng phất như từng bách, thân thể cao ngất. Đường như thương từng đứng ở trên đỉnh núi, tự có một loại phong phạm. Nàng có chút ngây ngốc đứng nhìn người đàn ông gần trong gang tấc này. Đôi mắt như nước mùa thu của hắn nhìn nàng cực kỳ chuyên chú, lại giống như không để ý, khiến cho lòng nàng thấy kinh hoàng dị thường.

Thấy nàng không tức giận, hắn cười một cái liền trèo lên ngựa. Lúc chuẩn bị rời đi, hắn chợt quay đầu hỏi nàng một câu:

“Này, ta là Cơ Tuấn, người tên là gì?”

Cơ Tuấn, là tục danh của thái tử điện hạ.

Nàng không ngờ tới đường đường là thái tử điện hạ lại dám giới thiệu trước, có chút kinh ngạc.

Hắn đợi một lúc lâu không thấy nàng trả lời chỉ nghĩ là nàng không muốn, lắc đầu liền giục ngựa rời đi.

Nàng nhìn bóng lưng của hắn biến mất sau rừng cây, mới chậm rãi nói: “A Vân. Ta là A Vân.”

Chuyện cũ trước kia cứ như ảo mộng, chàng thiếu niên thay trăm hoa cho nàng nay lại hỏi hột ban thường nàng chết, hoàn toàn không nghĩ tới tình cảm

phu thê của bọn họ.

Hóa ra nàng sai rồi.

Ngay từ đầu đã sai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu Xơay Người Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Trọng Sinh.

Cố Vân Tiệp đứng trước cây mai đã gần nửa canh giờ.

Hôm nay đúng là ngày mừng một tháng chạp, ánh mặt trời ấm áp. Vào mùa đông hiếm khi có được khí trời tốt như vậy. Tuy rằng nàng đã bị phế truất, vừa dời đến sống ở Tĩnh Sinh các hoang vu nhưng dù sao cũng không phải bị biếm vào lãnh cung, nên vẫn có thể lên chạy ra ngoài.

Những người đó nhất định cũng nghĩ như vậy.

Ngẩng đầu lên nhìn mặt trời, ước chừng canh giờ không sai biệt lắm. Lần trước các nàng cũng đúng lúc này thì tới.

“Ôi, nhìn một chút đây là người nào nào!” Phía sau vang lên một thanh âm nũng nịu quen thuộc.

Khỏe môi nàng hơi cong, xoay người lại đã khôi phục vẻ mặt không chút cảm xúc. Ánh mắt lạnh nhạt đảo qua nữ tử dung mạo xinh đẹp.

Mỹ nhân Bạc thị.

Giống hệt như lần trước, nàng ta vẫn là người lên tiếng đầu tiên. Thiếu kiên nhẫn như thế, thảo nào luôn bị người ta sai khiến.

“Ta cứ tưởng là ai, hóa ra là hoàng hậu nương nương...” Nàng vờ như chuẩn bị hành lễ, đến nửa chừng lại dừng lại “Xem trí nhớ của ta này, hôm nay đã không còn là hoàng hậu rồi. Phải gọi là phế hậu mới đúng!”

Cố Vân Tiệp lạnh lùng nhìn nàng ta. Bạc mỹ nhân là Vĩnh Gia nguyên niên (1) tổng tuyển vào cung, so với người bình thường cũng coi như nổi bật. Mặc dù khi đó bà họ không để tâm cho lắm, chỉ chọn không tới mười người thế nhưng cũng không có bỏ qua nàng.

(1) Nguyên niên: Năm đầu tiên của một niên hiệu vua chúa

Đáng tiếc, người này mặc dù khá xinh đẹp, suy nghĩ cũng không tốt lành gì. Thường ngày kiêu ngạo, ồn ào, không bao giờ vì mình mà để lại một đường lui. Sợ rằng nhìn trúng điểm này của nàng, nên mới để cho nàng đi làm chuyện này.

Để cho nàng đến thi triển độc kế, đưa mình vào chỗ chết.

Dường như không muốn cùng nàng dây dưa, Cố Vân Tiệp xoay người rời đi. Bạc mỹ nhân đầu chịu từ bỏ, lập tức chắn trước người của nàng. Nhướn mày nhìn nàng từ trên xuống dưới.

Hôm nay Cố Vân Tiệp đi ra ngoài, trên người chỉ mặc y phục mùa đông màu trắng. Nàng ra khỏi Trường Thu cung quá mức vội vàng, căn bản không kịp thu thập hành lý. Y phục này chế ra vào năm mới, mùa đông giặt sạch nhiều lần, hôm nay có vẻ đã quá cũ nát. Bạc mỹ nhân một thân áo váy mới tinh, áo khoác màu vàng đất vân cẩm thêu hoa hải đường, viền lông rai cá theo đường viền áo khoác. Thoạt nhìn đẹp đẽ quý giá không thể tả. Quả nhiên là khí thế bức người.

So sánh hai bên, Cố Vân Tiệp bỗng cảm thấy mình giống như một nô tì.

Cả người ăn mặc như một nô tì, trên mặt lại không có biểu tình. Dùng một ánh mắt trên cao nhìn xuống mình, cảm giác giống như nàng vẫn còn là một chủ mẫu cao cao tại thượng, cùng lắm mình chỉ là một thị thiếp đê tiện.

Bạc mỹ nhân bắt đầu cảm thấy buồn phiền, lập tức vứt hết những lời dận dò của Trình tiếp dư sang một bên. Mang một vẻ mặt thương hại nhìn nàng: “Thấy nương nương hôm nay trở thành cái dạng này, nô tì đều phải mềm lòng. Nô tì còn nhớ rõ trước đây tổng tuyển trên điện. Người một thân hoa phục, ngồi ngay ngắn trên án, hời hợt quyết định số phận của các cô gái. Khi đó tôn quý ra sao? Thế nào hôm nay lại trở thành như vậy? Có phải hay không gọi là báo ứng?”

Một câu cuối cùng nàng nói vô cùng nhẹ nhàng lại mang theo vui sướng mà thù hận, phảng phất như oán khí đã tích tụ nhiều năm rốt cuộc cũng được nói ra.

Nhưng trên thực tế, nàng ta vào cung chưa đủ hai năm. Cố Vân Tiệp hiểu rõ nàng ta hận mình như vậy là bởi vì lòng dạ của Bạc thị rất cao. Tuy rằng

ngoài miệng nói thân là phi tần chính là vinh hạnh lớn lao. Thế nhưng trong lòng luôn coi thân phận thị thiếp và tùy tùng giống nhau. Cũng vì thế mà khi thấy Cô Vân Tiệp là chủ mẫu, nàng ta vừa ao ước lại vừa hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Nàng biết trong lòng nàng ta nghĩ gì, cho nên lúc này mới dùng ánh mắt như vậy chọc giận nàng.

Nàng hít một hơi thật sâu, mặt không biểu tình nói: “Ta không muốn tranh chấp với người, tránh ra!”

“Tránh ra? Người cho người là ai mà có thể sai khiến ta?” Về mặt Bạc mỹ nhân đầy châm chọc “Cùng lắm chỉ là một nữ nhân bị phế bỏ, ngay cả một phi tần cấp thấp cũng không bằng! Bệ hạ cho người phân vị gì? À, Thị thái nữ, chính bát phẩm thái nữ. Trong tám mươi một ngự thể định chế, tán hào mà thôi. Lúc này nó thì nói sai rồi, không nên gọi người là nương nương...Cố nương tử, gọi như vậy mới đúng.”

Triều quốc quy củ, hậu cung giống như nghi lễ thời Chu, dưới hoàng hậu chính là tam phu nhân, cửu tần, hai mươi bảy thế phụ, tám mươi một ngự thể. Phi tần trong cung của Lân Khánh triều rất nhiều. Phẩm cấp chế độ không đủ để an bài nhiều người như vậy. Ở dưới ba cấp ngự nữ, thái nữ và thừa y là tán hào, số lượng không giới hạn. Từ tam phẩm tiếp dư trở lên có thể coi như nương nương, ở dưới thì xưng nương tử. Cố Vân Tiệp hôm nay thân là phế hậu, cũng không có bất kì vị phân. Chỉ theo thái nữ phân lệ, như vậy xem nàng như thái nữ cũng không khác biệt gì nhiều.

Cố nương tử, gọi nàng như vậy quả thực đúng.

Nàng giương mắt, ánh mắt lạnh như băng, hàn ý nồng đậm khiến người ta phải run sợ. Bạc mỹ nhân vô thức co rúm lại, lập tức thẹn quá thành giận: “Người nhìn ta như vậy làm gì, ta có nói gì sai sao?”

Nàng gây sự như vậy, rốt cuộc có người không muốn xem nữa rồi.

Diệp tài tử đi cùng nàng, tiến lên vài bước kéo tay nàng: “Muội muội không nên tức giận. Cẩn thận chọc tức thân thể của mình.” Trình tiếp dư trước đó đã phân phó hôm nay không nên đối xử quá mức với Cô thị, đầu nàng nóng lên liền quên sạch hết.

Bạc mỹ nhân liếc mắt nhìn nàng, rút tay mình về: “Diệp tài tử nói đùa.”

Thần sắc Diệp tài tử lập tức cứng đờ.

Nàng là cung nhân của bệ hạ lúc ở Đông cung, thời điểm hầu hạ bệ hạ là sớm nhất. So với Trầm thực nghi còn lâu hơn. Do xuất thân thấp hèn, nhan sắc bình thường nên không được bệ hạ sủng ái. Sau khi lên ngôi cũng chỉ cho nàng vị phân tài tử. Bạc thị là Vĩnh Gia nguyên niên vào cung, luận về lai lịch thì kém xa nàng, thế nhưng hôm nay đã cao hơn nàng nửa bậc.

Nàng ta là không thích nghe nàng gọi mình là muội muội.

Hình nhu hoa ở một bên thấy thế cười một tiếng, nói: “Thật tốt, sao hai vị tỷ tỷ đều không lên tiếng thế nào? Muội muội nhìn hoa mai nở thật vừa lúc, thật là cực kì tuyệt đẹp, chúng ta đang có phụ cảnh đẹp đó nha.”

Thân thể nàng nhỏ nhắn xinh xắn, đứng ở bên cạnh Bạc mỹ nhân cao lớn giống như một tiểu muội muội.

Bạc mỹ nhân quay đầu lại, lộ ra vẻ mặt tươi cười: “Muội muội chính vì tính tình tốt mới có thể bị người ta khi dễ. Trong cung này người người đều ý thế hiếp người, nếu muội cứ như vậy thì về sau sẽ phải nếm mùi đau khổ!” Nhìn Hình nhu hoa chỉ cúi đầu mỉm cười, lại nói: “Bất quá cũng là tỷ tỷ quan tâm, thân thể của muội muội cao quý cỡ nào? Chỉ cần qua mấy tháng liền sinh hạ hoàng tử, tự nhiên phong quang vô hạn. Mọi người nịnh bợ còn không kịp, ai dám cho muội nếm mùi đau khổ đây?”

Hình nhu hoa nghe nàng nói xong thì gương mặt ửng hồng, hai tay xoa xoa bụng nhỏ của mình.

Diệp tài tử nhìn Cố Vân Tiệp, bỗng nhiên nói: “Bạc mỹ nhân nói phải, thái hậu cũng khen nhu hoa muội muội là một người có phúc khí, hậu cung không ai sánh bằng.”

Thái hậu.

Trong lòng Cố Vân Tiệp chợt đau đớn. Nàng nhớ ngày đó quỳ gối tại Đại Chính cung, thái hậu đứng ở trước mặt nhìn nàng hồi lâu, cuối cùng khe khẽ thở dài nói: “Vân nương, ai gia thực sự không nghĩ tới người sẽ làm ra chuyện như vậy.”

Nàng muốn phân biệt rõ ràng, nhưng căn bản không biết nên mở miệng thế nào. Nàng có thể nói gì? Nói rằng những nữ nhân kia mỗi người đều rắp tâm hại, nàng bất quá là vì bệ hạ, vì để cho hắn có thể nhìn mình nhiều hơn? Nói như vậy sẽ chỉ làm Thái hậu càng thêm thất vọng.

Thái hậu vốn cho rằng nàng có khả năng trở thành một thế tử hiền lành, một mẫu nghi thiên hạ hiền hậu. Phụ trợ nhi tử của bà. Thế nhưng nàng lại trở thành một đồ phụ không dung được thị thiếp, một chủ mẫu không tha cho con vợ lẽ.

Chuyện từng đáp ứng với bà, nàng đều đã quảng lên chín tầng mây.

Cho dù như vậy, bà còn than thở nói với hoàng đế. Phế mình đi có thể, nhưng không được biếm nàng vào lãnh cung, tìm kiếm một cung thất yên lặng bình thường sống qua ngày. Vì vậy nàng không phải hãm vào nơi toàn nữ nhân nửa điên nửa khùng, còn có một địa phương an tĩnh cư trú.

Nàng phụ kì vọng của thái hậu, thái hậu cũng không cô phụ nàng.

“Thái hậu.” Mập máy đôi môi khô khốc, nàng gian nan mở miệng “Lão nhân gia ngài có khoẻ không?”

Bạc mỹ nhân nhướn mày: “Lão nhân gia ngài hồng phúc tề thiên, đương nhiên là tốt rồi.”

“Thật không?”

“Chỉ cần con dâu người đã từng bảo vệ là người đừng có chọc giận ngài lần nữa, ta nghĩ lão nhân ngài tự nhiên sẽ tốt.” Bạc mỹ nhân lạnh lùng nói.

Sắc mặt Cố Vân Tien trắng bệch.

Tựa hồ nhớ tới kế hoạch của các nàng, Bạc mỹ nhân bất động thanh sắc: “Hình muội muội, sắp đến giờ chúng ta phải đi vấn an thái hậu rồi, không bằng muội đi chiết ba cành mai vàng để dâng lên lão nhân gia đi. Nghĩ đến việc do cành mai do nàng chiết có khi lại khiến thái hậu vui vẻ đôi chút.”

Thái hậu thích hoa mai vàng, cả cung đều biết, Bạc mỹ nhân đề nghị cũng rất hợp lí. Hình nhu hoa không hề nghi ngờ, cười nói: “Chỉ sợ muội muội tay chân vụng về, hái không ra thôi.”

“Muội muội khiêm tốn rồi, nếu như muội tay chân vụng về, thì tỷ tỷ ta là cái gì?” Diệp tài tử cười nói, “Huống chi chúng ta là tiểu bối, có tâm là được, nếu chọn không được có lẽ thái hậu cũng không trách cứ.”

Hình nhu hoa suy nghĩ một chút, liền lướt qua Cố Vân Tien đi tới trước cây mai. Cố Vân Tien xoay người muốn rời đi, Bạc mỹ nhân lần thứ hai chặn nàng: “Cố nương tử vì sao phải đi? Thái hậu nương nương ngày xưa thích nhất chính là Cố nương tử chiết mai, không bằng người cũng giúp Hình nhu hoa chọn một chút. Báo đáp ân đức thái hậu?”

Đó là một lí do Cố Vân Tien không thể cự tuyệt.

Nàng nhìn về hướng cây mai đang nở sáng lạn, trầm mặc không nói. Hình nhu hoa chỉ vào nơi đó hỏi: “Cái này được không?”

Bạc mỹ nhân cười cười nói: “Ta lại nghĩ bên cạnh tốt hơn. Cố nương tử cảm thấy thế nào?”

Hình nhu hoa đi đến bên cạnh một chút, Cố Vân Tien cũng đi theo. Đang chuyên chú nhìn hoa mai, phía sau bỗng bất thành linh bị người đẩy một cái, ngã thẳng về đằng trước.

Nàng và Hình nhu hoa căn bản cách nhau không xa, dựa theo lực đẩy mạnh nàng sẽ cùng Hình nhu hoa ngã xuống đất. Nhưng chẳng biết tại sao nàng lại ngã sang bên cạnh Hình nhu hoa. Hình nhu hoa cả kinh, vô thức nghĩ tới lòng bàn chân vừa trượt, ngã về phía trước.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, nàng theo bản năng bảo vệ bụng mình. Nàng vừa mang thai ba tháng, chưa an ổn. Nếu thật sự ngã sấp xuống khó đảm bảo không xảy ra vấn đề. Cố Vân Tien thấy nàng ở bên cạnh mình ngã xuống, lại làm ra một động tác khiến mọi người đều giật mình. Nàng nâng thân, tự mình trở thành đệm thịt đỡ lấy Hình nhu hoa.

Hoa mai rơi xuống, xinh đẹp động lòng người. Hình nhu hoa trong lòng Cố Vân Tien, sắc mặt trắng bệch. Bạc mỹ nhân và Diệp tài tử nhìn một màn trước mắt, không biết nên phản ứng như thế nào. So với kế hoạch kém nhiều lắm, cái này cái này...

“Các người còn lo lắng gì? Còn không mau đi thỉnh thái y!” Cố Vân Tien bỗng nhiên quát hai người.

Diệp tài tử phản ứng kịp thời, phản phò cung nhân bên cạnh. Đã thấy ngự tiền tổng quản Lữ Xuyên của bộ hạ đứng cách đó không xa. Không kịp thì lễ với ba người mà vội nói với đệ tử đi sau mình: “Các người đi nhanh đi, đi thỉnh thái y. Nhanh đi bẩm báo bộ hạ. Nhanh!”

.

Cố Vân Tien lưng thẳng tắp ngồi ở Di Tương điện. Phía đông bên kia truyền đến tiếng động ồn ào, nàng phảng phất giống như không nghe thấy.

Nửa canh giờ sau, Hình nhu hoa với gương mặt trắng bệch trở về tẩm điện của mình, theo sát phía sau là thái y và bộ hạ đều đã tới, sau đó là các cung tần. Nàng cũng là một trong những người bị “thỉnh” qua, bất quá thân phận hôm nay không có tư cách xem sự náo nhiệt này, liền bị an bài ở chỗ này không có người đến hỏi thăm.

Thế nhưng không sao, bọn họ rất nhanh sẽ tìm nàng tra hỏi.

Mà lúc này, nàng cũng đang cố gắng chỉnh lại mạch suy nghĩ hỗn loạn của mình.

Ba ngày trước đây, nàng ở Tĩnh Sinh các tĩnh lại, trong đầu không cách nào quên được cảm giác chân thực đáng sợ gần như bị bóng đè.

Nàng ngẫu nhiên từ cung nhân của nàng biết được bộ hạ mừng một ngày đó sẽ đến vườn mai thưởng mai, liền liều lĩnh chạy ra ngoài. Vốn tưởng có khả năng nhìn thấy hắn, lại ở nơi đó đụng phải Bạc Cần Nhu, Hình Oản còn có Diệp Linh.

Bạc Cần Nhu mời nàng cùng đi thưởng mai, sau đó lúc nàng không có ý liền từ sau đẩy nàng, để nàng xô ngã Hình Oản. Sự tình phía sau không cần suy nghĩ, nàng đẩy Hình Oản ngã xuống mặt đất, hại nàng ta sinh non.

Mà trùng hợp, Lữ Xuyên cũng đứng cách đó không xa. Quan sát một màn này hết sức tỉ mỉ.

À không đúng, điều này cũng không nói lên rằng hẳn đều thấy được tất cả. Trên thực tế, hẳn chỉ thấy được việc nàng đẩy Hình Oản, tựa như cố ý đẩy nàng ngã xuống đất...

Nàng vốn dĩ là một người bị bỏ rơi, hôm nay lại mắc thêm tội danh mưu hại hoàng đế, liền không còn đường sống. Ngày mùng tám tháng chạp đó, một chén rượu độc đã chấm dứt tính mạng của nàng.

Uống vào rượu độc, nàng không xuống địa phủ, trái lại tỉnh dậy lần nữa.

Ngày trước nàng đã từng đọc một câu chuyện trong sách Trang Chu Mộng Diệp, hôm nay giấc mộng này cũng khiến cho nàng hồ đồ. Thậm chí không nhận rõ đâu là mơ đâu là thật.

Sau đó sáng ngày thứ hai, mọi thứ dường như đều giống trong mộng. Thị nữ hầu hạ nàng ăn cháo không cần thận làm rót xuống đất vỡ nát. Nàng nhìn những mảnh vỡ trắng như tuyết, trong mắt tràn ngập sự sợ hãi.

Nàng dùng cả ngày để chứng thực giấc mộng kia, cuối cùng đã xác định được, hết thảy mọi chuyện trong mộng đều sắp xảy ra.

Nói cách khác, mười ngày sau nàng sẽ bị xử tử.

Bây giờ nghĩ lại, cung nhân tiết lộ tin tức cho nàng chính là người của các nàng ấy. Cái bẫy này chờ nàng nhảy vào. Kì thực kế hoạch này không coi là rất cao minh, nhưng dùng để đối phó nàng, một phế hậu đã sớm không có chỗ dựa vào cũng đủ rồi. Có thể mượn cơ hội diệt trừ con của Hình nhu hoa, quả là một công đôi việc.

Nàng căn bản có thể tránh, không cho mưu kế các nàng thuận lợi. Nhưng có thể tưởng tượng, lúc này sẽ có một thay đổi thâm độc hơn đang chờ nàng. Cho nên lần này phải đi. Đó là một cơ hội, nàng phải lợi dụng thật tốt.

Nàng không thể ngồi chờ chết. Ông trời cho nàng sống lại một lần, không phải là để nàng chờ chết.

Vị phân trong truyện:

1. Hoàng hậu

2. Tứ phu nhân:

(chính nhất phẩm) Quý phi, Huệ phi, Thục phi, Hiền phi

3. Cửu tần

– Thượng Tam tần

(từ nhất phẩm) Chiêu nghi, Chiêu viện, Chiêu dung

– Hạ Lục tần

(chính nhị phẩm) Thục nghi, Thục viện, Thục dung, Tu nghi, Tu viện, Tu dung

4. Hai mươi bảy thế phụ

(từ nhị phẩm) Sung nghi, Sung viện, Sung dung (một người)

(chính tam phẩm) Quý cơ (ba người)

(từ tam phẩm) Tiệp dư (ba người)

(chính tứ phẩm) Lệnh nghi, Thận nghi, Diêu nghi, Uyển nghi, Lệ nghi, Túc nghi (một người)

(từ tứ phẩm) Mỹ nhân (sáu người)

(chính ngũ phẩm) Tài tử (sáu người)

5. Tám mươi mốt ngự thê

(từ ngũ phẩm) Nhu hoa, Phương hoa, Mộc hoa (ba người)

(chánh lục phẩm) Quỳnh chương (mười tám người)

(từ lục phẩm) Quý nhân (hai mươi bảy người)

(chính thất phẩm) Huy nga (hai mươi bảy người)

6. Tán hào

(tứ thất phẩm) Ngự nữ

(chính bát phẩm) Thái nữ

(tứ bát phẩm) Thừa y

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu Xoa* *Người Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Gặp Mặt Hoàng Thượng

Không biết qua bao lâu, tiếng động âm ỉ bên kia bình thường trở lại. Cổ Văn Tiễn nghe thấy tiếng bước chân. Hít một hơi thật sâu, nàng biết bây giờ đến phiên mình.

Người đến không ít.

Đệm lót của nàng kê bên trái điện. Lúc này quỳ lạy tại chỗ, miệng nói thánh an, mắt nhìn sàn nhà trước mặt vẫn không nhúc nhích. Một đôi hài thêu hoa văn kim long lướt qua mặt nàng, nàng nhìn thấy áo bào màu đen, nghe được hơi thở từng bách quen thuộc.

Rất lâu trước đây, nàng cũng rất hiếu kì vì sao hân không thích mùi Long Tiên Hương, cũng chưa bao giờ dùng đến. Mùi hương trên người hân đều không phải là mùi Long Tiên Hương các đời hoàng đế yêu thích, mà là mùi từng bách ám áp như ánh mắt trời, nhẹ nhàng khoan khoái như có một loại khí độ riêng.

Lúc trước nàng đã từng vô cùng mê luyện mùi hương này.

Hoàng đế ngồi xuống, các phi tần theo tới cũng tự tìm vị trí của mình. Lữ Xuyên tặng hắng một cái, nói với nàng: “Cổ nương tử, bệ hạ có chuyện muốn hỏi ngài.”

Nàng yên lặng đứng lên rồi quỳ xuống giữa điện.

Nói là bệ hạ hỏi, trên thực tế người mở miệng là Lữ Xuyên: “Hôm nay tại vườn mai rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, bệ hạ muốn nghe một chút. Mời Cổ nương tử thuyết pháp.”

Nghe nàng thuyết pháp, nói cách khác là đã nghe người khác thuyết pháp rồi hả? Vậy thì, Bạc Cẩn Nhu hung hăng quậy phá lại ngu ngốc, Diệp Linh tâm cơ sâu sa, tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Nàng cúi đầu chậm rãi nói: “Hôm nay nô tì vì muốn thưởng mai ở vườn mai, không nghĩ lại gặp phải Bạc mỹ nhân, Diệp tài tử và Hình nhu hoa. Chúng nô tì có chút tranh chấp, sau đó Bạc mỹ nhân nói muốn hái một nhánh mai dâng cho thái hậu. Nghĩ Hình nhu hoa mang long thai có phúc khí, liền để cho nàng đi chiết. Bởi vì trước đây, nô tì chiết mai được thái hậu ưa thích, cũng đi theo nhìn. Nhưng không ngờ đột nhiên... ngã sấp xuống. Hình nhu hoa vì kinh hãi mà trượt chân ngã xuống. Nô tì nghĩ nàng là người có thai, nếu té xuống rất nguy hiểm, liền tận lực đỡ lấy nàng.” Dừng lại một chút, có chút lo âu hỏi: “Hình nhu hoa không sao chứ?”

Lữ Xuyên sững sờ, có vài phần nghi ngờ nhìn Cổ Văn Tiễn. Vị nương nương này trước đây làm Hoàng hậu nương nương, ghen ghét các phi tần như thế nào hân vẫn còn nhớ rõ mồn một. Thế nào hai tháng không gặp đột nhiên đổi tính? Buổi chiều ở vườn mai hân cũng khá hoang mang, lúc ấy đứng cách đó không xa, tuy không thấy rõ ánh mắt của nàng, nhưng lại tinh tường nghe được Bạc mỹ nhân châm chọc khiêu khích nàng, ngôn từ xem thường, châm chọc vô cùng. Nếu là lúc trước làm Hoàng hậu nương nương nhất định đã sớm nổi giận, nhưng hôm nay nàng lại chỉ trầm mặc.

Thấy Cổ Văn Tiễn đang nhìn chằm chằm, đầy trông mong vào hân, Lữ Xuyên ho khan: “Nhu hoa nương tử không có việc gì, may là Cổ nương tử đã đỡ nàng, không thì đã nguy hiểm rồi.”

Gánh nặng trong lòng Cổ Văn Tiễn được giải khai, cũng may là không sao, tất cả kế hoạch này đều nằm trong sự khống chế của nàng, chỉ duy nhất lo lắng một điều là thân thể Hình nhu hoa quá kém, coi như mình đỡ được nàng ta nhưng không bảo đảm sẽ đỡ được con của nàng ta. Như vậy là tốt nhất rồi.

Lữ Xuyên thấy thế nghi hoặc càng sâu, biểu tình nàng biến hoá không rõ ràng. Nàng có thật đang lo lắng cho con của Hình nhu hoa?

Trong lòng hân nghĩ như vậy, đã có người thay hân nói ra: “Ta xem nương tử như vậy, đều có chút hồ đồ. Có phải do người ở trong Tĩnh Sinh các phạt đường, ở lâu rồi tính tình đã thay đổi? Lại còn quan tâm con nối dòng của bệ hạ, cũng không giống Hoàng hậu nương nương trước kia nha.”

Mọi người nhìn về phía Bạc mỹ nhân, lại nhìn Cố Vân Tịch. Mỗi người đều biết câu nói này ngụ ý gì. Lúc trước Cố Vân Tịch bị phế chính là vì liên lụy đến vụ án độc hại hoàng đế. Hôm nay Bạc mỹ nhân nhắc tới, đơn giản là muốn vạch trần ý đồ.

Lữ Xuyên quan sát trong điện một chút, hỏi: “Xin hỏi nương tử, tại sao lại đột nhiên ngã sấp xuống?”

Cố Vân Tịch trầm mặc một chút chớp mắt, nói: “Bởi vì có người đẩy ta từ phía sau.”

“Người nói vậy cái gì?” Bạc mỹ nhân lạnh lùng nói, “Ai đẩy người? Ta thấy rõ ràng chính là người muốn hại Hình như hoa mới nhào lên.”

Nàng kích động như vậy là điều đương nhiên, lúc đó nàng đứng phía sau Cố Vân Tịch. Lữ Xuyên cũng nhìn thấy, hôm nay Cố Vân Tịch như vậy, không phải là lên án nàng đẩy nàng ta sao!

Cố Vân Tịch quay đầu nhìn về phía nàng, giọng nói nhàn nhạt: “Nếu ta muốn hại nàng, thì việc phải đỡ nàng ta nữa?”

“Làm sao ta biết được. Hoàng hậu nương nương tâm tư khó lường, ta làm sao có thể phỏng đoán được..”

Nàng (Bạc Cẩn Nhu) lại gọi nàng (Cố Vân Tịch) như vậy. Buổi chiều ở vườn mai, nàng ta cứ như vậy gọi nàng, đơn giản là muốn nhục nhã. Lúc đó nàng nhìn, nhưng lần này sẽ không dễ dàng như vậy đâu.

Cố Vân Tịch cau mày, nàng quay đầu sang chỗ khác: “Bạc mỹ nhân nói sai rồi. Ta đã không còn là Hoàng hậu. Vào ngày mừng ba tháng chín, bệ hạ đã hạ chỉ phế truất ta. Người gọi như vậy rõ ràng không đem ý chỉ của hoàng thượng để vào mắt.”

Bạc mỹ nhân nghe vậy cả kinh, vội nhìn lên trên bảo tọa, nói: “Nô tì nếu có lỗi, xin bệ hạ thứ tội...” Vậy mà lại bị Cố Vân Tịch làm quên mất tình huống hiện tại? Ở đây không thể giống như vườn mai, dám làm trò trước mặt bệ hạ cùng chúng phi, thật sự là...

Trong lòng đang ảo não, chợt nhớ tới một chuyện lập tức nói: “Người nói người đi vườn mai thưởng mai? Một phế hậu như người không lo an tĩnh ở Tĩnh Sinh các, lại chạy đến mai vườn thưởng mai? Người nghĩ ta sẽ tin sao? Bệ hạ sẽ tin sao?”

Lời vừa nói ra, Diệp tài tử lập tức cả người vô lực. Cái này... Bạc Cẩn Nhu là người của Cố Vân Tịch ư? Rõ ràng là các nàng dẫn nàng ta ra ngoài, nàng cho là bệ hạ không tra ra được sao? Trước mặt nhiều người đem ra chất vấn nàng!

Lữ Xuyên nghe vậy cũng cảm thấy có đạo lý, thích thú nói: “Bạc mỹ nhân nói phải, xin hỏi Cố nương tử hôm nay vì sao lại đến mai vườn?”

Tâm Diệp tài tử lập tức treo cao lên.

“Bởi vì” Giọng nói Cố Vân Tịch khô khốc. “Hôm nay là mừng một tháng chạp. Những năm trước mừng một tháng chạp ta đều sẽ đích thân qua vườn mai chiết mai cho thái hậu. Năm nay tuy rằng đã bị giam cầm, nhưng vẫn là...”

Diệp tài tử tuyệt đối không ngờ được nàng sẽ nói như vậy, nhất thời sững sờ.

“Bệ hạ” Một thanh âm mềm nhẹ như gió xuân lướt qua sóng biếc vang lên, trong nháy mắt cả điện trở nên an tĩnh. “Nô tì nghĩ chuyện hôm nay hơn phân nửa là hiểu lầm. Cố nương tử chỉ vô tình té ngã, Hình như hoa bị kinh hãi, lúc này mới xảy ra chuyện này. Hết thấy điều ngoài ý muốn.”

Không có ai trả lời.

“Bệ hạ?” Thanh âm của nữ tử kia lại dò xét một lần nữa.

“Ừm?” Cố Vân Tịch nghe thấy âm thanh của hắn có chút hoảng hốt, tựa hồ thần trí của hắn cũng không có ở chỗ này mà là đang ở một chỗ rất xa.

Mọi người chờ một hồi lâu, hoàng đế lại không trả lời vấn đề của nữ nhân bên cạnh. Trái lại đứng ở người đang quỳ gối giữa điện, Cố Vân Tịch. Từ khi hắn bước vào tây điện, nàng vẫn duy trì tư thế này.

Hắn chậm rãi nói: “Người.. Vì sao vẫn cúi đầu?”

Cố Vân Tịch sững sờ. Giọng nói này trong trí nhớ của nàng giống hệt nhau, ba phần lạnh lùng, ba phần lười nhác, ba phần ôn nhu, dường như vẫn còn đang suy tư. Một người như hắn lúc nào cũng mâu thuẫn, khiến cho nàng vĩnh viễn cũng không hiểu được.

“Nô tì..”

“Ngẩng đầu lên.”

Giọng nói của hắn vẫn bình tĩnh như trước, lại mang theo ý không cho người ta kháng cự. Nàng ngẩng đầu, ánh mắt vẫn như cũ rũ xuống, rơi vào huyền bào trên người hắn.

Hắn nhíu mày: “Nhìn vào mắt của trẫm.”

“Nô tì tội danh quán thân, không dám.”

Hắn không kiên nhẫn hừ một tiếng.

Nàng rung mình, lập tức đưa mắt lên đối diện với ánh mắt của hắn.

Cặp mắt vừa đen vừa sâu thẳm, như một hồ băng, lại có ánh sáng lưu chuyển. Nàng nhớ tới đêm tân hôn, hắn đứng ở đối diện này đọc một bài “Lại phiến thơ” (1). Trong tiếng ồn ào, nàng buông quạt lụa, gương mặt đỏ bừng ngượng ngùng không dám nhìn hắn. Lang quân bình thường nhìn thấy như vậy đều nảy sinh lòng thương tiếc. Hắn lại không, dường như không nhận thấy sự xấu hổ của nàng, ngồi chồm hổm khéo nâng cằm nàng, buộc nàng nhìn thẳng vào mắt hắn.

(1) Lại Phiến thơ: Triều đại này hôn lễ không phải thời kì đắp khăn voan. Hán triều thời trước thành thân, phụ nhân đều không che mặt, Đường hôn tân nương lấy quạt lụa che mặt, tân lang đọc thơ mời tân nương dời quạt đi. Quá trình này gọi là phiến, còn cái kia là thơ nên gọi là phiến thơ. Về phần vén khăn voan của cô dâu thì có ghi lại là Đông Tấn, thịnh hành ở Tống triều, người đời sau vẫn tiếp tục sử dụng.

Khi đó ánh mắt của hắn cũng như thế này, sâu thẳm khó dò. Là do lúc đó nàng ngu muội, nhìn nhận không rõ. Chỉ cần hắn nhìn mình ôn nhu như vậy sẽ khiến cho tâm nàng cũng liền mềm đi.

Đề nén khổ sở xuống đáy lòng. Nàng nhẹ nhàng cup mắt: “Nô tì phạm sai lầm lớn, đã không dám gặp mặt bệ hạ. Xin bệ hạ thứ tội.”

Hắn chỉ cảm thấy một cổ cảm giác quái dị xông lên đầu.

Vừa quay đầu lại phát hiện ra nữ tử bên cạnh đang nhìn mình, chân mày tú lệ cau lại

Hắn cười rộ lên: “A Thù nói không sai, chuyện hôm nay chính là một hiểu lầm.”

Trình tiếp dư Cảnh Phúc Thù mỉm cười.

Quay đầu nhìn Cố Vân Tien, hắn chậm rãi nói: “Ngươi cảm thấy thế nào?”

Cố Vân Tien trầm mặc hồi lâu, thở dài: “Bệ hạ nói đúng, chắc là buổi chiều lúc hốt hoảng nô tì đã nhớ sai. Chưa từng có người đẩy ta. Ta chính là không cẩn thận ngã sắp xuống. Hoàn toàn làm phiền Hình như hoa.”

Cảm giác quái dị càng lớn.

Hắn yên lặng nhìn nàng một hồi rồi đứng lên: “Đúng là hiểu lầm bình thường. Trẫm còn tấu chương muốn xem nên đi trước.”

Mọi người cung tiễn bệ hạ, đợi đến khi hắn đi xa, Cố Vân Tien vẫn quỳ trên mặt đất. Bỗng nhiên làn hương thơm quất vào mặt, một đôi hài thêu dùng trước mặt mình.

Nàng ngẩng đầu, Trình tiếp dư mỉm cười. Cặp mắt trời sinh hàm chứa nước mắt dịu dàng, đẹp đẽ dừng lại trên người nàng.

Nàng nhớ tới hai năm trước, lần đầu tiên nàng gặp nàng ta. Khi đó nàng cũng như thế nhìn mình, trong con ngươi tràn đầy chắc chắn và chăm chọc.

“Cố tỷ tỷ gầy gò, thời gian ở Tĩnh Sinh các cũng không tốt lắm?” Giọng nàng ta như hoàng oanh, uyển chuyển động lòng người.

Cố Vân Tien mỉm cười: “Nhờ thái hậu ân điển, ta mới có nơi cư trú. Đã cảm thấy mỹ mãn, không dám oán giận.”

Trình tiếp dư gật đầu: “Tỷ tỷ biết thoải mái là tốt, cuộc sống sau này chắc chắn sẽ rất gian nan.”

“Ta muội muội quan tâm” Nàng nói “Ta nhảy ra khỏi cái vòng xoáy tốt xấu bảo vệ được một cái mạng, trong tương lai, cuộc sống của muội muội sẽ gặp nhiều nguy hiểm. Vạn sự đều phải cẩn thận.”

Trình tiếp dư cười nhắc lại: “Bảo vệ một mạng.”

Cố Vân Tien tựa như không nghe thấy, chỉ mỉm cười. Trình tiếp dư nhìn nàng rồi phẩy tay áo bỏ đi. Các cung tần nhìn chủ mẫu trước đây do dự một lát. Lại không dám nói với nàng câu nào, đều theo Trình tiếp dư rời đi.

Bạc mỹ nhân đi ở sau cùng, chò tất cả mọi người đi ra ánh mắt như đao nhọn nhìn Cố Vân Tien: “Ngươi chớ có cho rằng chuyện hôm nay coi như xong!”

Thần sắc Cố Vân Tien thay đổi: “Bạc mỹ nhân nói phải, chuyện hôm nay tất nhiên sẽ chưa xong được. Ngươi cũng nên nhớ kĩ lời mình nói.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu Xoay Người Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tâm Nguyện

Cứ như vậy cho đến khi xế chiều, đến lúc Cổ Vân Tiệp một mình quay về Tĩnh Sinh các thì trời đã tối đen. Thị nữ tâm phúc của nàng gấp đèn độ đứng ở cổng không ngừng nhìn xung quanh, nhìn thấy nàng từ xa trở lại không khỏi lộ rõ nét mặt vui mừng.

“Tiểu thư đã trở lại rồi! Làm nô tỳ lo lắng quá!”

Cổ Vân Tiệp một mình bước vào phòng, đợi thị nữ châm một ly trà cho mình, sau đó chậm rãi uống, lúc này mới thở phào: “Cũng may hôm nay coi như hữu kinh vô hiểm (1)”

(1) Hữu kinh vô hiểm: Nhìn như kinh động tâm phách nhưng không có gì nguy hiểm. Dùng để hình dung tình thế ác liệt nhưng cuối cùng đạt được kết quả mong muốn.

“Tiểu thư, rốt cuộc người ra ngoài làm gì?”

“Ngươi đừng hỏi nữa.” Cổ Vân Tiệp cười cười: “Nếu như không ngoài dự liệu, rất nhanh sẽ có người đến tìm ta.”

Việc này thật sự rất nhanh. Gần nửa canh giờ sau, Lữ Xuyên dẫn theo hai tiểu công công bước qua cửa.

Hắn hành lễ với Cổ Vân Tiệp, nàng khẽ nghiêng người tránh sang một bên: “Thân phận hôm nay của ta không đảm đương nổi lễ của đại nhân.”

Lữ Xuyên cười nói: “Nương tử nói đùa. Thân lúc này là tới thay bệ hạ truyền khẩu dụ.”

Cổ Vân Tiệp quỳ xuống, Lữ Xuyên nói: “Bệ hạ truyền khẩu dụ, ngài biết rõ chuyện hôm nay người bị uy khuất. Nếu người có yêu cầu gì, xin đừng ngại nói ra. Hoàng thượng sẽ thỏa mãn yêu cầu của người.”

Cổ Vân Tiệp bất chợt ngẩng đầu lên giống như không thể tin được: “Có thật không?”

Lữ Xuyên vẻ mặt vui vẻ, không thay đổi: “Quân vô hí ngôn.” Trong lòng lại dâng lên một chút đề phòng.

Cổ Vân Tiệp cúi đầu trầm mặc một hồi lâu, mở miệng một lần nữa thì giọng nói đã mang theo một chút ghen ngào: “Thỉnh đại nhân bẩm với hoàng thượng, nô tỳ muốn xin bệ hạ ân chuẩn cho nô tỳ được lấy thân phận cung nữ chuyển sang Trường Nhạc cung phụng dưỡng thái hậu. Hầu hạ thuốc thang cho người, bù đắp lỗi lầm ta đã gây nên.”

Lữ Xuyên hơi ngạc nhiên, sau đó lập tức phản ứng: “Thái hậu đã nói, sau này đều không muốn gặp lại nương tử, bệ hạ cũng không muốn chống lại mệnh lệnh của thái hậu.”

“Đại nhân hiểu lầm.” Cổ Vân Tiệp lắc đầu: “Ta biết thái hậu không muốn thấy ta, ta cũng không dám sang đó chọc giận lão nhân gia người. Ta chỉ cầu xin có thể ở Trường Nhạc cung sắc thuốc, làm chút ít thức ăn, lại vì người sao chép kinh Phật cầu phúc. Trừ việc đó ra, không còn yêu cầu gì khác. Bệ hạ không cần nói cho thái hậu biết những việc ta làm. Chỉ là có thể để cho ta ở trong bóng tối, vì thái hậu góp một phần tâm lực là ta đã thỏa mãn rồi.”

Lữ Xuyên lúc này mới thật sự ngạc nhiên. Vị này rốt cuộc không phải muốn dựa vào thái hậu đồng sơn tái khởi? Có thật chỉ muốn cố gắng vì một phần hiếu tâm mà thôi?

Hắn không khỏi quan sát ánh mắt của nàng, lại thấy hai tròng mắt nàng rung rung, mi tâm cau lại, toàn thân không hề có một phần lệ khí khó tan ngày trước. Toàn thân đều là trầm tĩnh, dịu dàng. Nhớ lại lúc chiều nàng bảo vệ Hình nhu hoa như thế. Đột nhiên cảm giác được, hơn hai tháng không gặp vị hoàng hậu nương nương ác độc quả nhiên đã thay đổi thành một người khác. Rốt cuộc lại giống nàng một năm trước kia, lúc mới trở thành thái tử phi bước vào Đông cung.

Cổ Vân Tiệp thấy hắn không lên tiếng, giống như sợ hắn không đáp ứng lại nói: “Đại nhân nói vậy hẳn cũng biết, trước khi hầu hạ bệ hạ, ta từng ở Trường Nhạc cung hầu hạ thái hậu hai năm. Đối với việc ăn uống, sinh hoạt hằng ngày mọi việc đều vô cùng quen thuộc. Nhờ điểm này có thể để cho ta đi hầu hạ lão nhân gia người nhất định sẽ không có sai lầm gì. Xin đại nhân hãy thay ta thỉnh cầu hoàng thượng.”

Việc này Lữ Xuyên tự nhiên hiểu rõ. Cổ Vân Tiệp là chất nữ, bà con xa của thái hậu, mười ba tuổi năm ấy theo người nhà vào cung thăm viếng. Thái hậu khi đó vẫn còn là Hoàng hậu, ngoài ý muốn lại vô cùng yêu mến nàng, bèn để nàng ở lại trong cung. Năm nàng mười lăm tuổi làm chủ gả nàng cho thái tử điện hạ trở thành thái tử phi. Trở thành nàng dâu được yêu thương nhất, mãi cho đến ba tháng trước..

Cho nàng đi hầu hạ thái hậu sẽ tốt cho bệnh trạng của người, có điều..

Thấy Cổ Vân Tiệp vẫn còn nhìn mình chằm chằm, hắn khẽ mỉm cười: “Sự việc này thần không dám làm chủ, còn phải đi xin ý chỉ của bệ hạ.”

Cổ Vân Tiệp gật đầu, vẻ mặt thành khẩn: “Việc này là đương nhiên. xin đại nhân lúc xin ý chỉ của bệ hạ nên nói thêm vài câu hữu ích.”

“Thần đã hiểu.” Lữ Xuyên nói: “Ngoài việc này ra nương tử còn có thỉnh cầu gì khác không?”

Cổ Vân Tiệp lắc đầu: “Đã không còn.”

“Thật sự không còn?”

“Ta hôm nay cũng chỉ còn một nguyện vọng như vậy. Nếu bệ hạ có thể đáp ứng thì thật tốt. Nếu không đáp ứng, ta cũng chỉ có thể ở lại Tĩnh Sinh các cầu phúc cho thái hậu. Về phần việc khác đều không quan trọng.”

Lữ Xuyên thấy vẻ mặt hồn nhiên của nàng không giống nguy trang, rốt cuộc nhịn không được, nói: “Thứ cho thần mạo phạm, nương tử tựa như..”

“Ừ?”

“Tựa như thay đổi rất nhiều.”

Cố Vân Tiệp nhíu mày, sau đó cười tự giễu: “Một khi tỉnh khỏi giấc mộng, biết mình đã phạm sai quá nhiều. Hôm nay ta chỉ hi vọng bản thân không cô phụ người quan tâm ta nhất trên đời, có thể vì người làm thêm vài chuyện là tốt lắm rồi.”

Lữ Xuyên trở lại Đại Chính cung tâu lại với Hoàng đế. Hắn không thể quên được câu nói sau cùng cùng ánh mắt bi thương, hối hận của Cố Vân Tiệp. Ở trong cung nhiều năm, hắn đã gặp qua nhiều chuyện, tự nhiên có chút bản lĩnh. Hôm nay biểu hiện của vị phế hậu này, nếu nói là giả vờ thì hắn thật sự không thể tin nổi.

Hoàng đế đang đọc tấu chương ngẩng đầu lên, trầm tư trong chốc lát: “Nàng thật sự nói như vậy?”

“Dạ.” Lữ Xuyên nói, “Cố nương tử chỉ hi vọng có thể đi Trường Nhạc cung hầu hạ thái hậu, đồng thời còn nói không cần thái hậu nhìn thấy nàng. Cho nàng một cơ hội yên lặng tần hiếu với người là được.”

Hoàng đế cầm tấu chương khảm của Tây Bắc, bên cạnh là nghiên mực bạch ngọc, bên trong tràn đầy màu đỏ của chu sa. Màu đỏ tươi như vậy khiến cho hắn nhớ đến cảnh tượng vào tháng chạp năm ngoái, Cố Vân Tiệp tay nâng một nhánh hồng mai, đứng giữa rừng mai đang đua nhau nở rộ thán nhiên cười một tiếng.

“Chiều hôm nay, người đến tột cùng có nhìn thấy rõ không?”

Hiểu rõ bệ hạ đang hỏi cái gì, Lữ Xuyên hơi do dự, cẩn trọng nói: “Lúc ấy thần đứng ở xa, không nhìn thấy Bạc mỹ nhân đẩy Cố nương tử.” Hắn hơi dừng lại một chút, “Nhưng đúng là giống như buổi chiều thần đã bẩm báo bệ hạ. Hình như hoa sớ dĩ ngã sắp xuống không chỉ là do kính hãi. Bởi vì nước ở bên chân nàng đóng thành băng nên mới bị trượt chân.”

“Vậy người cảm thấy nước này là ai làm?” Hoàng thượng về mặt bình thường hỏi.

Lữ Xuyên cúi đầu: “Thần không dám đoán bừa.”

“Nói đi, trẫm cho phép người phỏng đoán.” Hoàng đế trả lời, thần thái giống như việc họ đang nói đến không phải là hậu cung phi tần của hắn tranh giành mà giống như chỉ đang tán gẫu bình thường, “Những tấu chương này không thú vị, trẫm cảm thấy vô cùng mệt nhọc.”

Lữ Xuyên nhìn chủ tử không theo lẽ thường này, có chút bất đắc dĩ: “Thần chỉ có thể nói, mời Hình nhu hoa qua vườn thưởng mai chính là Bạc mỹ nhân, mở miệng kêu Hình nhu hoa đi bẻ một nhánh mai cũng là Bạc mỹ nhân.”

Ý tứ của Lữ Xuyên rất rõ ràng. Hôm nay tuy rằng Cố thị đến vườn mai trước, nhưng nàng không hề biết hôm nay Hình nhu hoa và Bạc mỹ nhân cũng sẽ đến vườn mai, cũng không có lý do để nàng đi thăm dò. Mà Bạc mỹ nhân..

Hắn rất Lữ Xuyên, thái độ làm người vô cùng chính trực không thích chõ mũi vào chuyện của người khác. Nhưng mà hôm nay trong lời nói lại có thái độ bảo vệ Cố thị hết sức rõ ràng.

Nàng lại có năng lực khiến cho Lữ Xuyên vì nàng mà nói tốt?

Hắn cầm bút lông nhỏ chấm một khoản chu sa cười cười, ở cuối tấu chương viết: “Tất cả mọi việc do người phân phó, nhớ lấy.” Sau đó bỏ bút xuống lại nói tiếp: “Nếu nàng muốn đi thì để cho nàng đi thôi.”

Tĩnh Sinh các chấn động chấp vá đơn bạc, Cố Vân Tiệp cuộn mình chặt chẽ mới cảm thấy có chút ấm áp. A Từ biết nàng sợ lạnh, luôn vì nàng chuẩn bị một ô chăn ấm áp để nàng chui vào. Tôn vị bị phế, cung nhân Trường Thu cung có tội thì bị xử tử. Ở lại bên người nàng cũng chỉ còn có A Từ. A Từ là nàng mang ra từ nhà mẹ đẻ, là một người vô cùng trung thành.

Cuộc sống sau này, cùng nàng sống nương tựa lẫn nhau cũng chỉ còn có tỳ nữ này.

Trở mình, A Từ sau lưng đã ngủ say, nàng lại không ngủ được.

Ban ngày lúc Hình nhu hoa quay về tẩm cung, nàng giống như vô ý nói một câu: “Đất tại sao tự nhiên lại trơn như vậy.” Hắn là khiến cho Lữ Xuyên chú ý. Hắn chắc chắn phát hiện tảng băng mỏng kết trên mặt đất.

Cảnh Phúc Thù làm việc nhất quán chu toàn, nếu không đầy được thì còn có tầng băng kết trên mặt đất chắc chắn khiến Hình nhu hoa ngã sấp xuống.

Mà nàng chính là lợi dụng điểm này.

Đây là kế hoạch nàng tốn tâm tư nghĩ ra, không phải để lấy thánh sủng mà là để có thể đi sang nơi thái hậu tấn hiệu chuộc tội.

Nếu không phải có giấc mộng kia, nàng không thể nào biết Lữ Xuyên bề ngoài khéo đưa đẩy lại là một người trung thành hậu đạo. Mà lòng trung thành phúc hậu của hần chính là trợ lực lớn nhất cho kế hoạch của nàng. Chỉ cần hần tin tưởng nàng vô tội, như vậy có thể chứng minh kế hoạch đã thành công một nửa.

Nàng nhớ tới lời nói của hần trong giấc mộng đã thức tỉnh đời trước của nàng. Mà cũng thức tỉnh một đời này của nàng.

Nàng sẽ không vì người không đáng mà lãng phí tâm tư. Trên đời này, người mà nàng phụ lòng nhiều nhất chính là thái hậu. Đời trước cũng là vì nàng bị tố cáo mưu hại Hình thị mà thái hậu đang bị bệnh chịu đả kích lớn, lúc đó đã không thể chữa trị. Mừng sáu tháng chạp ngày đó thái hậu ở Trường Nhạc cung mà băng hà. Hai ngày sau Hoàng đế nổi giận ban cho nàng cái chết. Một mạng đổi một mạng.

Nàng không thể hại chết người hai lần. Nàng thật sự gánh không nổi.

Hai ngày sau, Cố Vân Tiệp đi sang Trường Nhạc cung.

Nàng quả thực thực hiện lời hứa của mình. Mỗi ngày ở phòng bếp sắc thuốc và chuẩn bị thức ăn cho thái hậu. Cũng không đặt chân đến Trường Tín điện của thái hậu.

Lữ Xuyên quan sát tất cả, cảm thấy vị Cố nương tử này so với lúc trước thật khác nhau.

Nàng dời đến Trường Nhạc cung được nửa tháng thì hoàng đế đột nhiên bước vào tẩm điện của nàng. Lúc hần bước vào nàng đang sao chép kinh. Hần biết lúc nhỏ nàng đều tập theo bảng chữ mẫu của Vệ phu nhân. Mười lăm tuổi được thái hậu ban cho bút tích thực của Vệ phu nhân, nàng ở phương diện này vô cùng dụng tâm. Đến nỗi trong cung có rất ít nữ tử có thể so sánh với bút pháp của nàng. Bất quá bởi vì nàng vô cùng chuyên chú, lại không phát hiện ra trong điện đã xuất hiện thêm một người.

Hần đứng sau lưng nàng, ánh mắt dừng ở trên kinh văn hồi lâu rồi mới chuyển đến trên mặt nàng.

Nàng gầy đi rất nhiều, chiếc cằm đầy đặn đã trở nên thon gọn. Một đôi mắt đen láy trầm tĩnh, giống như trên thế gian ngoài trừ kinh văn dưới tay không có chuyện khác có thể khiến nàng đề tâm.

Trước đây hần rất thích ánh mắt an tĩnh chuyên chú của nàng. Đáng tiếc sau này nàng lại càng ngày càng cực đoan. Trong ánh mắt thường xuyên là những tính toán, phần hận, không còn nhã nhặn, ưu nhã vô tư như trước kia.

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu Xoay Người Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thành Ý

Chép xong một câu, Cố Vân Tiệp đưa bút chấm mực. Bỗng nhiên ở trên nghiên mực nhìn thấy được một bóng dáng mơ hồ. Nàng cả kinh, buông bút xuống, bút lông nhỏ rơi trên án mực văng khắp nơi.

Nàng lập tức xoay người quỵ xuống: “Nô tì tham kiến Hoàng thượng. Vừa rồi chuyên tâm sao chép Kinh Phật. Không chú ý Hoàng thượng giá lâm, xin Hoàng thượng thứ tội.”

Hần không để cho nàng đứng lên, chỉ nhìn trang giấy Tuyên Thành trên bàn ngập tràn chữ viết, nói: “Nhưng thứ này đều là nguoi viết sao?”

“Dạ.” Cố Vân Tiệp nói: “Đêm qua vừa mới chép, tổng cộng đã chép được nhiều đây.”

Hần nhíu mày: “Nhiều như vậy mà nguoi chỉ mới chép từ đêm qua đến bây giờ sao?”

Cố Vân Tiệp dừng một chút: “Dạ.”

“Trước đó đâu?”

“Đều ở trong rương kia.”

Hắn theo hướng nàng chỉ nhìn sang... Miệng cái rương thật là lớn.

Hắn thuận tay rút một tờ giấy Tuyên Thành, ngạc nhiên đánh giá. Hắn đã biết chữ viết của nàng rất đẹp. Mẫu hậu lễ phật luôn có thành ý, chêm chữ trong kinh thư không đẹp. Liền thường lệnh cho nàng chép một bản dành cho người đọc. Đây là thói quen của nàng, tốc độ nhanh cũng là tự nhiên, nhưng chữ viết này..

Hắn nhìn trong đó có vài chỗ không đúng, so với chữ viết của nàng trong dĩ vãng khác nhau.

Trong lúc sao chép kinh văn nàng nhớ tới thời gian trước đây, trong lòng bị thương nên khó có thể hạ bút sao?

Tựa như lúc này mới nhớ ra, hắn thân nhiên nói: “Đứng lên đi.”

Cố Vân Tiệp chậm rãi đứng dậy, cúi đầu rụt rè đứng đó.

Hắn nhìn bộ dáng của nàng, bên môi vẽ ra một nụ cười: “Biểu tình của ngươi là sao? Trầm đáng sợ lắm ư?”

Nàng cúi đầu: “Sao có thể? Chỉ là lúc ở Di Trung tây điện đã nói qua, nô tì phạm sai lầm lớn, không có mặt mũi nào gặp lại Hoàng thượng.”

Hắn nhíu mày: “À? Ngươi nói thử xem, ngươi phạm phải sai lầm lớn gì?”

“Hoàng thượng..” Nàng có chút luống cuống.

Hắn chỉ cười không nói.

Nàng cuối cùng bất đắc dĩ mở miệng: “Nô tì là phế hậu. Quăng đời còn lại chỉ mong sao có thể hầu hạ Thái hậu, cũng không có mong muốn xa rời Hoàng thượng... Hoàng thượng vì sao còn muốn hỏi tội nô tì?”

Hắn nghe vậy trầm mặc chớp mắt: “Quăng đời còn lại chỉ muốn hầu hạ Thái hậu? Cũng không cầu xin gì khác?”

“Đúng vậy.” Nàng nhỏ giọng nén giận.

Hắn cười cười liếc nàng một cái rồi xoay người rời đi.

Thấy hắn đi xa, Cố Vân Tiệp cuối cùng thở phào.

Hôm nay cái gì cũng đã nhìn rõ. Chỉ có duy nhất không biết làm thế nào cho phải, chính là cùng ở chung một chỗ với hắn.

Mỗi lần tầm mắt hắn rơi trên người mình, nàng không có cách nào khống chế được sự run rẩy của bản thân. Nàng không thể quên một năm kia ở Thượng Lâm Uyển, thiếu niên ấy đã thay nàng cài trâm hoa, cũng không quên được đêm tân hôn tân lang dịu dàng nâng cầm nàng. Lại càng không quên được quân vương đã lạnh lùng bỏ rơi nàng, nam nhân đến chết cũng không chịu gặp mặt nàng lần cuối.

Hắn là kiếp nạn của nàng. Lần này, nàng nhất định phải cách xa hắn.

.

Nàng không ngờ vào ban đêm, Thái hậu lại phái người gọi nàng đến Trường Tín điện.

Nhìn thấy Liễu Sắc thượng cung bên người Thái hậu, nàng ngây ngẩn cả người, một lát sau mới lắp bắp nói: “Thái hậu làm sao biết ta ở chỗ này?”

Liễu thượng cung cười đáp lời: “Là bệ hạ nói. Bệ hạ nói những việc nương tử làm nửa tháng qua cho Thái hậu biết. Thái hậu nghe xong rất ngạc nhiên. Vì vậy sai nô tì thỉnh nương tử sang đó.”

Nàng mờ mịt đứng dậy, hoang mang đi theo phía sau Liễu thượng cung, đi qua một nửa Trường Nhạc cung, tiến vào phía đông Trường Tín điện.

Vừa vén rèm bước vào, mùi thuốc đông y đã nồng nặc xông đến. Nàng ngửi ra đó là thuốc do chính mình sắc, cũng không biết trong lòng có cảm giác gì.

Hoàng đế ngồi ở trên tháp tự mình hầu hạ Thái hậu uống thuốc. Cố Vân Tiệp quỳ xuống hành lễ, hai người phản ứng giống nhau làm như không nhìn thấy nàng.

Bón xong một chén thuốc, Hoàng thượng đưa chén cho cung nhân bên cạnh, lúc này mới nhìn về phía Cố Vân Tiệp, khẽ nhướn mày: “Vân nương tới rồi?”

Hắn gọi nàng là cái gì?

Hắn gọi nàng là gì?

Từ lúc nàng bị phê hắn đã không còn gọi nàng như vậy. Hôm nay đột nhiên lại gọi như vậy, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

“Dạ. Nô tì tham kiến bệ hạ, bệ hạ thánh an.” Nàng nói lại lần nữa.

Hắn không để ý tới nàng, quay đầu nhìn về phía Thái hậu: “Mẫu hậu, ngài và Vân nương sợ rằng còn có nhiều lời muốn nói, nhi tử lui xuống trước.”

Thái hậu gật đầu, Hoàng đế bước ra ngoài điện. Lúc đi ngang qua nàng, nàng vội vàng cúi đầu xuống đất nhưng vẫn cảm nhận được hắn lưu lại trên người mình một ánh mắt ý vị thâm trường.

“Con qua đây.” Thái hậu thân nhiên nói.

Nàng hơi chần chờ, sau đó đứng lên tiến đến gần giường rồi quỳ xuống.

Thái hậu nhìn nàng một lát: “Mới vừa rồi hoàng đế nói với ai gia chuyện của con. Ai gia còn tưởng là hắn muốn ta yên tâm. Ai gia cho rằng Vân nương hiểu chuyện trước kia đã chết, hôm nay người còn sống e rằng đã không quản đến sống chết của ta.”

Nghe người nói một câu như vậy, viên mắt nàng liền đỏ lên, liễu mạng nhện xuống mới không khóc.

“Vừa rồi hoàng đế nói cho ta biết. Nói mấy hôm trước, con không chỉ che chở hài tử trong bụng Hình như hoa, còn ở Trường Nhạc cung hầu hạ sắc thuốc cho ta, không chỉ làm tất cả những việc của cung nhân và thái y mà buổi tối còn sao chép Kinh Phật, thật sự là hiếu thảo hơn người.

Nàng ngạc nhiên. Bệ hạ lại hình dung về nàng như thế với Thái hậu? Hắn biết Thái hậu rất thương yêu mình, nếu bà lại che chở mình thì Trinh tiếp dư của hắn sẽ lần thứ hai rơi vào hiểm cảnh!

Hắn không phải đã sớm chán ghét muốn vứt bỏ nàng sao? Tại sao lại làm như vậy?

“Những lời này nếu như là người bên ngoài nói, ai gia tất nhiên sẽ không tin. Nhưng người nói lại là hoàng đế.” Thái hậu dừng lại: “Hắn nếu nói như vậy. Thì chắc chắn là như vậy.”

Đúng vậy, Hoàng đế sùng ái Trinh tiếp dư, không thích nàng, hậu cung mọi người đều biết. Theo lý mà nói, Hoàng đế sẽ không vì nàng mà bịa lý do.

Thái hậu khẽ đưa mắt, cung nhân đều lui ra ngoài. Đợi cho bốn bề vắng lặng, Thái hậu mới kéo tay nàng: “Nói cho ta biết, đã xảy ra chuyện gì?”

Nàng mím môi, không có mở miệng.

“Một người nếu như tính tình thay đổi, luôn luôn có nguyên nhân. Ai gia muốn biết nguyên nhân của con.”

Trầm ngâm chốc lát, nàng nói: “A Vân nửa tháng trước từng mơ thấy một giấc mơ.”

Nàng khẽ nhíu mày.

“Trong giấc mơ nô tì không biết sao mình lại ở trong phòng chờ chết, không người làm bạn, cực kỳ thâm lương bị thăm.” Nàng giống như đang ở trong mộng, về mặt hồi hộp, “Giấc mộng kia quá mức chân thực, loại cảm giác tuyệt vọng phảng phất giống như thật, khiến cho nô tì lúc tỉnh lại toàn thân hoàn toàn lạnh run. Mà một khắc kia nô tì đột nhiên tỉnh ngộ, hiểu ra chính mình đã làm sai không ít việc..”

Thái hậu nhìn nàng có chút kinh ngạc: “Con nói những biến hoá gần đây là vì giấc mộng ấy?”

“Dạ.” Cô Vân Tiệp nói. “A Vân biết thái hậu nhất định sẽ không tưởng tượng nổi. A Vân tỉnh dậy từ trong mộng cũng là cảm giác này. Nếu thái hậu không tin, nô tì không có cách nào biện giải. Dù sao hôm nay nô tì không cầu gì khác. Chỉ mong có thể an tĩnh hầu hạ lão nhân gia ngài, cầu mong chuộc lại lỗi lầm của bản thân.”

Thấy thái hậu không nói gì, nàng hoảng loạn nắm chặt tay bà, trong mắt ứa lệ: “Thái hậu, A Vân biết, nô tì khiến người đau lòng. Nô tì vốn không còn mặt mũi nào đối mặt với ngài. Sở dĩ chỉ dám lén lút trốn trong Trường Nhạc cung vì người sắc thuốc. A Vân không nghĩ tới bệ hạ sẽ nói cho người, người đừng đuổi nô tì đi. Để A Vân có thể phụng dưỡng người.”

Thái hậu thở dài, nhẹ giọng nói: “Ai gia mệt mỏi, cần thời gian suy nghĩ. Con lui xuống trước đi.”

Nàng lặng lẽ dập đầu, cẩn thận lui ra khỏi tầm điện.

Nhìn thấy nàng đi xa, thái hậu mới hỏi Liễu Sắc đứng một bên: “Người thấy thế nào?”

Liễu Sắc suy nghĩ một chút: “Về mặt Cổ nương tử không giống như đang làm bộ.” Dừng một chút lại nói: “Nô tì có cảm giác giống như nhìn thấy Cổ tam tiểu thư thiện lương chân thành, mọi người đều thích năm đó.”

“Đúng vậy, từ trước đến giờ nàng luôn được người người ưa thích.” Thái hậu nói

“Chỉ là giấc mộng nàng vừa nói, người có tin không?”

“Lời nàng nói đáng để hoài nghi nhưng nò thì ngược lại tin tưởng là sự thật. Tại sao nàng phải nói dối trong khi tùy tiện bịa một lí do khác không phải tốt hơn sao?”

Thái hậu gật đầu: “Ai gia cũng cảm thấy như vậy. Phật lý cũng từng nói, lúc Thích Già Diệp Tôn Giả ngộ đạo chỉ trong lúc cầm hoa mỉm cười. Vân nương nàng trong giấc mộng bất chợt hiểu ra, cũng không phải là không thể.”

“Thái hậu tin tưởng nàng?”

“Hiện tại không phải ai gia có tin tưởng nàng hay không, mà là hoàng thượng đang muốn làm gì.” Thái hậu thần nhiên nói: “Hắn không thích Vân nương, hôm nay biết rõ làm như vậy sẽ khiến tình cảm của ta đối với nàng trở lại như cũ mà vẫn làm. Đây chính là điều chúng ta cần phải tìm hiểu.”

“Hay là bệ hạ chỉ là muốn dùng chuyện này khiến Thái hậu vui vẻ? Dù sao trước giờ ngài đều rất thương yêu Cố nương tử, hôm nay thấy nàng tỉnh ngộ tự nhiên trong lòng cũng sẽ vui mừng.”

“Nói như vậy cũng hợp lí, chỉ là trong lòng ai gia cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.” Thái hậu sắc thâm trầm, cẩn thận suy nghĩ.

Bạc mỹ nhân ném ngọn đèn trong tay: “Người nói cái gì? Thái hậu triệu kiến Cố thị! Người hỏi thăm kĩ chưa?”

Cung nhân cúi đầu: “Vô cùng chính xác. Giờ Tuất một khắc Liễu thượng cung mang theo Cố nương tử bước vào Trường Tín điện, trong thời gian một chén trà mới ra ngoài. Hôn nữa...”

“Hôn nữa cái gì?”

“Hôn nữa thời gian Cố nương tử đi vào, bệ hạ cũng còn ở bên trong. Người tiết lộ tin tức cho thần thiếp còn nói, bệ hạ chính miệng gọi Cố nương tử là ‘Vân nương’.”

Bạc mỹ nhân hít một hơi lạnh. Không khỏi quay đầu nhìn về hướng Trinh tiệp dư: “Nương nương, bây giờ phải làm thế nào cho tốt?”

Trinh tiệp dư ánh mắt yên tĩnh uống hớp trà: “Người hoàng cái gì? Trước kia nàng là hoàng hậu, chúng ta cũng có thể kéo nàng xuống. Nói chỉ hôm nay chi là một kẻ bị bỏ rơi?”

“Biết là như vậy, nhưng...” Bạc mỹ nhân lúng túng.

“Ở trong hậu cung, kiêng kị nhất chính là tro tàn lại cháy. Phàm là phi tần đông sơn tái khởi, làm gì có ai không khó đối phó hơn trước gấp mấy lần. Hôm nay chỉ sợ Cố thị cũng là đi trên con đường này.” Diệp tài tử tiếp lời, sắc mặt cũng thêm vài phần nghiêm túc: “Tiếp dư nương nương nghìn vạn lần không được khinh địch.”

Trinh tiệp dư buông mắt nhìn Diệp tài tử, trầm mặc trong chốc lát: “Việc ở vườn mai là do ta khinh thường. Vốn tưởng rằng có thể rèn sắt khi còn nóng, triệt hạ Cố thị không để cho nàng cơ hội xoay mình. Nhưng việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể tiếp nhận.” Thấy sắc mặt của Bạc mỹ nhân, lại nói: “Ta biết người muốn nói cái gì, nhưng bệ hạ tâm tư khó lường. Hôm nay chúng ta không biết rõ ngài suy nghĩ cái gì, tùy tiện động thủ rất dễ khiến cho ngài tức giận. Tốt nhất trước tiên hãy yên lặng theo dõi diễn biến.”

“Nửa tháng trước Cố thị chuyển qua Trường Nhạc cung, nương nương liền kêu yên lặng theo dõi diễn biến, kết quả là gì? Tiếp tục như thế thần thiếp sợ là...”

Bạc mỹ nhân đang nói, Trinh tiệp dư đảo mắt qua nhìn, thanh âm nàng không khỏi bị kiềm hãm: “Thần thiếp... thần thiếp không phải đang chỉ trích nương nương, thần thiếp chỉ là lo lắng.”

“Người không cần lo lắng.” Trinh tiệp dư lạnh lùng nói: “Bôn cung nói người không được hành động thiếu suy nghĩ. Bằng không ta sẽ không che chở cho người nữa.”

Bạc mỹ nhân mỉm môi, không cam tâm tình nguyện trả lời: “Thần thiếp đã rõ.”

“Được rồi, ta mệt mỏi. Các người đều lui ra đi.”

Từ Thành An điện của Trinh tiệp dư đi ra, Bạc mỹ nhân vẫn rất phần uất. Diệp tài tử tự nhiên không tự tìm mặt mặt, liền rời đi trước.

Trở về tẩm điện, tỷ nữ tâm phúc Ái Ngọc thấy tâm trạng nàng không ổn, không khỏi khuyên nhủ: “Tài tử không cần khẩn trương, bệ hạ có khi chỉ là hứng khởi một lúc. Ngài ngẫm lại, Cố thị hôm nay đã là người bị bỏ rơi. Từ xưa đến nay có mấy người phế hậu có thể một lần nữa đắc thế?”

Lông mày Diệp tài tử nhíu lại: “Người không hiểu, Hoàng thượng tính tình cổ quái. Chuyện gì không thể làm? Hắn liền...” Nhìn về phía hướng Thành An điện thấp giọng: “Ngay cả Trinh tiệp dư hắn còn đón vào cung, một lần nữa sủng ái phế hậu có là gì?”

Ái Ngọc nghe vậy cả kinh. Xuất thân của Trinh tiệp dư, trong cung tất cả mọi người đều biết, lại không ai dám tùy tiện nhắc tới, bởi vì đó thật sự là quá...

Rốt cuộc lo lắng tại vách mạch rừng, nói xong câu này chủ tớ hai người đồng thời im lặng. Ái Ngọc dâng trà cho nàng, nàng vừa uống trong đầu lại bắt đầu suy nghĩ: “Trình tiếp dư vừa rồi trước mặt Bạc mỹ nhân làm ra cái dáng vẻ kia. Rốt cuộc là có chủ ý gì?”

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu Xoay Người Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Đối Thủ

Trong Thành An điện, Trình tiếp dư vuốt ve chén ngọc chạm hoa văn nổi, dáng vẻ như đang nghiền ngẫm.

Thị nữ Bạch Du quỳ xuống bên cạnh nàng: “Nương nương, người thật sự muốn đẩy Bạc mỹ nhân ra sao?”

“Nàng ta tâm tư quá cạn, tính tình ương ngạnh, để ở bên cạnh là hoạ không phải phúc.” Trình tiếp dư lo lắng nói. “Huống hồ trên danh nghĩa nàng ta không phụ thuộc vào ta. Nhưng trong lòng chỉ mong ta không dậy nổi. Lúc nàng ta vào cung, căn cơ chưa ổn, chủ động lấy lòng ta là chuyện hiển nhiên. Nhưng hôm nay chưa chắc đã vậy..”

“Nhưng, còn Cố nương tử bên kia..”

Tay cầm chén ngọc hơi dừng sức, nàng khẽ vuốt cằm: “Cố Vân Tiệp.” Khớp xương mơ hồ trắng bệch. “Nàng ta quả nhiên giỏi, rất giỏi!”

Nếu không phải bởi vì Cố Vân Tiệp, nàng sợ rằng đã không cần đi tới bước này. Bạc Cẩn Nhu phụ thuộc vào nàng, nàng tự nhiên phải giúp đỡ nàng ta. Uy nghiêm của một sủng phi cũng giảm đi khá nhiều.

Thế nhưng mà, nửa tháng trước thái giám nàng sắp xếp ở vườn mai lên truyền lời, nói Lữ Xuyên thấy nơi Hình như hoa ngã xuống có một tảng băng không tầm thường, chỉ sợ trong lòng đã sớm hoài nghi các nàng.

Nàng không biết Lữ Xuyên có báo cáo việc này cho Hoàng thượng hay không. Nhưng theo những biểu hiện của bệ hạ, nghĩ đến hơn phân nửa là có.

Đã như vậy, nàng không thể không có hành động.

Bên môi bỗng nhiên lộ ra nụ cười như có như không, nàng nhìn Bạch Du: “Người đoán thử xem, hôm nay hậu cung có bao nhiêu người nhận được tin này?”

Bạch Du nói: “Nói vậy tất cả đều biết. Trầm thực nghi, Khương sung nghi, Chu quý nhân còn có chư vị nương nương, nương tử.” Dừng một chút: “Trong cung này tin tức truyền đi rất nhanh.”

“Đúng vậy, phế hậu một lần nữa được Thái hậu triệu kiến, chuyện lớn như vậy, làm sao có thể che giấu? Huống chi bệ hạ căn bản không muốn che giấu.” Trình tiếp dư nói: “Hôm nay Trường Nhạc cung xảy ra chuyện này sợ rằng đã truyền khắp lục cung, Cố Vân Tiệp lúc trước đắc tội không ít người, không muốn thấy nàng ta được sống yên ổn càng nhiều. Điều chúng ta cần bây giờ là an tâm chờ người xuất thủ trước..”

.

Cố Vân Tiệp không biết Thái hậu có tin lí do của mình hay không. Lúc nghe Thái hậu triệu kiến, nàng liền biết nhất định người sẽ hỏi vấn đề này. Đọc đường đều suy nghĩ lí do. Tình huống nhất định không thể nói, Thái hậu chắc chắn sẽ nghĩ nàng điên rồi. Nhưng lí do khác không nghĩ ra được, đơn giản nhất chỉ có nói ra lí do nửa thật nửa giả. Thái hậu hết lòng tin theo Phật giáo, tự nhiên có thể tiếp thu.

A Từ thấy lông mày nàng nhíu lại, vội vàng rót cho nàng chén trà rồi khẽ khuyên bảo: “Tiểu thư không nên quá lo lắng. Thái hậu nương nương xưa nay rất yêu thương người, sẽ không vì vậy mà làm khó tiểu thư.”

“Ta không lo cái này.” Cố Vân Tiệp nói, “Ta chỉ sợ lão nhân gia không tin ta, đuổi ta đi, ta thật sự không biết nên làm gì bây giờ...”

“Có việc còn quan trọng hơn việc này. Tiểu thư có lẽ nên lo lắng một chuyện khác...” A Từ không nhịn được nói.

Cố Vân Tiệp nhíu mày, sau đó cười khò: “Ừ, nghĩ đến lúc này các cung các viện đã nhận được tin tức. Biết ta đây nguyên bản là một phế hậu bị ruồng bỏ lại xuất hiện. Đêm nay chỉ sợ có nhiều người không ngủ được.”

“Điều tốt nhất ở đây chính là hiện nay hậu cung không nhiều người lắm, tiểu thư còn kịp phân rõ địch hữu, cẩn thận trừ tính một phen.”

Chính xác, so với hậu cung Lân Khánh triều mà nói, hậu cung hôm nay thật sự rất thanh tĩnh.

Lúc Đại Tấn lập quốc, giống như thời Chu, dưới Hoàng hậu có tam phu nhân, cửu tần, hai mươi bảy thế phụ, tám mươi một ngự thê, phạm một trăm hai mươi một người, Kiền Đức nguyên niên, Trung Tông hoàng đế tăng thêm một quý vị phi, tam phu nhân biến thành tứ phu nhân, từ đó noi theo. Lân Khánh triều hậu cung số lượng tăng nhiều, tiên đế một lần nữa sửa chữa, định thêm ba cấp tán hào. Hậu cung đã có biến hoá rất lớn.

Dưới Hoàng hậu là tứ phu nhân chính nhất phẩm, theo thứ tự là Quý phi, Huệ phi, Thục phi, Hiền phi. Trong đó tôn Quý phi đứng đầu tứ phu nhân.

Cửu tần chia làm thượng tam tần và hạ lục tần, thượng tam tần gồm Chiêu nghi, Chiêu viện, Chiêu dung, tứ nhất phẩm, hạ lục tần gồm Thục nghi, Thục viện, Thục dung, Tu nghi, Tu viện, Tu dung, chính nhị phẩm;

Hai mươi bảy thế phụ.

Bao quát từ nhị phẩm Sung nghi, Sung viện, Sung dung, mỗi vị một người; chính tam phẩm Quý cơ và tứ tam phẩm Tiệp dư mỗi vị ba người;

Sau đó là chính tứ phẩm Lệnh nghi, Thận nghi, Diêu nghi, Uyển nghi, Lệ nghi, Túc nghi, mỗi vị một người, hợp xưng lục nghi.

Từ tứ phẩm mỹ nhân và chính ngũ phẩm Tài tử, hai người đều là mỗi vị sáu người, cộng mười hai người.

Tám mươi mốt ngự thê lý thiết có từ ngũ phẩm Nhu hoa, Phụng hoa, Mộc hoa, mỗi vị ba người; chánh lục phẩm Quỳnh chương, khả thiết mười tám người, từ lục phẩm Quý nhân, tổng cộng hai mươi bảy người; chính thất phẩm Huy nga, cũng tổng cộng hai mươi bảy người.

Sau đó đó là Ngự nữ, Thái nữ và thừa y ba cấp tán hào, ở riêng từ thất phẩm, chính bát phẩm và từ bát phẩm, không hạn chế số lượng người.

Lân Khánh triều hậu cung vô cùng náo nhiệt, hậu cung nay ngược lại vắng vẻ bởi vì nguyên nhân Vĩnh Gia nguyên niên tổng tuyển không thu nhiều mỹ nhân. Hậu cung hiện đa phần là thị thiếp lúc còn ở Đông cung.

Lúc trước tự nhiên Hoàng hậu có thân phận tối cao, lúc nàng bị phế là do Thục nghi Trầm thị, năm hai mươi ba Lân Khánh nàng đã qua cửa, sớm hơn Hoàng hậu hai năm, là nữ nhân đầu tiên có danh phận. Sinh cho bệ hạ một nữ nhi, chính là trưởng nữ năm nay sáu tuổi. Còn có một nhi tử, đáng tiếc một tuổi thì bất hạnh chết non.

Sau đó là Khương sung nghi và Chu quý cơ, Lân Khánh năm thứ hai mươi sáu đã bị nhét vào Đông cung, nhưng không sinh được người con nào.

Từ Đông Cung ra ngoài còn có một Diệp tài tử tương đối đặc thù. Nàng tuổi tác lớn nhất, là cung nhân phụng dưỡng bên người Thái tử. Thái tử lên ngôi ban nàng tước vị Tài tử. Hôm nay đã không còn thánh ân.

Vĩnh Gia nguyên niên tổng tuyển đi ra vị phân không cao, cao nhất chính là Lệnh nghi Duẫn thị. Vĩnh Gia năm hai sinh hạ hoàng tử, là con thứ của hoàng thượng, nửa năm được tấn phong ba lần. Chính tứ phẩm Lệnh nghi, đứng đầu lục nghi.

Sau đó Bạc mỹ nhân hận thấu xương Cố Vân Tiệp, cùng với người có thai là Hình nhu hoa

Trừ ra những người này, còn lại đều là tôm tép, không có gì quan trọng.

À, nàng làm sao lại quên mất. Trình tiệp dư Cảnh thị, Vĩnh Gia năm hai nhập cung, hôm nay đã là tam phẩm tiệp dư, còn là người duy nhất trong cung có phong hào. Bất quá phong hào của nàng, có cũng như không. .

Nghĩ như vậy, Cố Vân Tiệp bỗng nhiên lại cảm thấy, hậu cung hiện nay, người mặc dù không nhiều lắm, nhưng cũng không tính là ít. Mà trong những người này đại đa số đều bị nàng từng ức hiếp, muốn tìm một người cùng phe với nàng, thật là không thể.

Tuy vậy...

“Ta không có ý định trang thủ tình cảm với các nàng, không cần lo lắng.” Nàng nhìn A Từ, thần nhiên nói.

A Từ nhũ mảy: “Tiểu thư.. không định đông sơn tái khởi?”

“Đông sơn tái khởi?” Cố Vân Tiệp cười khổ, “Ngươi nghe nói qua có phế hậu nào đông sơn tái khởi thành công? Ta hôm nay chỉ cần sống tốt, không cần ở lãnh cung chịu đả vật là nhờ ân điển của Thái hậu. Ta chỉ muốn yên lặng báo ân trả nợ mà thôi.”

A Từ trầm mặc một hồi: “Tiểu thư tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng những người đó khẳng định sẽ không tin. Huống hồ hôm nay bệ hạ đối xử với tiểu thư bằng thái độ này, nô tì sợ là..”

“Ta biết.” Cố Vân Tiệp thấp giọng nói, “Các nàng nhất định sẽ có hành động. Tuy vậy chỉ cần ta cẩn thận một chút, mới có thể ứng phó được.”

Nàng mặc dù nói như vậy, nhưng thần sắc có chút không chắc chắn. A Từ nhìn nàng, trong mắt không chút nào che giấu nỗi lo lắng. Hậu cung đấu đá từ trước giờ tàn khốc có thể so với chiến trường. Thân phận hiện tại của tiểu thư như vậy, hôm nay những người ở đó thật sự có thể không để ý sao?

.

Tuy rằng đêm qua ngủ muộn, thế nhưng ngày thứ hai trời còn chưa sáng Cố Vân Tiệp đã muốn đứng dậy. Còn không chờ nàng đi chuẩn bị đồ ăn sáng cho Thái hậu, liền có một cung nga quý gối trước mặt nàng cung kính nói: “Nô tì tham kiến Cố nương tử.” Đem khay gỗ đàn hương đưa đến gần hơn một chút, “Những thứ này là kinh thư Thái hậu lệnh cho nô tì giao cho nương tử sao chép một lần để cho nương nương đọc.”

Cố Vân Tiệp nhũ mảy. Tình cảnh này khiến cho nàng chợt nhớ tới lúc trước, khi đó cung nhân bên người thái hậu thường xuyên giống như vậy quỳ trước

mặt nàng cầm khay Kính Phật, mời nàng sao chép.

Nàng ngậy người chốc lát, lúc phục hồi tinh thần cung nga còn đang chờ, vội hỏi:” Ta đã biết. Thịnh nữ quan chuyển lời lại cho Thái hậu, A Vân nhất định sẽ không cô phụ nhắc nhở của người.”

Cung nhân cung kính giao Kính Phật cho A Từ, cười cười với Cố Vân Tiệp rồi xoay người rời đi. Cố Vân Tiệp thấy nàng đi cũng trở về phòng, phân phó A Từ mài mực, bắt đầu sao chép.

Nhưng mà chép một tờ, nàng liền từ trong tâm trạng mừng rỡ tỉnh táo lại, trong lòng nảy sinh nghi hoặc. Thái hậu để cho nàng chép kinh, rốt cuộc là đồ xuống để phòng với nàng hay đây chỉ là vì người không muốn để cho nàng tiếp tục đề ý thuốc thang nên đã nghĩ ra biện pháp này.

Giờ Thìn canh ba, hậu cung bắt đầu sang Trường Nhạc cung thỉnh an. Nói là thỉnh an, kỳ thực cũng chỉ là cách một cánh cửa điện dập đầu. Thái hậu bị bệnh liệt giường cũng được một thời gian, căn bản không yếm kiến hậu phi. Nhưng để bày tỏ lòng hiếu tâm nên bắt buộc phải đi qua.

Mỗi ngày, vào đúng thời điểm này Trường Nhạc cung vô cùng náo nhiệt, mà Cố Vân Tiệp luôn luôn chú ý không ra ngoài, miễn cho đụng phải cố nhân. Đối với mọi người đều không có ý nghĩa.

Nhưng hôm nay nàng không ra khỏi cửa, đã có cố nhân chủ động tìm tới cửa.

Thực nghi Trầm thị mang theo thị nữ đứng trước cửa, mỉm cười nhìn Cố Vân Tiệp. Nàng chải lưu vân kế, mặc áo choàng màu hồng cánh sen, vô cùng xinh đẹp, nho nhã cao quý, một đôi mắt phượng tinh quang nội liễm. Tâm tình bên trong khó lường, Cố Vân Tiệp ngăn người, buông bút lông từ từ đứng lên.

Theo như quy củ, nàng ta là chính nghị phẩm Thực nghi, nàng thân là phế hậu thái nữ, chính là nên hành lễ với nàng ta. Nhưng Cố Vân Tiệp chân không thể nào quỳ xuống được.

Nàng bị phế đến hơn ba tháng nay cũng chưa từng quỳ xuống hành lễ với bất kỳ một phi tần nào.

Vô luận như thế nào trước đây nàng cũng từng là chủ mẫu của những nữ nhân này, được các nàng kính trà quỳ lạy. Hôm nay bắt nàng quỳ trở lại, thật sự là làm không được.

Hai người đứng đối diện nhau một hồi, khiến cho cung nhân hai bên trở nên lúng túng. Trầm thực nghi bỗng cất tiếng cười bước đến cầm tay nàng nói: “Sớm nghe nói tỷ tỷ ở chỗ này, ta vẫn muốn đến xem. Lại lo lắng mang phiền toái đến cho tỷ tỷ.”

Cố Vân Tiệp cảm giác được bàn tay ấm áp của nàng ta, khoe miệng khẽ cười: “Trầm thực nghi khách khí.”

Đúng là khách khí. Trầm thực nghi hơn nàng hai tuổi, từ trước gọi nàng tỷ tỷ là bởi vì thế thiếp tôn ti, hôm nay gọi như vậy có chút không thích hợp.

“Ý tỷ tỷ là?” Trầm thực nghi giống như không hiểu, cười khanh khách nhìn nàng.

Người này trước giờ luôn mạnh vì gạo bạo vì tiền (1), tâm tư thâm trầm, trong lòng Cố Vân Tiệp âm thầm cảnh giác nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ nhàn nhạt: “Hôm nay ta không dám đương nổi cái gọi là “Tỷ tỷ” của Thực nghi nương nương, gọi ta là Cố nương tử được rồi.”

(1) Mạnh vì gạo bạo vì tiền: Cây vào sự giàu có mà tỏ ra mạnh bạo hơn người

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu Xoay Người Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Cái Tắt

Trầm thực nghi nhíu mày: “Tỷ tỷ nói như vậy chính là muốn xa lạ ta.” Vòng xung quanh chân mày nàng khẽ cau lại, “Chỉ vì việc của Khương sung nghi xảy ra ta không che chở người nên tỷ tỷ tức giận? Thật sự lúc đó bệ hạ vô cùng tức giận, muội muội thật sự hữu tâm vô lực.”

Nghe nàng nhắc tới Khương sung nghi, trong lòng Cố Vân Tiệp khẽ động, nhưng bên ngoài thì lại rất bình tĩnh: “Ta nào dám. Việc này nguyên bản là sai lầm của ta. Đúng là đáng bị như vậy.”

“Thì ra người cũng biết người phạm sai lầm!” Một thanh âm lạnh lùng vang lên, Cố Vân Tiệp nhìn về nơi phát ra tiếng nói. Chỉ thấy cách đó không xa, dưới cây mai, một nữ tử khoác áo choàng da cáo trắng tuyết, sắc mặt tái nhợt, yên lặng nhìn nàng. Cặp mắt sáng ngời tràn đầy hận ý khắc cốt ghi tâm.

“Khương sung nghi.” Cố Vân Tiệp không tự chủ được lui về phía sau nửa bước, thấp giọng gọi.

Khương sung nghi cười nhạt, nhấc chân đi về phía nàng: “Mấy ngày nay ta vẫn bệnh. Nếu không phải hôm nay đến thỉnh an Thái hậu, cũng không biết Cố nương từ dời từ Tĩnh Sinh các đến Trường Nhạc cung. Quả thật có bản lĩnh!”

Cố Vân Tiệp không trả lời.

Trầm thực nghi tự nhiên cảm thấy tình huống không tốt, cười hoà giải: “Nguyệt nương... người không biết đấy thôi, bởi vì Cố nương từ ra tay bảo vệ hải tử trong bụng Hình như hoa. Bệ hạ mới ân chuẩn cho nàng tới hầu hạ Thái hậu, đây cũng là những gì nàng xứng đáng có được.”

Ánh mắt Khương sung nghi như kim châm: “Bảo vệ hải tử trong bụng Hình như hoa?” Bước chân không dừng lại: “Xem ra ta đã bỏ lỡ không ít trò hay.”

Nàng ta đứng trước mặt Cố Vân Tiệp, cảm khế nâng, lạnh lùng nhìn nàng một hồi. Sau đó trước khi mọi người kịp phản ứng, gợn tay tát thẳng lên mặt nàng.

“Sung nghi nương nương!”

Khí lực của Khương sung nghi rất lớn, mặt Cố Vân Tiệp bị đánh lệch qua một bên. Bùm mặt một lúc lâu mới chậm rãi buông ra. Mọi người lúc này mới nhìn thấy gò má nhẵn mịn đã có hai vết máu, chính xác là do chiếc nhẫn tạo thành.

Không ai cử động được, mọi người ngơ ngác đứng đó.

Hậu cung tranh thủ tình cảm, thủ đoạn gì cũng có thể sử dụng. Thế nhưng mọi người không thể tượng tượng được, chỉ là từ nhị phẩm Sung nghi, lại dám trước mặt mọi người tát người đã từng là chủ mẫu. Điều này thật là... khó thể tin được.

A Từ tỉnh táo đầu tiên, nàng bước lên trước xem thương thế của Cố Vân Tiệp. Cố Vân Tiệp cúi đầu, gương mặt nóng bừng lại đau nhức, nhưng không thể bù đắp lại được hồ thẹn cùng bị ai trong lòng nàng.

“Một tát này ta đánh vì hải tử chưa kịp xuất thế. Ta sẽ không buông tha cho người đâu”

Trầm thực nghi vội la lên: “Nguyệt nương... tại sao người lại làm loạn như thế! Nếu bệ hạ biết được thì như thế nào?”

“Ta, Khương Nguyệt Thường dám làm dám chịu, ta sẽ tự đi Đại Chính cung thỉnh tội với bệ hạ, muốn chém muốn giết tùy ý người!” Khương sung nghi lạnh lùng liếc mắt nhìn các nàng rồi mang theo cung nhân rời đi.

Về mặt Trầm thực nghi xấu hổ, nhìn Cố Vân Tiệp với ý dò xét: “Tỷ tỷ, người không sao chứ?”

Cố Vân Tiệp nhàn nhạt liếc nhìn nàng: “Không có việc gì.” Giọng nói bình thản, “Thời gian không còn sớm, thực nghi nương nương xin mời trở về đi.”

Trầm thực nghi đứng lên: “Ta đi trước. A Từ, chiều cố nương từ nhà người cho tốt.”

A Từ đáp ứng, Trầm thực nghi mang người rời đi. Cố Vân Tiệp nhắm mắt lại, cảm thấy hai vết thương trên mặt càng đau hơn.

“Tiểu thư, Khương sung nghi cũng quá khi dễ người!” Giọng nói A Từ có chút ghen ngào, “Từ nhỏ đến lớn tiểu thư chưa từng bị uy khuất như vậy!”

Quả thực cái tát này chính là một nhục nhã vô cùng lớn. Cố Vân Tiệp bị phế ngày ấy cũng không bị nghiêm phạt như vậy. Cái tát này của Khương sung nghi thực đáng để ghi nhận.

Nàng nhớ tới đôi mắt tràn ngập lo lắng của Trầm thực nghi, trong lòng cười nhạt. Hóa ra đây là mục đích hôm nay nàng ta đến đây. Khương sung nghi bị bệnh nhiều ngày, hôm nay tự nhiên đến Trường Nhạc cung hẳn là do nàng ta động tay. Nàng ta cố ý trước mặt mọi người đi sang chỗ mình, cũng chính là để dẫn Khương sung nghi đến.

Trầm thực nghi biết Khương sung nghi hận mình thấu xương. Hôm nay nàng không còn bị nhốt ở Tĩnh Sinh các khổ sở mà lại được dời đến Trường Nhạc cung. Nhất định là tức đến nổi không kiềm chế được. Tính tình nàng ta sẽ làm loạn ra việc gì không ai có thể biết được, nhưng bất kể là việc gì xảy ra, đối với Trầm thực nghi mà nói đều là chuyện tốt.

Không đến nửa canh giờ sau, mọi việc phát sinh đều được truyền đi khắp lục cung. Sự kiện bốn tháng trước một lần nữa bị đào lên, lời đồn đại đều là sát nhân vô hình.

Mục đích của Trầm thực nghi chính là nhắc nhở Thái hậu và Hoàng thượng, không nên cả tin quên nàng là một độc phụ.

Cố Vân Tiệp lại một lần nữa bị đẩy đến vách núi, theo sau chính là những người có hận thù với nàng. Không một ai nguyện ý cứu giúp nàng.

Một người... cũng không có.

.

Đúng như Cố Vân Tiệp đoán, xế chiều hôm đó chuyện phế hậu bị sung nghi nương nương tát đã truyền khắp hậu cung. Cố Vân Tiệp nghĩ đúng là nhân duyên của mình không tốt, ai cũng ngồi đợi nàng bị chê cười. Gặp phải cục diện hôm nay, Trầm thực nghi tự nhiên có công mà Trình tiếp dư chỉ sợ cũng sẽ biết thời biết thế ra vài phần sức lực.

Đến hoàng hôn những lời đồn thổi đã đổi mới, Cố Vân Tiệp tựa bên cửa sổ. Nghe A Từ lấp bắp bẩm báo: “Khương sung nghi tự mình đến trước Đại Minh cung thỉnh tội, bệ hạ nghe nàng ta nói thì chỉ nhàn nhạt trả lời: “Đã biết.” Sau đó không hỏi đến nữa.

Đây là không có ý trách tội.

Nói cách khác, hẳn đối với chuyện phi tẫn đánh phế hậu của mình, không có ý kiến gì.

Trong lòng Cố Vân Tiệp tự giễu, rõ ràng nam nhân này đã phế bỏ mình. Vậy mà mình lại còn tồn tại ảo tưởng với hắn?

Thực sự là không có thuốc nào cứu được.

Sắc trời ngày càng tối, lúc trước vào thời điểm này nàng sẽ đi sắc thuốc cho Thái hậu. Nhưng hôm nay không cần. Thái hậu đưa nàng nhiều kinh văn như vậy, thật ra chính là muốn cô lập nàng. Minh sao lại ngu ngốc như vậy, rõ ràng có thể ở Tĩnh Sinh các sống qua ngày, việc gì mạo hiểm chạy đến đây, rốt cuộc... cũng không ai cần nàng.

Trong lòng đang hối hận tới cực điểm, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng áo đen ngoài cửa. Thân thể nàng cứng đờ, đã thấy hoàng đế đứng đó, sắc mặt nửa ẩn nửa hiện, chỉ có giọng nói lười biếng nghe được rõ ràng: “Nghe nói người bị đánh, trầm qua nhìn thử.”

.

Thái hậu được cung nga hầu hạ uống thuốc, dựa vào đệm nghỉ ngơi một lúc, lúc này mới trả lời: “Quả thực như vậy?”

Liễu Sắc gật đầu: “Thái Chi từ một nơi gần đó bí mật quan sát Cố nương tử cả buổi chiều. Nàng bị Khương sung nghi đánh sau đó vẫn luôn ngăn người ngồi bên cửa sổ, sắc mặt bi ai tự giễu. Cũng không giống với trước đây lúc nào cũng mang vẻ phần hận.”

Dừng một chút nàng lại nói tiếp: “Thái Chi khinh công trác tuyệt, Cố nương tử chắc chắn không biết đến sự tồn tại của nàng.”

Thái hậu ngưng mắt nhìn nàng chốc lát, sau đó thở dài nói: “Xem ra ai gia có thể yên tâm, nàng thật sự đã thay đổi.” Chợt cười: “Không, không thể nói là thay đổi, nàng đã trở về là Vân nương của khi xưa.”

“Thái hậu có ý mặc kệ Trầm thực nghi và Khương sung nghi gây họa là vì muốn thử Cố nương tử?”

Thái hậu gật đầu: “Ai gia có chuyện trọng yếu muốn giao cho Vân nương làm, nhưng trước đó phải xem xem nàng có khả năng hay không.”

Liễu Sắc thử dò xét hỏi: “Ý Thái hậu là, Trình tiệp dư?”

“Không chỉ có nàng.” Về mặt Thái hậu lạnh lùng, “Ngoại trừ nàng, cả hậu cung đều là nữ nhân lòng dạ bất lương. Mỗi người đều là tai họa.”

“Người không trách Cố nương tử trước kia phạm sai lầm lớn?”

Thái hậu trầm mặc một lát mới trả lời: “Ai gia lúc đó hồ đồ, lại yêu cầu Vân nương như vậy. Kỳ thực thân là Hoàng hậu, đối với con của phi tẫn luôn có tâm tư bất mãn, loại hạ độc thủ này đều không hiếm thấy. Ngay cả ai gia năm xưa cũng từng làm. Chỉ là ai gia lại tha thứ chính bản thân phạm vào sát nghiệp lại không thể tha thứ Vân nương. Cũng chỉ bởi vì đứa bé kia chính là cháu ruột của ai gia.”

“Đây cũng là bình thường...”

“Đúng vậy, đây cũng chỉ là thường tình.” Thái hậu thở dài nói: “Trước đây Ai gia cảm thấy Vân nương là một cô gái ôn nhu hiền lành, lại thông minh. Có thể trở thành hiền thê của hoàng thượng. Ngặt nỗi ai gia đã quên rằng, trong đao kiếm hậu cung làm gì có người nào thật sự hiền lành? Ai cũng phải thay đổi. Huống chi, nàng đối với hoàng thượng còn cuồng dại như vậy. Làm sao có thể tha thứ cho nữ nhân khác tranh giành sủng ái với mình.”

Liễu Sắc trầm mặc.

“Ai gia làm vậy cũng không khiến nàng tức giận. Nếu như nàng giống như bốn tháng trước, ai gia sẽ âm thầm an bài để cho nàng mỗi ngày trôi qua đều bình yên nhưng cũng chỉ đến vậy, không thể hơn. Thế nhưng nếu như hôm nay nàng trở thành như vậy, tốt, vô cùng tốt. Ta sẽ cẩn thận chỉ dạy, để cho nàng có thể nắm quyền trở lại. Lại trở thành Hoàng hậu, đứng đầu lục cung.”

Liễu Sắc chấn động: “Thái hậu, ý ngài là?”

“Mấy tháng nay, người nhìn mà xem, hậu cung không có Hoàng hậu trấn áp. Những kẻ đó đã trở nên ảm đạm như thế nào? Như vậy cũng không sao, thế nhưng Cảnh Phúc Thù, nữ nhân này ai gia thật sự nhìn không được. Nàng sống một ngày đều trở thành sự sỉ nhục của ai gia. Ai gia không thể sống được bao lâu. Chắc chắn sau khi ta chết, Hoàng đế sẽ bị nàng đầu độc làm ra chuyện hoang đường. Vân nương cũng sẽ bị nàng lấy mạng. Cố thị vinh quang của ta cũng sẽ bị chặt đứt. Nói cho cùng, Vân nương cũng là người của Cố thị. Sau khi ai gia chết, cả gia tộc đều dựa vào Vân nương.”

“Ai gia phải giúp Vân nương lên hậu vị, kéo dài tôn vinh của Cố thị!”

.

Cố Vân Tiệp tro mắt đứng nhìn Hoàng đế đến gần, thân thể không tự chủ hơi nghiêng ra phía sau. Hoàng đế phát hiện, lông mày khẽ chau lại, nắm lấy cằm của nàng: “Người trốn tránh cái gì?” Sau khi tỉ mỉ kiểm tra vết thương lại nói: “Nguyệt nương hạ thủ cũng thật nặng. Người thật là, người khác đánh người. Người cũng không biết tránh sao?”

Cố Vân Tiệp mím môi thấp giọng nói: “Nô tì thẹn với Nguyệt nương, đáng bị một cái tát này.

Hắn nghe vậy có chút kinh ngạc khẽ nhưn mày: “Người thật sự nghĩ như vậy?”

“Thật.”

Thần sắc của hắn không thay đổi, chỉ là đôi mắt khẽ lạnh: “Ồ, ra vậy. Trẫm còn nghĩ nếu người oán hận trong lòng, trẫm sẽ bồi thường cho người một chút. Người đã nghĩ như vậy, xem ra là không cần.”

Hắn nói xong lạnh lùng quan sát này, lại phát hiện nàng khẽ cup mắt. Nghe xong lời nói của hắn cũng không có phản ứng gì, vẻ mặt vẫn như cũ.

Hắn cảm giác một đám của mình giống như đánh vào không khí. Không có ai tiếp chiêu, cảm thấy rất mất mặt.

Chuyển tầm mắt sang chỗ khác, hắn thần nhiên nói: “Có bôi thuốc chưa?”

“Đã bôi rồi.”

“Bôi được bao lâu rồi?”

“Giờ Ty đã bôi qua một lần, giờ Thân canh ba lại bôi một lần nữa.”

“Lâu như vậy vết thương vẫn như cũ, hắn không phải thuốc tốt. Lữ Xuyên, mang thuốc trị thương để lại cho Cố nương tử.”

Cố Vân Tiệp có chút kinh ngạc, hắn đến xem nàng đã là rất kì quái rồi, như thế nào lại đem theo cả thuốc trị thương?

A Từ nhận thuốc mờ, Cố Vân Tiệp cúi đầu hành lễ: “Nô tì tạ ơn bệ hạ.”

Hoàng đế tùy tiện gật đầu một cái, cũng không nhìn nàng mà xoay người rời đi. Bước chân vội vã tựa như không muốn ở lại thêm một giây phút nào nữa. Thế nhưng lúc bước ra tới ngưỡng cửa thì bỗng nhiên dừng lại. Cố Vân Tiệp cúi đầu, chỉ thấy huyền bào của hắn trơn bóng như gương lướt trên mặt đất, sau đó không chuyển động nữa. Nàng còn tưởng hắn có chuyện quên nói, vừa muốn mở miệng đã thấy hài thêu kim long lướt qua cửa, biến mất khỏi tầm nhìn của nàng.

Hắn đã rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu Xoay Người Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Sáng Tỏ

Hoàng đế từ lúc ra khỏi Trường Nhạc cung vẫn không nói gì. Lữ Xuyên đi bên cạnh thử dò xét suy nghĩ của chủ tử: “Bệ hạ muốn quay về Đại Chính cung, hay là đi qua chỗ vị nương nương, nương tử khác?”

Trầm mặc hồi lâu, hoàng đế bỗng nhiên nói: “Vài ngày chưa gặp Hình nhu hoa, đến Di Tương điện đi.”

Ban ngày xảy ra chuyện như vậy, mọi người đều nghĩ tới nay bệ hạ sẽ không đến chỗ phi tử nào. Cuối cùng hắn lại đi đến Di Tương điện. Hình nhu hoa mừng rỡ, đã sớm nâng bụng đứng chờ ở cửa cung.

Hoàng đế đỡ nàng đi vào, ôn hoà nói: “Hôm nay trời lạnh, nàng không cần đứng ngoài gió chờ trẫm, cẩn thận làm hài tử của chúng ta bị lạnh.”

Hình nhu hoa nghe xong lời này, viên mắt liền đỏ lên: “Bệ hạ nói như vậy là muốn giết thần thiếp.”

Hoàng đế ôm vai nàng: “Không được suốt ngày đều nói đến chữ chết như vậy.” Đưa tay lên bụng nàng, “Để trẫm nhìn xem hài tử có phải đang động hay không.”

Hình nhu hoa cười khúc khích: “Bệ hạ nóng lòng rồi, thái y nói đến tháng thứ năm hài tử mới có thể động. Thần thiếp mới mang thai hơn ba tháng thôi.”

“Trẫm thật sự nóng ruột.” Hoàng đế cười: “Trẫm trông chờ Oản nhi sớm ngày sinh hạ hoàng tử cho trẫm, có thể khiến cho trẫm vui mừng một chút.”

Hình nhu hoa có chút bất an: “Nếu là một công chúa thì sao?”

Lữ Xuyên có chút bất đắc dĩ, nương tử thật là một người tâm tư nông cạn. Lúc này việc khiến cho bệ hạ vui vẻ quan trọng hơn, bệ hạ nói hoàng tử thì là hoàng tử, lại cứ nhắc đến công chúa là như thế nào.

Hoàng đế nghe vậy khẽ nhíu mày, nhìn biểu tình khiếp sợ của Hình như hoa một lát, lại hí hóp cười rộ lên: “Nếu là công chúa thì cũng rất tốt, giống như Oản nhi xinh đẹp động lòng người, có thể khiến trẫm yêu thương vô hạn.”

Hình như hoa đã theo hán hai năm, chưa từng thấy hán khen mình như vậy. Tâm tư nhất thời kích động, giống như muốn hoà tan.

Sáng sớm ngày thứ hai, lục cung mọi người đều biết. Hình như hoa được tấn phong lên chính ngũ phẩm Tài tử.

Việc này truyền ra, khiến cho mọi người vô cùng kinh ngạc. Hình thị tính tình yếu ớt, chưa bao giờ đắc sủng. Nếu không phải do vận khí tốt mang thai đứa bé này, sợ rằng không có ai để ý đến nàng. Trước khi có thai, nàng bất quá chỉ là từ lục phẩm Quý nhân. Sau đó tấn vị lên Quỳnh chương, sau đó lại tấn lên Nhu hoa. Trong lúc mang thai đã tấn vị hai lần, không ngờ hôm nay lại thăng thêm một lần nữa.

Mang theo nghi hoặc như vậy, mọi người đều tề tụ trước Trường Nhạc cung thỉnh an. Vốn tưởng rằng hôm nay chỉ cần dập đầu trước cửa một cái coi như xong. Ai biết Liễu thượng cung lại mỉm cười nói với các nàng: “Hôm nay thân thể của Thái hậu đã đỡ nhiều rồi, thỉnh các vị vào điện thưởng trà.”

Bước vào điện Trường Tín mọi người theo phân vị lần lượt ngồi xuống. Thái hậu chưa đi ra, cung nhân dâng trà thơm, chính là ‘Lục an tuyết nha’, nước trà màu hồng ở trong chén sứ men trắng, mùi thơm bay khắp nơi.

Thế nhưng trọng điểm ở đây không phải là để thưởng trà.

“Còn chưa chúc mừng Hình muội muội tấn vị nha.” Trầm thực nghi mở miệng trước, đơn dả cười nói.

Hình tài tử vội đứng lên, nhún người hành lễ: “Nhờ có Thực nghi nương nương trông nom. A Oản mới có ngày hôm nay.”

“Bốn cung cũng không dám nhận công lao này. Người trông nom muội muội sợ rằng mọi người đều rõ ràng rồi.” Trầm thực nghi cười nói.

Hình tài tử nghe vậy khẽ nhún mày, dường như không tự chủ được khẽ nhìn về phía Trình tiếp dư, sau đó mạnh mẽ cup mắt.

Trầm thực nghi uống một ngụm trà rồi mới lên tiếng: “Trình muội muội, nhờ có muội trông nom Hình muội muội.” Nàng ý tại ngôn ngoại (1), mọi người đều nhớ đến trận bão loạn ở vườn mai nửa tháng trước. Rốt cuộc Trình tiếp dư đã nhúng tay vào nhiều hay ít, sợ rằng chỉ có nàng ta tự biết.

(1) Ý tại ngôn ngoại: Ý tứ, tư tưởng nằm ngoài câu chữ hoặc lời nói khiến người nghe phải tự suy ngẫm để hiểu

Một bên lời kéo, một bên tính toán. Hành động lần này thật sự là quá mức tàn nhẫn.

Hình tài tử nghe vậy mím môi không nói, giữa lòng mày lại có vài phần sợ hãi.

Trình tiếp dư giống như chưa từng phát hiện ra cái gì, chỉ khẽ mỉm cười nói: “Thực nghi nương nương quá lời, lục cung đều do ngài trông coi, ngài cần gì khiêm tốn.”

“Lời này nghe thật quen tai.” Khương sung nghi miễn cưỡng nói: “Lúc trước Trình tiếp dư hình như cũng từng nói như vậy đối với vị nào đó, đúng không Kính nương?”

Bị nàng gọi Kính nương, Chu quý cơ lãnh đạm ngẩng đầu liếc mắt nhìn, nói: “Không nhớ rõ.” Mặt mày tựa như ngăm trong nước đá, không mang theo bất cứ tâm tình gì.

Khương sung nghi sững người.

“Sung nghi nương nương nếu nói tới vị kia, thần thiếp còn muốn ở đây chúc mừng nương nương.” Bạc mỹ nhân khẽ chớp mắt nói.

“Chúc mừng bốn cung cái gì?” Khương sung nghi nói.

“Chúc mừng nương nương quả nhiên được bệ hạ sủng ái, đến nỗi vì phạm cung quy bệ hạ cũng đều thương tiếc không trách tội. Đổi lại là người khác làm như vậy sẽ bị xem như không có lễ giáo, hình phạt sẽ nặng lắm đấy.”

“Con mắt nào của người nhìn thấy ta không có lễ giáo?” Khương sung nghi lên giọng, đôi mắt như kim châm bắn về phía Bạc mỹ nhân.

Mọi người trao đổi ánh mắt. Bạc Cẩn Nhu và Khương Nguyệt Thường chính là hai vị cường nhân của hậu cung, nói không quá ba câu liền xung khắc, chưa từng có ngoại lệ. Bạc thị tuy là vị phân kém hơn Khương thị rất nhiều. Nhưng nàng ý rằng có Trình tiếp dư làm chỗ dựa, bệ hạ đối với nàng có chút ít quan tâm, liền không thêm đặt Khương sung nghi vào mắt.

Mặc dù như thế nào đi chăng nữa, hôm nay lá gan của nàng cũng quá lớn rồi, dám đụng tới vị nương nương này. Chuyện cái tát của Khương sung nghi truyền đi rất rộng, tuy lần này nàng ta coi như nói đúng sự thật, nhưng suy cho cùng, người bị đánh lẫn người đánh đều mất mặt, Bạc Cẩn Nhu nhắc tới

việc này rõ ràng là không có ý tốt.

Bạc mỵ nhân còn muốn nói gì đó, Diệp tài tử ngồi bên cạnh nàng chợt cười cười nói: “Mọi người thế nào chỉ lo nói, cũng không lo uống trà thái hậu ban thưởng cho. Chúng ta không nên cô phụ ý tốt của lão nhân gia.”

Trầm thực nghi nhìn nàng một cái, khẽ cười đáp: “Diệp tài tử nói đúng.”

Tiếng nói vừa dứt, phía Đông điện liền truyền đến âm thanh, Thái hậu từ từ bước ra.

Mọi người vội vàng đứng dậy, quỳ xuống đất hành lễ. Do nhiều ngày chưa từng bái kiến thái hậu, cho nên hôm nay nghi thức hành lễ không như thường ngày, mà là hành “Cửu bái”- lễ cao nhất.

Thái hậu nhân nhật nói: “Miễn lễ.”

Mọi người liền tạ ơn đứng dậy

Trầm thực nghi cười nghênh đón: “Thái hậu, thần thiếp thấy ngài hôm nay khí sắc vô cùng tốt, trong lòng thật sự rất vui mừng.” Nói xong liền nâng tay muốn đỡ người.

Theo lý thuyết Trầm thực nghi nương nương đến rồi, người bên cạnh Thái hậu sẽ biết điều thoái lui nhường nàng ta nâng tay Thái hậu. Thế nhưng hôm nay người nọ cũng không biết thức thời, Trầm thực nghi chớp mắt vài cái, thấy nàng cũng không có ý định buông tay. Kinh ngạc nhìn qua, liền phát giác ra người đỡ tay Thái hậu không phải cung nữ, mà là Cố Vân Tiệp.

Nàng thay đổi một bộ đồ mới, vừa rồi lại cúi đầu. Thật sự là không thể nhận ra.

Nàng ngẩn người, lộ ra bộ dạng tươi cười: “Ồ, Cố nương tử cũng ở đây ư?”

Cố Vân Tiệp mỉm cười gật đầu: “Trầm thực nghi.” Hôm qua lúc không người thì luôn miệng gọi mình là tỷ tỷ, hôm nay lại làm trò trước mặt cung tần gọi mình Cố nương tử, thật là một kẻ hai mặt.

Thái hậu không để ý đến việc hai người giao lưu ánh mắt, ngồi xuống bảo tọa. Cố Vân Tiệp đứng bên cạnh bà, thái hậu liếc mắt nhìn Cố Vân Tiệp: “Vân nương, con ngồi xuống đi.”

Thái hậu chỉ sang chỗ bên cạnh bà.

Cố Vân Tiệp nhìn sắc mặt mọi người, do dự nói: “Thái hậu...”

Thái hậu mỉm cười nhìn nàng.

Cố Vân Tiệp yên lặng ngồi xuống chỗ kia. Dáng vẻ nàng ưu nhã, đoan trang nhân trọng, mọi cử chỉ đều do gia tộc tỉ mỉ bồi dưỡng thành phong phạm của chủ mẫu.

Mọi người nhìn thấy tình cảnh này, không khỏi sản sinh ra một loại ảo giác kì quái. Phảng phất như trở về mấy tháng trước đây, Cố Vân Tiệp vẫn là hoàng hậu nương nương chương quản lục cung cao cao tại thượng, được các phi tần vô cùng ngưỡng mộ.

Các nàng vô cùng chán ghét cảm giác này.

“Sớm nghe nói Cố nương tử chuyển sang cung của Thái hậu. Hôm nay gặp mặt, chẳng hay nương tử có khoẻ hay không?” Bạc mỵ nhân vẽ mặt đầy ý cười, giọng nói lại lộ ra một tia mất mát.

“Nhờ Thái hậu ân điển, tự nhiên mọi thứ đều tốt.” Cố Vân Tiệp mỉm cười đáp.

Thái hậu bỗng nhiên nở nụ cười: “Nghe con gọi ai gia như vậy luôn cảm thấy là lạ. Vân nương, trước kia con không có gọi ta như vậy.”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều khiếp sợ.

Cố Vân Tiệp từng gọi thái hậu là gì, tất cả mọi người đều biết. Đại Tấn thế thiếp tôn ti phân minh, hoàng hậu là thê, tần phi là thiếp. Chỉ có Hoàng hậu mới chân chính là thê tử của Hoàng thượng, cũng chỉ có Hoàng hậu sẽ cùng Hoàng thượng gọi thái hậu là “Mẫu hậu”.

Cố Vân Tiệp trước giờ vẫn gọi như vậy, chỉ là khi bị phế truất nàng liền sửa lại, gọi là Thái hậu.

Hôm nay Thái hậu lại nói như vậy trước mặt mọi người, ngụ ý còn chưa rõ ràng?

“Thái hậu, ngài...” Ánh mắt Cố Vân Tiệp tràn ngập kinh ngạc, nhưng cũng không có nghe theo lời bà.

Thái hậu nhíu mày: “Con không muốn?”

“Không, Thái hậu, A Vân chỉ là...”

Nàng còn chưa dứt lời, thái hậu đã mất kiên nhẫn, không nhịn được khoát tay: “Nếu con không muốn thì liền lui xuống đi.”

Cố Vân Tien mờ mịt đứng lên, có chút không biết làm sao cho đúng. Thái hậu cũng không để ý nàng, một lần nữa được Liễu Sắc đỡ, mặc kệ đám phi tần rồi đi vào trong.

Nàng đi rất nhanh, tuy vậy lưu lại một lượng lớn tin tức làm cho mọi người có chút không tiêu hoá nổi. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thái hậu đến tốt cùng muốn làm gì?

Nàng vốn tưởng rằng trải qua việc ngày hôm qua, thái hậu sẽ thò ơ với nàng. Ngạc nhiên là sáng nay lại kêu người truyền nàng sang hầu hạ rửa mặt. Lúc sau mọi người đến thỉnh an, nàng lại cùng Liễu thượng cung đỡ Thái hậu đi ra gặp lại... những cố nhân của nàng.

Còn có, vừa rồi...

Trong điện tất cả mọi người đều rời đi, chỉ còn vài cung nhân đứng đó, thỉnh thoảng dò xét nhìn nàng. Nàng hít một hơi thật sâu định rời đi, thì lại thấy Liễu thượng cung từ Đông điện đi ra, thấp giọng nói với nàng: “Thái hậu thỉnh nương từ đi vào.”

Cố Vân Tien đi vào Đông điện đã thấy Thái hậu một lần nữa ngồi ở trên giường. Nàng im lặng không lên tiếng quỳ xuống, Thái hậu để cho nàng quỳ một lúc, mới chậm rãi nói: “Vân nương, ai gia muốn hỏi con một vấn đề.”

Cố Vân Tien ngẩng đầu.

“Vấn đề này giống với bốn năm trước ta từng hỏi con, lúc đó con đã từng đáp ứng. Thế nhưng sau đó lại không thể làm được. Hiện tại, ta một lần nữa hỏi con.” Bà nhìn Cố Vân Tien, “Con có nguyện ý giúp đỡ ta chiếu cố Hoàng đế thật tốt, trở thành một Hoàng hậu hiền lành, vĩnh viễn không bỏ rơi hần hay không?”

Cố Vân Tien chấn động.

“Trả lời ta, con có nguyện ý hay không?”

“Thái hậu...” Tựa hồ qua thật lâu, Cố Vân Tien mới chậm rãi nói, “A Vân hôm nay đã là phế hậu.”

“Không quan trọng, ai gia có thể để cho hoàng đế phế con, tự nhiên cũng có thể giúp con trở lại vị trí cũ.” Thái hậu mỉm cười nói, “Bây giờ chỉ cần con nói cho ai gia biết đáp án của con.”

Cố Vân Tien tựa hồ không biết nên nói cái gì, dừng lại một chút: “Thế nhưng, Thái hậu ngài tin tưởng A Vân ư? Nô tì làm ra những chuyện kia, cho tới bây giờ ngài vẫn còn muốn tin tưởng nô tì lần nữa..”

“Trước đây là ta phạm sai lầm, sau này sẽ không. Ta sẽ dạy con. Con quá ngốc nghếch, việc vừa giữ được ngôi vị Hoàng hậu đồng thời nắm được tâm của Hoàng thượng, con lại hoàn toàn không biết làm như thế nào.”

Thái hậu kéo tay nàng, “Tuy rằng con đã từng làm những chuyện sai lầm, nhưng con của bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi, so với những nữ nhân kia đều giỏi hơn. Ai gia chỉ công nhận duy nhất mình con là con dâu, lại là chất nữ mà ai gia thương yêu. Về tình về lý ta đều nên cho con cơ hội thứ hai.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu Xoay Người Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Giáng Vị

Cố Vân Tien vẫn đang còn khiếp sợ, mỗi một câu của Thái hậu đều làm lòng nàng hoang mang, nàng thậm chí còn nghĩ rằng mình đang nằm mơ. Nàng nghĩ đến Trình tiệp dư, nghĩ đến Khương sung nghị, nghĩ đến Trầm thực nghị, Bạc mỹ nhân và Hình tài tử. Sau đó những người này biến mất, nàng lại nhớ tới người thiếu niên ở Lâm Uyển vì nàng cài trâm hoa, dung mạo chàng khôi ngô tuấn tú, vẻ mặt lại như chẳng để ý đến bất kì chuyện gì trên thế gian.

Nàng vì hần, suýt nữa đã hủy hoại cả bản thân mình.

“Thái hậu, không phải A Vân không muốn đáp ứng người, chỉ là A Vân lo lắng. Lo lắng sẽ lại đối với bệ hạ một lần nữa...” Cố Vân Tien khổ sở nói, “Nô tì không biết nô tì có thể quản được chính mình hay không...”

Thái hậu thu lại vẻ mặt tươi cười. Trầm mặc hồi lâu, sau đó bà nhìn Cố Vân Tien: “Nếu như ai gia mong muốn, con có đáp ứng ai gia không?”

Cố Vân Tien gần như hoảng hốt nhìn bà. Người trước mặt này là người mà nàng kính trọng nhất trên đời, trọng lượng của bà trong lòng nàng giống như phụ mẫu. Yêu cầu của bà, nàng đều không dám cự tuyệt, thế nhưng chuyện này thật sự là...

Thái hậu bỗng nhiên mặt mày khoát tay: “Được rồi, con đi xuống trước đi. Ai gia mặt mày muốn nghỉ ngơi một chút.”

Cố Vân Tiệp lặng lẽ đập đầu một cái, cái trán chạm xuống đất vang lên âm thanh vô cùng thanh thúy. Cung nga tiến lên nâng nàng dậy rồi đưa ra ngoài.

Mới vừa bước ra Đông điện, liền thấy cách đó không xa có một thân ảnh cao lớn. Hoàng đế mặc áo khoác màu mực, chậm rãi bước vào. Bên ngoài tuyết bay, Lữ Xuyên thu dù lại, phúi phúi tuyết đọng phía trên xuống đất. Sắc mặt Hoàng đế có hơi trắng bệch, nhìn Cố Vân Tiệp trầm giọng hỏi: “Mẫu hậu có khoẻ không?”

Cố Vân Tiệp sùng sốt: “Thái hậu, người..”

Hoàng đế thấy nàng ấp úng, vùng xung quanh lông mày cau lại. Định hỏi lại một lần nữa đã thấy nàng cúi đầu thật thấp.

Liễu thượng cung đến vừa lúc nói: “Bệ hạ đến ạ? Thái hậu mời người đi vào.”

“Vân nương... đứa nhỏ này thật quá mức cẩn thận.” Thái hậu tựa vào gối mềm, vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

Về mặt Hoàng đế khẽ lay động, mỉm cười nói: “Nếu nàng khiến mẫu hậu tức giận, người đừng... để ý đến nàng ta nữa.”

“Cũng không phải nàng chọc ta giận.” Thái hậu thờ dãi, “Sợ rằng do ta không suy nghĩ chu toàn, làm nàng sợ. Cũng không thể trách nàng.”

“Suy nghĩ không chu toàn?” Hoàng đế nhún mày.

Hắn đã đến rồi, cũng không nghe cung nhân nói hôm nay có phi tần nào thỉnh an khiến mẫu hậu nổi giận. Rốt cuộc người vì sao tức giận, vốn tưởng rằng bị kẻ không hiểu biết chọc giận, hôm nay xem ra lại không đơn giản như vậy.

“Hôm nay nàng đi ta đi gặp mọi người, luôn mồm câu nệ tiểu tiết. Ta nghĩ tới lúc trước nàng ở bên cạnh ta hầu hạ dưới gối. Nhất thời thương cảm bảo nàng đừng gọi ta thái hậu, cứ gọi giống như trước kia là được.” Thái hậu trả lời, “Kết quả nàng không chịu. Lúc ấy ta rất bức bối nên tỏ ra không vui với nàng ta. Bất quá bây giờ ngẫm lại, nàng làm vậy cũng không có gì đáng trách. Thân phận nàng như vậy, nào dám làm ra chuyện tình khiến người dèm pha?”

Hoàng đế nghe vậy không trả lời, một lúc sau lại cười cười: “Hiện tại Vân nương rất thủ lễ.”

“Đúng vậy. Hải tử này nói với ta gì mà ‘Thâm nghĩ yên yên lặng lặng hầu hạ Thái hậu, không cưỡng cầu điều gì.’ nhất cử nhất động cũng đúng như nàng nói vậy. Ngày hôm qua bị Khương sung nghi làm cho nhục nhã lớn như vậy, thế nhưng nửa câu uỷ khuất cũng không có! Ai gia nhìn thấy lại cảm giác có chút thương yêu.” Thái hậu liên tục thờ dãi, “Mặc dù bây giờ con không quan tâm đến nàng nữa, nhưng ai gia vẫn muốn nhắc nhở con một câu. Dù sao nàng cũng là thể tử kết tóc của con, ngay cả con sau này không muốn gặp nàng thì cũng nên phân phó một tiếng, đừng để cho nàng chịu nhiều ủy khuất như vậy. Dù sao với tính tình hiện nay của nàng, nhất định sẽ không chủ động xuất hiện trước mặt làm chướng mắt con.”

“Không chủ động xuất hiện trước mặt làm chướng mắt.” Hoàng đế mỉm cười, “Như vậy cũng tốt.”

Thái hậu tựa như không phát hiện sắc mặt khác thường của hắn, vẫn nhỏ nhẹ ôn nhu nói với hắn vài chuyện. Hoàng đế cũng không ngắt lời, luôn trầm mặc lắng nghe. Cho đến lúc thời gian không còn sớm mới đứng dậy cáo lui.

Đợi lúc Hoàng đế đã đi rồi, Liễu Sắc lúc này mới thấp giọng hỏi: “Thái hậu, ngài xác định làm như vậy không có vấn đề gì?”

“Ừ.” Thái hậu trả lời, “Mấy ngày nay ta đã tỉ mỉ suy nghĩ, sợ dĩ Hoàng đế sinh ra hứng thú với Vân nương, đại khái cũng vì sự thay đổi lớn trong tính cách của nàng. Trước đây Vân nương gần như phát rồ phát đại vì Hoàng đế, không chỉ có ta và người nhìn thấy, Hoàng thượng chắc chắn cũng hiểu được. Đối với một người nam nhân mà nói, một nữ nhân đã từng yêu mình cuồng si nay đột nhiên từ bỏ hẳn. Điều này thật sự kích thích hứng thú của hắn. Huống chi hoàng đế lại có tính tình như vậy.”

Bên môi bà lộ ra một nụ cười giễu cợt: “Người biết vì sao hắn nạp Cảnh Phúc Thù làm tiệp dư không? Bởi vì hắn cảm thấy nàng thú vị. Hiện tại ta muốn nói cho hắn biết, so với Cảnh Phúc Thù thì Vân nương càng đáng để chú ý hơn.”

Cố Vân Tiệp ngồi một mình trong phòng suy nghĩ thật lâu.

Lúc xế chiều, Liễu thượng cung có đến tìm nàng, nhã nhặn nói với nàng: “Nương tử cảm thấy thái hậu nương nương chỉ vì ngài mà làm như vậy sao?”

Dĩ nhiên không phải.

Thái hậu để nàng ngồi ở vị trí cao nhất của mọi nữ tử trên thế gian, người làm như vậy không chỉ vì nàng, mà còn là vì Cố thị.

Kỳ thực nàng làm sao không hiểu, nếu không phải có Thái hậu che chở thì nàng không thể sống được đến hôm nay. Thế nhưng nếu như một ngày nào đó người qua đời, mạng của nàng chỉ sợ trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt lập tức bị nữ nhân hậu cung đoạt đi.

Chớ nói đến mình bị phé khiến cho phụ mẫu ở trong gia tộc mất mặt cỡ nào. Cố thị nhờ vào Thái hậu đề bạt mới có ngày hôm nay, vốn tưởng rằng người có thể đào tạo ra một nữ nhi Cố thị kế tục Thái hậu, che chở cho Cố thị, vậy mà nàng lại dễ bị phé.

Trước đây nàng không muốn nghĩ đến, chính là do không muốn đổi mặt.

Nhưng trong lòng nàng đã hiểu rõ, nàng là sự sỉ nhục của gia tộc.

Chuyện ở Trường Tín điện ngày đó nhanh chóng truyền khắp hậu cung. Mấy ngày nay Cố Vân Tien vốn dĩ luôn khiến cho người khác phải chú ý, hôm nay lại đẩy mình lên đầu sóng ngọn gió. Nàng vốn cho rằng chỉ cần trốn trong phòng không xuất hiện thì có thể tránh được nhưng khi Bạc mỵ nhân dẫn thị nữ xông vào trong viện của nàng. Nàng liền hiểu ra suy nghĩ của mình thật quá đơn giản.

“Mấy ngày không gặp, Cố nương tử vẫn còn tốt chứ?” Bạc mỵ nhân nhướn mày, cười như không cười.

Cố Vân Tien không muốn để ý đến nàng ta, xoay người định trở về phòng.

“Ngăn nàng lại cho ta.” Bạc mỵ nhân vừa dứt lời, Cố Vân Tien liền bị hai cung nữ bắt lấy tay. Hai người cung nữ tuổi tác không lớn lắm, khoảng hơn ba mươi tuổi. Sức lực vô cùng lớn, nàng hoàn toàn không thể động đậy.

A Từ thấy thế xông lên: “Lớn mật, các người lại dám...” Nàng nói chưa dứt lời liền bị một thái giám bắt chéo hai tay sau lưng không thể động đậy.

“Bạc Cẩn Nhu, ngươi muốn làm gì?” Cố Vân Tien cảm thấy vô cùng kinh sợ.

Bạc mỵ nhân chậm rãi đến gần: “Làm gì? Ngươi nói xem ta làm gì?” Chợt cười “Ngươi mới vừa rồi gọi ta là gì? Bạc Cẩn Nhu? Vừa khéo nhắc nhở ta, thân phận của ngươi ngày hôm nay gọi thẳng tên ta như vậy chính là không hợp quy củ.”

Dừng lại một chút nàng lại tiếp tục nói: “Còn có, dường như qua vài lần gặp mặt. Cố nương tử ngươi cũng không quỳ xuống hành lễ với ta!”

Đôi môi đỏ mọng khẽ phun ra một câu khinh thường: “Lúc bệ hạ phé bỏ ngươi, chưa từng cho ngươi bất cứ vị phân nào. Hôm nay ngươi bắt quá chỉ là một thứ nhân cũng dám khinh thường ta?”

Cố Vân Tien không ngờ nàng lại dám xúc phạm mình như thế, dùng sức đẩy người ra. Hai người cung nữ kia càng tăng thêm lực, nàng cảm thấy thân trên và cổ tay đều bị vặn gãy rồi. Đau đến mức lông mày đều nhăn lại.

“Tiểu thư, tiểu thư... Các ngươi, buông, buông ta ra!” A Từ hoảng loạn la lên.

Cố Vân Tien nhìn về phía Bạc mỵ nhân: “Ngươi làm như vậy không sợ Thái hậu trách phạt sao?”

“Trách phạt?” Bạc mỵ nhân lạnh nhạt nói, “Ta làm gì sai? Lễ nào ta không xứng để cho ngươi hành lễ sao?”

Cố Vân Tien cảm thấy có chút kì lạ, Bạc Cẩn Nhu tuy kiêu ngạo thành tính, nhưng lần này thật sự là không nói lý lẽ. Nhất định đã có sự việc nào đó xảy ra mà nàng không biết.

Còn không chờ nàng suy nghĩ cẩn thận, liền nghe Bạc mỵ nhân lạnh lùng phân phó: “Bắt nàng quỳ xuống cho ta!”

Hai lực đạo khổng lồ ép nàng ấn xuống đất. Đêm qua tuyết rơi đầy trời, lúc này trên mặt đất còn đọng lại tuyết. Cố Vân Tien cắn răng không chịu theo, hai cung nữ sử dụng khí lực lớn hơn, lòng bàn chân nàng vừa trượt, không khống chế được liền đập đầu xuống đất.

Hai cung nữ cũng không buông tha nàng, nắm lấy cổ tay nhắc nửa người nàng lên. Đã thấy trên trán nàng một mảng bầm tím, nhìn qua vô cùng chật vật.

Bạc mỵ nhân ngồi xuống, liếc mắt nhìn nàng: “Ta muốn giáo huấn ngươi một chút, để cho ngươi hiểu rằng nay đâu bằng xưa. Ngươi đã không còn là Hoàng hậu nương nương nữa rồi.”

Nói xong bàn tay vung lên muốn giáng xuống phía dưới...

Cố Vân Tien tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Vài ngày trước từng bị người đánh, hôm nay lại phải chịu đựng một lần nữa. Hóa ra bị phé chính là cảm giác này. Không có tôn nghiêm cùng thể diện, thân phận cao quý nay lại bị người khác dẫm nát dưới chân, dính đầy nước bùn dơ bẩn, giống như ai cũng có thể tùy tiện chà đạp.

Lẽ nào cuộc sống sau này đều phải như vậy sao?

Đau đớn tưởng tượng không xuất hiện, Cố Vân Tien mở mắt ra đã nhìn thấy sắc mặt trắng bệch Bạc Cẩn Nhu, tay phải nàng lên vẫn dừng ở chỗ cũ, ở trên cổ tay có một bàn tay to lớn khác nắm chặt.

Nàng nhìn sang, thấy Hoàng đế siết tay Bạc Cẩn Nhu, nét mặt vẫn nhàn nhạt thế nhưng trong tròng mắt đen lại mang theo vài phần tức giận đè nén.

“Hoàng, hoàng thượng...” Bạc mỹ nhân sợ hãi, có chút lắp bắp nói: “Ngài, ngài sao lại ở đây?”

“Trẫm không nên tới đây?” Hoàng đế như có điều suy nghĩ, “Đúng rồi, lúc này trẫm không nên đến. Trẫm đến sẽ cản trở nàng dùng tư hình!”

“Bệ hạ, ngài hiểu lầm, thần thiếp... thần thiếp chỉ muốn giáo huấn Cố thị một chút về quy củ. Do tính tình của nàng ta quá cứng rắn, thần thiếp vốn không hề muốn động thủ với nàng ta!” Bạc mỹ nhân hoảng loạn giải thích.

Hoàng đế giống như bị những lời nói của nàng chọc cười, khẩu khí trào phúng: “Ngươi? Giáo huấn Vân nương? Khi trẫm mang tam môi lục sinh cưới nàng vào Đông cung, ngươi còn không biết đang ở nơi nào nữa. Từ lúc nào mà đến phiên ngươi giáo huấn nàng?”

Bạc mỹ nhân bị hấn nói những lời này, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, thần sắc không ngừng run rẩy, nửa ngày không nói nổi một câu.

Thu hồi ánh mắt, Hoàng đế lười nhìn nàng ta, nhàn nhạt phản phó: “Truyền chỉ, mỹ nhân Bạc thị cố ý làm bậy, trong mắt không có cương thường đạo lý. Giáng xuống chính bát phẩm Thái nữ, đóng cửa suy nghĩ, không có ý chỉ không được ra ngoài.” Dừng một chút, “Thông báo đến lục thượng cung, sau này phân lệ của Cố nương tử chiếu theo phân lệ Quý nhân.”

Hai chân Bạc mỹ nhân mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất.

Trước đó không lâu nàng còn châm biếm Cố thị cùng lắm chỉ là một thái nữ vị phân giống thứ nhân, vậy mà chỉ trong chớp mắt nàng cũng rơi xuống thái nữ – một trong ba tán hào. Từ trước đến nay sắc phong đều là từ tám mươi một ngườ trở lên, vị trí này căn bản dùng để sắc phong cung nữ!

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu Xoay Người Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Giao Thừa

Khăn chườm nóng được đưa đến tay Hoàng đế, hấn dừng ở chỗ xanh tím một lát rồi không hề khách khí lấy khăn xoa bóp chỗ xanh tím.

Cố Vân Tiên đau đến nỗi hít vào một hơi khí lạnh. Trời ạ, hấn xuống tay thật là tàn nhẫn!

“Chịu đựng.” Khoé mắt liếc về phía nàng, Hoàng đế chậm rãi nói, “Cố gắng chịu đựng, trẫm đã phản phó thái y không bỏ cam thảo vào trong thuốc.”

Lời hấn nói khiến cho thần thể nàng trở nên cứng ngắc.

Lúc còn là Hoàng hậu, nàng luôn luôn cố gắng giữ vững phong thái của một chủ mẫu. Nhưng chỉ khi uống thuốc thì mới xuất hiện tính trẻ con, mỗi lần uống xong đều ăn rất nhiều mứt hoa quả. Ngẫu nhiên bị hấn nhìn thấy, khiến hấn vô cùng kinh ngạc lại còn chê cười nàng vài ngày.

Hấn vẫn còn nhớ rõ việc này?

Nàng cảm giác tim mình đập rất nhanh, phải nhanh chóng quyết định, không thể kéo dài được nữa.

“Thật ra...” Nàng thấp giọng nói, “Đến tận hôm nay, nô tì đã không còn sợ khổ nữa rồi.”

Hoàng đế nghe vậy tay chợt ngừng lại, ánh mắt nhàn nhạt rơi trên mặt nàng: “Ừm?”

“Thời gian ở tại Tĩnh Sinh các, nô tì đã từng bị bệnh, hơn nửa tháng liền phải uống thuốc. Những chén thuốc này cũng không bỏ cam thảo hay mật ong vào, đắng đến mức đầu lưỡi tê liệt, tuy vậy nô tì cũng uống được.” Nàng cười cười, “Khi đó nô tì biết, hóa ra có một số việc chỉ cần trở thành thói quen thì không có gì là không thể.”

Hoàng đế trầm mặc trong chốc lát, trên môi lại lộ ra ý cười, nét cười này lại mang theo vài phần lãnh ý. Ngoài dự định, hấn lấy tay nâng cằm nàng, nheo mắt lại tỉ mỉ xem xét.

Cố Vân Tiên mở to hai mắt, nỗ lực làm ra vẻ không sợ hãi. Thế nhưng từ từ đôi mắt trong trẻo kia hơi đỏ lên, một giọt nước mắt... rơi xuống đầu ngón tay của hấn.

Hoàng đế sững sờ, buông nàng ra: “Ngươi khóc cái gì?”

Nàng lại cúi đầu, cũng không trả lời.

Hấn nhìn người thê tử kết tóc chung sống cùng hấn bốn năm, đột nhiên cảm giác được mình căn bản không hiểu được nàng đang suy nghĩ những gì.

Hấn đứng dậy, không nói gì, xoay người rời đi. Lữ Xuyên có chút lo lắng liếc nhìn nàng một cái, cũng không dám nói thêm gì.

Đội mọi người đi hết, A Từ tiến đến bên cạnh Cố Vân Tiệp, rầu rĩ nói: “Vừa rồi hủ chết nô tì rồi, tại sao tiểu thư lại to gan như vậy? Cứ không cho bệ hạ thể diện, khiến bệ hạ mất hứng...”

Cố Vân Tiệp yên lặng nhìn về phía trước, trên môi hiện lên một nụ cười, giống như thê lương lại cũng giống như nhận mệnh: “Tình cờ có được sủng ái? Người nghĩ hôm nay ta còn đường lui nào khác sao?”

A Từ sùng sốt.

“Ta vốn chỉ muốn hầu hạ Thái hậu thật tốt, né tránh những phân tranh này. Mấy ngày này bởi vì Thái hậu, ta đã lần thứ hai bị những nữ nhân kia ghen ghét. Hôm nay chuyện của Bạc thị truyền ra, ta sẽ không bao giờ... có khả năng tránh thoát lần nữa. Hoặc là ngồi chờ chết, hoặc là mở một đường máu. Không có lựa chọn thứ ba.” Thanh âm của nàng chém đĩnh chặt sắt giống như phán quyết.

“Ý tiểu thư là?” A Từ ngần người hỏi.

“Thái hậu mong muốn ta một lần nữa tranh giành tình cảm của bệ hạ. Vì Cố thị ra sức đánh một trận.” Cố Vân Tiệp thấp giọng nói, “Hôm nay, ta chỉ có thể đáp ứng người.”

Nói xong câu đó, trong lòng nàng không thể không trở nên nguội lạnh. Hóa ra mọi thứ đều chuẩn bị từ trước, nàng còn tưởng mình có khả năng chạy thoát, không cần một lần nữa tranh giành sủng ái của nam nhân kia. Chấp nhận số mệnh, từ ngày nàng gả cho hắn, cả đời này chính là dựa vào hắn mà sinh tồn. Không có cách nào thay đổi.

A Từ ngẩng người một lát, lúc sau mới phản ứng, “Nếu ngài quyết định như vậy.. tại sao vừa rồi lại đối xử với bệ hạ như thế?”

“Bởi vì...” Cố Vân Tiệp nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này tuyết đã bắt đầu rơi. Đây cũng chính là ngày mà nàng uống rượu độc, “Thái hậu đã suy nghĩ rõ mọi chuyện, ta cũng đã hiểu rõ.”

Tối hôm đó Cố Vân Tiệp đến Trường Tín điện, Thái hậu im lặng không lên tiếng để cho nàng dập đầu ba cái mới hỏi: “Con đã nghĩ xong?”

“Con đã nghĩ xong.” Cố Vân Tiệp ngẩng đầu, “Điều mẫu hậu mong muốn cũng là điều A Vân mong muốn. Lúc này đây, A Vân nhất định sẽ không khiến cho mẫu hậu thất vọng.”

Thái hậu nghe thấy cách xưng hô của nàng, trên mặt tràn ngập ý cười. Bà đưa tay, Cố Vân Tiệp không do dự cũng đưa tay mình ra. Hai đầu ngón tay nắm thật chặt cùng một chỗ, giống như một lời ước định.

Giao thừa sắp đến, các cung các viện đều hân hoan dán câu đối, giăng đèn kết hoa. Mà ở một nơi nào đó, sóng ngầm bắt đầu khởi động. Bạc thị từ từ từ phẩm Mỹ nhân xuống còn chính bát phẩm Thái nữ, nguyên nhân chính là mạo phạm phế hậu. Phế hậu ở trong hậu cung vốn lĩnh phần lệ của chính bát phẩm, nay lại được nâng lên lĩnh phần lệ từ lục phẩm, giống như Quý nhân.

Phần lệ cũng không quan trọng, quan trọng là... Từ chuyện này có thể chứng tỏ: Không chỉ có Thái hậu thương tiếc phế hậu, mà ngay cả bệ hạ cũng có khả năng hồi tâm chuyển ý!

Đêm 30, lục cung tề tụ ở Trường Nhạc cung thỉnh an, nhân dịp năm mới, mọi người phá lệ đều đến đủ. Ngay cả cung tần phân vị thấp cũng đến góp vui náo nhiệt. Vốn tưởng rằng có thể nhìn thấy phế hậu đường đường quan đang rộng mở, cuối cùng ngay cả mặt cũng không lộ một chút khiến cho mọi người vô cùng thất vọng.

Sau khi thỉnh an, Diệp tài tử cùng Trình tiếp dư đi bộ trở về Thành An điện. Bốn bề vắng lặng, Diệp tài tử thấp giọng nói: “Nương nương, hôm nay chúng ta không gặp Cố thị, ngài nghĩ xem nàng trốn đi để âm thầm làm gì?”

“Còn có thể làm cái gì? Dựa vào việc có Thái hậu chống lưng, một lòng một dạ học tập làm sao để hấp dẫn sự chú ý của Hoàng thượng chứ còn gì nữa.” Trình tiếp dư giống như đang tự giễu.

“Còn Bạc thị...”

“Nàng ta đã trở nên vô dụng rồi, bốn cung cũng không có hứng thú đi cứu nàng. Chẳng qua, nếu như ta đoán không sai, đội năm sau lại phải trọng dụng nàng. Đến lúc đó ta còn phải dựa vào phúc của nàng ta nữa.” Trình tiếp dư yếu ớt cười, mang theo mấy phần thần bí.

Diệp tài tử hơi suy tư một chút, cũng hiểu được, không khỏi cười nói: “Nương nương cao minh.”

Giao thừa đêm đó theo thường lệ có gia yến, bởi vì thân thể Thái hậu không khỏe nên không xuất hiện. Cố Vân Tiệp ở Trường Tín điện cùng bà đón giao thừa. Cung nhân chuẩn bị cơm vàng bạc, tượng trưng “Vàng bạc đầy nhà”, còn có táo, bánh quả hồng, hạnh nhân, củ lạc và bánh mật. Toàn bộ đều

mang màu sắc vô cùng may mắn. Khó có được lễ mừng năm mới, tâm tình Thái hậu vô cùng vui vẻ. Cung nhân của Trường Nhạc cung đều vui vẻ đùa nghịch, cả cung điện vô cùng náo nhiệt, không khí vui mừng náo nhào.

Cố Vân Tiệp đẩy một cánh cửa sổ, ngẩng đầu nhìn tuyết bay đầy trời, không khỏi nhẹ giọng thì thầm: “Hàn từ khứ đông tuyết, noãn đài nhập xuân phong.”

“Giai phúc thư mai tú, bàn hoa quyền lạc hồng.” Âm thanh trong trẻo lại nói tiếp, “Mẫu hậu, ở đây thật náo nhiệt, nhi tử hình như tới chậm rồi?”

Cung nhân không ngờ bệ hạ đột nhiên xuất hiện, tất cả đều cẩn thận đứng đó. Trong điện nhất thời trở nên yên tĩnh, Thái hậu cười nói: “Không muộn, Vân nương so tài cắt giấy với ai gia, hiện tại bất phân thắng bại, con vẫn còn kịp làm trọng tài.”

“So tài cắt giấy?” Hoàng đế nhíu mày, “Nghe qua cũng thấy rất thú vị.”

Hắn đến gần, Cố Vân Tiệp mới nhìn rõ gương mặt ứng đồ của hắn, chính xác là mới vừa uống rượu. Tuy rằng đã ngồi lên kiệu, thế nhưng trong gió tuyết cũng bị đông cứng. Trong điện đốt địa long, băng tuyết vương trên lông mi gặp nhiệt độ nóng liền tan chảy, lưu lại một chút ẩm ướt.

Cung nhân thay hắn cởi áo khoác, lại muốn lau sạch giọt nước vương trên mặt hắn. Hắn không nhìn được quay đầu sang chỗ khác, Thái hậu liếc mắt nhìn, thân nhiên nói: “Lại không để ý đến thân thể, cẩn thận bị nhiễm phong hàn đấy.”

Hắn ngồi xuống đối diện với Thái hậu, cười nói: “Mẫu hậu nói vậy, tựa như ở đâu cũng quý như vàng? Lúc đó nhi tử chẳng phải là một tờ giấy hay sao?”

Thái hậu bị hắn chọc cười, vẫn còn nghiêm túc xụ mặt nói: “Dù con có nói như thế nào, long thể chính là an nguy của xã tắc, không được khinh thường. Nếu như con ngại ti nữ thô kệch, vậy thì Vân nương, con đi hầu hạ bệ hạ lau mặt.”

Cố Vân Tiệp ngạc nhiên, không ngờ thái hậu lại đột nhiên nói như vậy.

Hoàng đế vừa muốn cự tuyệt, sau khi nghe được nửa câu sau lại đem lời nuốt xuống. Hắn cũng không nhìn nàng, trái lại ánh mắt lại nhìn lên đám giấy hoa nằm trên bàn.

Cố Vân Tiệp chậm rãi đứng dậy, đi tới bên cạnh Hoàng đế, quỳ xuống, rút khăn tay lau lên trán hắn. Khung lông mày của hắn rất cao, chân mày đen và dày, anh khí giống như thanh gươm. Nàng nhớ tới đêm tân hôn, lúc cả hai đều có tình cảm với nhau, có một đêm nàng tỉnh dậy, nhìn chằm chằm lông mày của hắn, rốt cuộc nhìn không được vuốt lên thì lại bị hắn nắm chặt tay, bắt quả tang nàng nghịch ngợm.

Nhớ tới chuyện cũ, nàng có chút hoảng hốt, ngược lại kịp thời phát hiện tay của mình đã dừng lại quá lâu, lâu đến nỗi Thái hậu và cung nhân đều nhìn nàng, ngay cả Hoàng đế cũng buông mắt nhìn nàng như có điều suy nghĩ.

Nàng đỏ mặt, vội vàng thu tay lại: “Nô tì thất thố.”

“Đang suy nghĩ cái gì?” Hoàng đế thuận miệng hỏi

“Dạ, không có gì.”

Nàng trả lời qua loa, Hoàng đế cũng không hỏi nữa, mà là giơ đồng hoa giấy trong tay lên, hỏi: “Đây là ngươì cắt?”

“Dạ.”

“Ồ, đây là nhành mai, đây là hải đường, cái này là...” Hắn nghi ngờ nhìn hoa giấy trong tay.

Cố Vân Tiệp chậm chạp nói: “Cái đó còn chưa cắt xong...”

Hoàng đế sững sờ, Thái hậu lại không kìm chế cười thành tiếng. Hắn ngậy người chốc lát, cũng nở nụ cười.

Thời gian kế tiếp trôi qua rất nhanh, Cố Vân Tiệp tiếp tục dùng kéo cắt hoa giấy thi với Liễu Sắc. Cuối cùng, bởi vì hoa giấy của Liễu Sắc tinh xảo hơn nên thắng. Cố Vân Tiệp thấp giọng oán giận: “Liễu thượng cung lớn hơn A Vân nhiều, vậy mà cũng không thềm nhường văn bối một chút.”

Liễu Sắc tủm tỉm cười: “Thái hậu nói, cắt hoa giấy tuy là một trò chơi, nhưng cần sự tập trung, nếu không thì sẽ rất khó coi. Huống chi, nô tì cũng không dám xem nương từ như văn bối.”

Thái hậu cười cười, liếc mắt nhìn Cố Vân Tiệp: “Con rất cố chấp với việc này.”

“Phàm là chuyện để ở trong lòng, nào có thể không cố chấp chứ?” Cố Vân Tiệp dường như vì thua mà cảm thấy vô cùng mất mát, cuối cùng còn thờ dãi.

Liễu thượng cung nói: “Thái hậu, người nhìn xem, nương từ rõ ràng là đang dùng lời nói để hù dọa nô tì mà. Cùng lắm thì nô tì đem li xì tặng cho nương từ, miễn cho nương từ cả năm sau đều nhìn nô tì không vừa mắt!” Buổi nói chuyện khiến mọi người trong điện đều phải cười to,

Hoàng đế nghe Cố Vân Tiệp nói câu kia rồi thờ dãi thì về mặt khể động, đôi mắt đen tuyền nhìn nàng, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nói là đón giao thừa, ngày mai còn có buổi chiều sáng sớm mùng một, Hoàng đế dĩ nhiên phải thức dậy sớm, vì vậy giờ Tý vừa điểm Thái hậu liền thúc giục hấn đi nghỉ ngơi. Đã thế thế này tự nhiên không thể quay về Đại Chính cung. Vì vậy thái hậu sai người ở Trường Nhạc cung sắp xếp một gian tắm điện, để cho Cố Vân Tien cùng hấn đi vào.

Hoàng đế vừa rồi uống vài chén rượu, hiện tại đã có vài phần say, vào tắm điện liền nằm xuống giường. Cố Vân Tien phân phó cung nga đi tới rửa mặt cho bệ hạ, lại bị hấn không kiên nhẫn đẩy ra. Lữ Xuyên ho nhẹ một tiếng: “Nương tử, bệ hạ đã say thành như vậy, ngài nên tự mình hầu hạ đi.” Thấy Cố Vân Tien bất động, lại nói: “Thái hậu phái ngài hầu hạ bệ hạ, ngài cũng nên tận tâm tận lực làm đúng không?”

Cố Vân Tien lúc này mới chậm rãi tiến đến, ngồi xuống giường, đỡ Hoàng đế dậy. Hấn híp mắt tựa lên vai nàng. Tiếp nhận khăn nóng từ tay cung nữ rồi cẩn thận lau mặt cho hấn, lúc gần xong chợt bị hấn nắm lấy cổ tay.

“Bệ hạ...” Nàng giả vờ, “Bệ hạ, ngài buông tay, nô tì không cử động được...”

Hoàng đế lại nắm chặt tay nàng hơn, dùng lực một chút liền kéo nàng vào lòng. Trước giường có ba bốn cung tỳ đang cầm bồn, khăn, đồ rửa mặt, nhìn thấy chuyện này sợ đến mức vội vàng cúi đầu, cũng không dám ngẩng lên nhìn.

“Nói chuyện với trẫm một lát, lúc này nàng đang suy nghĩ điều gì?” Giọng Hoàng đế mang theo ba phần say.

“Dạ?”

“Ở trong điện của mẫu hậu, lúc nàng lau mặt cho trẫm. Trẫm biết nàng thất thần.”

“Nô tì suy nghĩ... A ——”

Cung nga bị tiếng hô kinh sợ đến mức phải ngẩng đầu, đã thấy bệ hạ ôm lấy Cố nương tử ngã xuống giường. Về mặt Lữ Xuyên không thay đổi, từ trong kẽ răng khẽ rít: “Còn không mau lui ra.”

Mọi người như nhận được thánh chỉ, không ngừng bận rộn đứng dậy lui ra ngoài điện.

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu Xoc Người Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Sủng Hạnh

Cố Vân Tien cảm giác được trọng lượng trên người, mùi hương từng bách quen thuộc len lỏi vào trong mũi. Nàng nhớ tới đêm tân hôn, lúc ngâm “thơ Lại Phiến”, hấn cũng ôm nàng như thế này, mà thời điểm đó, trong lòng nàng tràn đầy nhu tình và ái mộ.

Nàng chẳng bao giờ nghĩ tới có một ngày mình lại phải tính kế hấn.

Viên mặt hơi nóng, tay nàng đẩy lồng ngực hấn, giả vờ nói: “Bệ hạ, ngài uống say rồi.”

Hấn cúi đầu nhìn nàng: “Say? Có lẽ vậy.” Thế nhưng trong đôi mắt rõ ràng vẫn còn có vài phần tỉnh táo.

Sắc mặt nàng trắng bệch, giống như bị hành vi của hấn hù dọa: “Bệ hạ, nô tì... Nô tì đã là phế hậu.”

“Trẫm biết nàng là phế hậu, không cần nhắc nhở.” Hấn không nhịn được cất ngang, “Trước tiên trả lời trẫm, lúc đó nàng đang suy nghĩ gì?”

Thấy nàng không đáp, hấn bỗng nhiên mỉm cười: “Nàng không nói trẫm cũng biết.” Đôi môi ấm áp dùm trên trán nàng, “Trẫm còn nhớ rõ đêm hôm đó, chính là lúc đang mơ mơ màng màng ngủ đột nhiên cảm giác được bên cạnh có một con chuột nhỏ đang động đậy. Trẫm hơi mở mắt, lại nhìn thấy thái tử phi mới cưới nửa nằm nửa ngồi, ngu ngốc nhìn trẫm, bị phát hiện cũng không hay biết. Cái này cũng chưa tính, nàng nhìn được rồi lại còn động tay, muốn chạm vào lông mi của trẫm. Nàng xem, có phải rất thú vị hay không...”

Cố Vân Tien quần bách đến độ muốn khóc: “Bệ hạ, xin ngài đừng nói nữa...”

Hấn nắm cằm của nàng, ngưng mắt nhìn: “Căn bản nàng vẫn còn muốn ở bên trẫm, vì sao lại làm ra bộ dáng thờ ơ? Nàng có biết đây là tội khi quân không?”

Bị quy chụp một tội lớn như vậy, về mặt Cố Vân Tien khẽ run rẩy. Hoàng đế dường như rất hài lòng với nét mặt của nàng, cười rộ lên: “Đừng lo lắng, chỉ cần nàng ngoan ngoãn, trẫm sẽ không trách tội nàng.”

Nụ hôn của hấn rơi xuống cổ nàng, Cố Vân Tien cảm thấy được khí tức càng lúc càng nóng rực của hấn, bỗng nhiên nhẹ nhàng nói: “Bệ hạ, vì sao ngài không chịu cho nô tì một con đường sống?”

Động tác của hắn dừng lại.

“Ngài đối với ta như thế, những người đó chắc chắn sẽ không buông tha ta. Hiện tại nô tì chỉ muốn sinh tồn, yên lặng chết già trong thâm cung lạnh lẽo này, vì sao đến cả cơ hội này cũng không cho nô tì?”

Hoàng đế ngẩng đầu, tỉ mỉ quan sát nữ nhân dưới thân. Sắc mặt nàng tái nhợt, sắc mặt tuyệt vọng, tựa hồ xem sủng ái của đế vương không phải vinh quang, mà là e sợ tránh như tránh mãnh thú và nước lũ.

Đáy lòng nổi lên một cơn buồn bực, hắn vừa muốn mở miệng, lướt qua ánh mắt của nàng rồi lại thấy sừng sốt, trong đó mang theo đau khổ cùng bất đắc dĩ, hiển nhiên còn có giây dựa cùng tình cảm ân nhân.

Hắn sững sờ, lại nghe nàng tiếp tục nói: “Thiếp đã bị phu quân ruồng bỏ, không dám lần nữa cầu xin phu quân rũ lòng xót thương.”

Hắn cảm thấy lửa giận như bị mưa gió ập tới, lập tức dập tắt, thay vào đó là vô hạn thương tiếc. Phảng phất như thời khắc này hắn mới phát hiện, thật ra người nữ nhân trước mặt này cùng người trước kia không hề giống nhau.

Nàng là thái tử phi do hắn dùng nghi lễ cao nhất của Đại Tấn cưới vào cửa, cùng nàng bãi tể từ đường, chứng thực nàng là vợ cả, cũng chính là Hoàng hậu, người cùng hắn đứng trên đỉnh quyền lực giang sơn. Thế nhưng hôm nay, nàng lại trở thành một nữ tử bị phu quân ruồng bỏ, buồn cười hơn là ngay cả một thiếp thất cũng dám dẫm đạp lên tôn nghiêm của nàng.

Mà chính bản thân mình, đã cưới nàng bốn năm thế nhưng ngoại trừ giai đoạn tân hôn, căn bản chưa từng quan tâm nhiều đến nàng.

Hắn không để mắt đến nàng lâu như vậy...

Đầu ngón tay xoa xoa lông mi của nàng, vô cùng mềm nhẹ, sau đó là gương mặt, môi. Ngón cái hắn vuốt ve cánh môi trắng bệch của nàng, thanh âm có chút khàn khàn: “Nàng sợ?”

Nàng không trả lời.

“Trẫm nhớ rõ trước đây gan nàng rất lớn.” Thanh âm của hắn trầm thấp, gần như thì thầm “Là trẫm nhớ nhầm ư?”

“Bệ hạ nhớ không lầm.” Nàng nói, “Là nô tì làm sai. Nô tì vốn nên sống quy củ.”

Hắn nghe thấy “Quy củ” thì mi tâm khẽ nhăn lại: “Sống quy củ? Trẫm lại không thích nữ nhân quá quy củ.”

Nàng đẩy hắn: “Bệ hạ buông nô tì ra.”

Nàng không đẩy được hắn, ngược lại hai tay bị chế trụ. Hoàng đế nhìn nàng, bên môi khẽ mỉm cười: “Nàng nghĩ chọc giận trẫm thì trẫm sẽ thả nàng đi?” Dừng một chút “Như vậy rất thú vị.”

Nắm cổ tay nàng, giọng hắn lạnh nhạt: “Lẽ mừng năm mới hàng năm đều luôn rập khuôn, thật sự rất tẻ nhạt. Năm nay khó có được một Văn nương thú vị như thế này, trẫm cảm thấy vui mừng.”

Lần thứ hai hắn hôn nàng, bàn tay cũng cời thất lung của nàng. Nàng vừa định cự tuyệt, chợt nghe hắn hỏi hột nói: “Trước tiên đừng nghĩ tới những nữ nhân kia. Nếu lúc này nàng khiến trẫm không thoải mái, cũng không cần các nàng ta đối phó với nàng nữa.”

Động tác của nàng cứng đờ.

Hoàng đế cười giễu cợt.

Nàng chỉ cảm thấy hương từng bách nhẹ nhàng khoan khoái ùn ùn kéo đến, khiến cho nàng không thờ nổi. Tay hắn siết lấy nàng, giống như sắt, khiến cho nàng không thể động đậy nửa phần. Bên ngoài trời giá rét đông lạnh, trong điện lại ấm áp vô cùng, nàng cảm giác mình giống như đang ngâm mình trong suối nước nóng, thân thể theo động tác của hắn ngày càng nóng, tâm lại ngày càng lạnh.

Nàng nhớ tới đêm tân hôn, nhớ tới một buổi tối cách đây rất lâu. Khi đó nàng là thê tử danh chính ngôn thuận của hắn, bọn họ ở cùng một chỗ là thiên kinh địa nghĩa, nhưng hôm nay thiếp không ra thiếp, nàng lại không thể không ở tình huống lúng túng này dự hoặc hắn, muốn cự tuyệt lại ra về mời chào.

Nàng đột nhiên ý thức được, mình hận hắn!

Tròng mắt đen tuyền ngăn ngăn nước mắt, tròng mắt nhìn chằm chằm tấm rèm phía trên đầu, đọi tất cả kết thúc.

Ngày thứ hai, mùng một tết. Sau khi Đại Triều hội chấm dứt, Hoàng đế liền trở về Đại Chính cung.

Trên người hắn vẫn mặc Miện phục, vẻ mặt bị mũ miện mười hai chuỗi ngọc che khuất. Lữ Xuyên biết hắn nhất định không thích mặc Miện phục long trọng, vừa vào điện liền dẫn tám cung nhân hầu hạ hắn thay thường phục, sau đó nói: “Bệ hạ, tiếp theo nên đi Trường Nhạc cung vấn an Thái hậu, vậy để

nô tài gọi người nâng kiệu đến?”

Hoàng đế trầm mặc một lát, khẽ vuốt cằm.

Năm nay mộng một tết, Đại Triều hội có các quốc gia Tây Vực đặc phái đến đây triều bái, thời gian ở lại tương đối dài, tới lúc hấn đến Trường Nhạc cung thì đã là buổi trưa. Liễu thượng cung đón hấn đi vào trong, cười nói: “Thái hậu đoán chừng bệ hạ hôm nay sẽ đến khá trễ nên đã dùng bữa trước, lúc này bệ hạ cùng ngồi xuống dùng bữa với Thái hậu?”

Hoàng đế cười cười, bước vào Đông điện, quả nhiên thấy Thái hậu đang ngồi trước bàn ăn, thông thả ung dung dùng com, hấn lên tiếng gọi, “Mẫu hậu.” Ánh mắt đảo thật nhanh một vòng quanh điện.

Không thấy người kia.

“Con đã đến rồi.” Giọng nói Thái hậu có chút lãnh đạm “Hôm nay ai gia không đợi con, Hoàng đế đừng phiền lòng.”

“Mẫu hậu, sao có thể nói như vậy được?” Hoàng đế cười nói, “Thân thể người quan trọng hơn, không nên trì hoãn bữa ăn. Là do nhi tử đã đến chậm, đáng trách đáng trách.”

Thái hậu nhàn nhạt liếc mắt nhìn hấn một cái, không có trả lời.

Bầu không khí có chút lạnh lẽo.

Ánh sáng trong mắt Hoàng đế khẽ lay động, tựa hồ hiểu ra cái gì, vẻ mặt lập tức có vài phần mất tự nhiên. Liễu Sắc thấy thế vội vã gọi người dâng cho hấn thêm chén đĩa, lại nói nhiều chuyện vui, lúc này mới dụ Thái hậu cười được.

Dùng xong bữa trưa, Hoàng đế cùng Thái hậu thưởng trà, mắt thấy trà cũng sắp uống xong, chuẩn bị phải rời đi, cuối cùng hấn nhịn không được, giả vờ không quan tâm, hỏi: “Sao không thấy Vân nương?”

Thái hậu nghe vậy, sắc mặt lạnh lẽo, lại không tức giận: “À, nàng à? Thân thể nàng có chút không khoẻ, ai gia để cho nàng ở lại trong điện tĩnh dưỡng, không cần đến.”

“Thân thể không khoẻ?” Hoàng đế nhíu mày, “Nàng làm sao vậy?”

Thái hậu như cười như không nhìn về phía hấn: “Thế nào, hôm nay Hoàng đế lại quan tâm Vân nương như vậy?”

Hấn mỉm cười nói: “Nhi tử chỉ là thấy mẫu hậu thích nàng, lo lắng nàng nếu có việc gì không hay xảy ra, sẽ khiến mẫu hậu đau lòng.”

“Ai gia có khổ sở hay không cũng không nhọc Hoàng đế quan tâm.” Bà gác lại nắp trà “Ta mệt mỏi, con cũng có chuyện bận rộn, liền quỳ an đi.”

Hoàng đế thấy vẻ mặt kiên quyết của Thái hậu, liền thuận theo, đứng dậy xin cáo lui. Ra khỏi Trường Tín điện, lúc này Lữ Xuyên mới hỏi: “Thần thấy hôm nay thần sắc thái hậu có chút không đúng, phải chăng đã xảy ra chuyện gì?”

Hoàng đế thần nhiên nói: “Còn có thể có chuyện gì. Không phải là đã biết chuyện đêm qua trầm cùng với Vân nương...”

Lữ Xuyên sững sờ: “Thái hậu không phải đều luôn yêu thích Cố nương tử sao?”

Hoàng đế không trả lời, chỉ nhìn về phía trước, lặng lẽ không nói.

Tâm tư của Thái hậu, hấn đại khái có thể đoán được vài phần. Lúc đầu Vân nương làm tổn thương bà, nếu không phải mình nói cho bà biết Vân nương hôm nay đã hối cải làm người mới, toàn tâm toàn ý muốn phụng dưỡng bà cả đời, sợ rằng bà cũng sẽ không tha thứ cho Vân nương. Mà mình là người nói ra quyết định đó, ngoại trừ đối Vân nương có chút ngạc nhiên thì muốn đưa nàng cục diện phức tạp để xem nàng đối phó như thế nào, cũng là vì muốn mẫu hậu có thể hài lòng.

Hôm nay mục đích đã đạt được, hai người các nàng ở chung vui vẻ, hấn lại cảm thấy không vui, thậm chí không có dấu hiệu nào vào đêm 30 sung hạnh Vân nương. Mẫu hậu sau khi biết, khó có thể bình thường.

Theo biểu hiện hôm nay của bà, suy đoán của mình đã linh nghiệm rồi.

“Thái hậu, người nghĩ bệ hạ sẽ đi gặp Cố nương tử?” Liễu thượng cung đỡ nàng trở lại tháp.

“Ừ, khoảng chừng tối nay sẽ đến.” Thái hậu thần nhiên nói, “Theo suy nghĩ của hấn, bởi vì hành vi của hấn mà Vân nương bị liên lụy, dựa vào tính tình của hấn lại thêm hiện tại đang sinh ra hứng thú với Vân nương, nhất định sẽ không bàng quang đứng nhìn.”

Đêm mùng một tết, giờ Tuất, Cố Vân Tiệp đang ngồi ở trước bàn sao chép kinh Phật, bỗng nhiên cảm nhận được một ánh mắt đang nhìn mình. Nàng

ngẩng đầu, đã thấy Hoàng đế đứng cách song cửa sổ, lẳng lặng nhìn nàng.

Nàng nhìn thẳng hần một lát, lúc này mới gác lại bút đứng dậy hành lễ: “Nô tì tham kiến bệ hạ.” Thanh âm mang theo một tia lạnh lẽo.

Hần vượt qua song cửa, bước vào trong điện, sau đó nhàn nhạt nói: “Miễn lễ.” Nhìn qua kính Phật nàng sao chép, hần thuận miệng nói: “Mẫu hậu nói nàng bị bệnh.”

“Dạ.” Thanh âm của nàng bình tĩnh, không hề dao động, “Nếu Thái hậu nói như vậy, nô tì đúng là bị bệnh.”

Câu trả lời của nàng khiến cho hần vô cùng kinh ngạc, không khỏi ngẩng đầu tỉ mỉ quan sát nàng, một lát sau bỗng nhiên nhún mày mỉm cười, như gió xuân hoà tan tuyết động: “Nàng đang tức giận?”

“Nô tì không dám.” Nàng miễn cưỡng trả lời.

“Nàng rõ ràng đang tức giận.” Thanh âm của hần càng thêm khoái trá, “Nàng xem, mi tâm của nàng nhăn nhúm rồi kia.”

Nàng thở dài, hỏi ngược lại: “Nô tì không nên tức giận?”

“Suy nghĩ kĩ một chút, thật ra cũng có thể.” Hần như có điều suy nghĩ, “Tuy rằng chúng ta là phu thê, nhưng đêm qua là trẫm miễn cưỡng nàng, hình như cũng không quân tử lắm.”

Một câu nói làm mặt nàng đỏ lên. Phần hần quay lưng lại, nàng trả lời: “Bệ hạ muốn chê cười nô tì, mục đích của ngài đã đạt đến. Tuy vậy hiện tại Thái hậu cũng giận nô tì, nghĩ nô tì dựa vào yêu thương của bà để dụ dỗ ngài, nghĩ đến việc sau này nô tì cũng sẽ không có cơ hội nào đến trước mặt ngài.”

“Nàng nói lời này rất hay.” Hoàng đế đến gần nàng, “Hình như nàng rất mát mẻ khi không được gặp mặt trẫm.”

Bạn đang đọc truyện *Phê Hậu Xoay Người Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tiên Phong

Nàng càng nói càng tức giận, chưa dừng lại đã bị hần nắm chặt tay, ôm vào trong ngực.

Hần ôm lấy nàng từ phía sau, lời nói mang theo ý cười: “Nói trẫm nghe một chút, mẫu hậu phạt nàng như thế nào?”

Đợi một lúc sau mới nghe được nàng buồn buồn lên tiếng: “Thái hậu không phạt ta. Bà chỉ không gọi ta theo hầu hạ bà dùng bữa, nên ta liền sao chép... những kinh Phật này.”

Hần đáp lại: “Ồ, người yêu cầu nàng sao chép kinh ư?”

“Không có.” Nàng giải thích “Là ta tự...”

“Được rồi được rồi, trẫm biết là nàng hiếu thuận, mẫu hậu bảo nàng làm gì nàng đều cam tâm tình nguyện.” Hần nói “Trẫm nhìn nàng khó khăn như vậy, hay là trẫm thay nàng đi giải thích với mẫu hậu, để cho người không giận nàng nữa?”

“Thật không?” Nàng quay đầu lại, mặt lộ ra vẻ vui mừng.

“Thật.” Hần ung dung cười trêu chọc, “Tuy vậy, trẫm giúp nàng việc lớn như vậy, nàng làm sao để tạ ơn trẫm đây?”

“Tạ ơn ngài?” Cố Vân Tiệp mở mắt “Nếu không phải vì bệ hạ, ta căn bản sẽ không phải rơi vào tình cảnh này.”

Hần cúi đầu mỉm cười: “Vậy là nàng vẫn đang oán giận trẫm?”

“Ta không dám.”

“Vậy nàng tạ ơn trẫm như thế nào đây?”

Thật là cố chấp.

Nàng nhìn móng tay sạch sẽ của mình, nét mặt lộ vẻ giằng co, hồi lâu giống như đã quyết định, thấp giọng nói: “Bệ hạ muốn ta tạ ơn ngài thế nào?”

Hần thu hết biến hoá của nàng vào đáy mắt, cũng không biết trong lòng mình là cảm giác gì. Bên ngoài truyền đến âm thanh, hần biết mình phải rời đi.

“Trẫm thấy chữ viết của nàng ngày càng đẹp, viết cho trẫm một bức thư pháp đi.”

Cố Vân Tiệp không biết hoàng đế giải thích với thái hậu như thế nào, tuy vậy vấn đề này cũng không phải trọng điểm. Thái hậu chỉ giả vờ giận mình, là để cho hấn vì nàng giải thích, hôm nay đã đạt được mục đích, tự nhiên biết thôi thế mà tỏ vẻ tha thứ.

Mùng năm tháng giêng, nàng chuyển từ nơi cũ đến Trường An điện, tiếp giáp với Trường Tín điện của thái hậu, là trắc điện của Trường An cung.

Ngoại trừ việc đó, Thái hậu còn ban cho nàng hai cung nữ và bốn thái giám, đồng thời trong cung trình lên phần son bột nước, đồ trang sức trân châu bảo thạch cùng với quần áo mùa đông mới.

Hai cung nữ một người tên Thái Hà, một người tên Thái Chi. Thái Hà giỏi giang thông minh, Thái Chi thận trọng cẩn thận, trước đây đều là người hầu của Trường Tín điện. Lúc các nàng hành đại lễ với Cố Vân Tiệp, nàng tự mình nâng các nàng dậy, cười nói: “Khiến cho hai vị nữ quan tới hầu hạ một người tiền đồ không đoán trước được như ta, thực sự là uy khuất rồi.”

Thái Hà cười nói: “Nương tử khiêm tốn rồi, thái hậu nương nương phân phó nô tì đến hầu hạ nương tử, đó là phúc của nô tì, sau này chuyên tâm trợ giúp nương tử, tuyệt đối không hai lòng.” Thái Chi cũng nhẹ giọng thưa vâng.

Thái giám đứng đầu gọi là Hoàng Trung, thấy thế nịnh nọt nói: “Nương tử nói mình tiền đồ khó dò, hôm nay thái hậu nương nương cùng bệ hạ đều chiếu cố nương tử, nghĩ tới ngày nương tử trở lại vị trí cũ sẽ không xa.”

Nàng thu lại nụ cười, nhàn nhạt liếc mắt nhìn Hoàng Trung. Ánh mắt kia ôn hoà không mang theo tức giận, Hoàng Trung lại cảm giác được một loại áp lực xông tới.

“Trung đại nhân là người thái hậu phái tới, nói vậy cũng là người mà lão nhân gia tín nhiệm. Nếu người không quen ở Trường An điện thì có thể trở về, chắc chắn thái hậu vẫn sẽ luôn tín nhiệm người thôi.” Nàng thân nhiên nói.

Hoàng Trung sợ tới mức lập tức quỳ xuống, luôn miệng nói: “Nương tử thứ tội! Thần không biết đã làm sai điều gì, xin nương tử nói rồi!”

Hắn nói xong lời này vô cùng thấp thỏm. Trên thực tế hắn đối với việc bị phái tới Trường An điện cực kỳ không tình nguyện, đột nhiên từ người trước mặt thái hậu biến thành người trước mặt của phế hậu, người sáng suốt đều biết chênh lệch, nhưng mà ván đã đóng thuyền, nếu ngày đầu tiên bị đuổi về, còn không biết bị thái hậu trách phạt như thế nào, không thể nào được làm tổng quản Trường Nhạc cung nữa.

Ba người khác thấy hắn quỳ cũng vội vàng quỳ xuống. Cố Vân Tiệp không thèm nhìn bọn hắn, chậm rãi nói: “Các người hiện tại quỳ với ta như vậy, là không muốn quay trở về phải không?”

Hoàng Trung chỉ do dự trong chớp mắt, lập tức nói: “Đương nhiên là vậy! Thái hậu ban nô tài cho nương tử, sau này nô tài chính là người của nương tử!”

Lần này, hắn khẩn thiết nói không có gì so sánh được.

“Các người cũng cảm thấy như vậy sao?” Nàng nhìn ba người khác, thờ ơ hỏi.

Ba gã thái giám liếc mắt nhìn nhau, dập đầu thưa vâng.

Cố Vân Tiệp gật đầu: “Tốt lắm, các người đã nói như vậy, vậy phải nhớ kỹ lời nói của chính mình. Sau này theo phế hậu ta, sai làm việc gì cũng phải cực kỳ có tinh thần. Lời nói ngông cuồng đi quá giới hạn như vừa rồi, ta không muốn nghe lại.”

Câu nói sau cùng, nàng nhìn Hoàng Trung nói. Hoàng Trung thấy thế lập tức hướng ứng dập đầu: “Thần đã hiểu, sau này sẽ thận trọng từ lời nói đến việc làm, tuyệt đối không gây họa cho nương tử.”

Nàng “Ừ” một tiếng, phất tay ý bảo bọn họ lui ra. Hoàng Trung xoa xoa thái dương, dẫn mọi người lui xuống.

Sau khi mấy người kia lui ra, A Từ dâng trà cho nàng, nói: “Nô tì thấy Hoàng đại nhân rất không an phận, thái hậu nương nương vì sao đưa một người như vậy đến hầu hạ nương tử?”

“Hắn có vài phần dã tâm, nhưng đó cũng không phải là chuyện xấu.” Cố Vân Tiệp uống một hớp trà, “Mẫu hậu phái hắn sang đây, là muốn xem ta làm sao để trấn áp được hắn. Ta thấy hắn tuy miệng lưỡi trơn tru, nhưng cũng rất bản lĩnh, chỉ cần biết cách dùng hắn, nhất định sẽ là trợ thủ đắc lực cho ta.”

“Nô tì vẫn cảm thấy Trương đại nhân rất tốt...” A Từ nói xong cũng hối hận, mắt nhìn về mặt Cố Vân Tiệp, vô cùng sợ nàng khó xử.

Trương đại nhân nàng nhắc đến là tổng quản Trường Thu cung Trương Lục, cực kỳ trung thành và tận tâm với Cố Vân Tiệp, đáng tiếc lúc nàng bị phế, Trương Lục cũng rất nhiều cung nhân Trường Thu cung đã bị xử tử, thì cốt ném tới bãi tha ma, trở thành thức ăn cho chó hoang và quạ đen.

Động tác Cố Vân Tiệp khẽ dừng một chút, sau đó khôi phục bình thường, chỉ là khi mở miệng thì thanh âm mang theo một tia bi thương: “Trương Lục sao? Người ngoài dĩ nhiên không cách nào so được với hắn.”

Buổi chiều ngày thính an Trường Nhạc cung, cung tần ở cửa Trường Tín điện của thái hậu chờ hồi lâu, nhưng không đợi được tin tức thái hậu triệu kiến

ngược lại nhìn thấy Cố Vân Tien dẫn cung nga bước đến trước mặt các nàng, cười nói: “Thái hậu mới uống thuốc xong, lúc này đã nghỉ ngơi rồi. Mời chư vị trở về đi.”

Trầm thực nghi quan sát nàng từ trên xuống dưới, cười rộ lên: “Mấy ngày không gặp, Cố nương tử đúng là dung nhan toả sáng, thần thái sáng láng, ngắm lại người gầy gò tái nhợt vài ngày trước đây, thật giống như hai người khác hẳn nhau!”

Khương sung nghi lạnh lùng nói: “Đó là có thánh sủng tự nhiên khác. Nhìn khí thế hôm nay, đầu còn là phế hậu, chân chính giống như một chủ tử. Đáng trách bốn cung không có một thân đầy thủ đoạn giống Cố nương tử, trong đêm ba mươi làm trò trước mặt thái hậu, thật khiến người người bội phục.” Liếc mắt nhìn Trinh tiếp dư “Trinh muội muội, hôm nay ngươi đã có đối thủ. Phải cẩn thận nha.”

Trinh tiếp dư mỉm cười nói: “Khương tỷ tỷ nói đùa, chúng ta đều là tần phi của bệ hạ, ai có thể khiến bệ hạ vui lòng đều như nhau.”

“Như nhau?” Khương sung nghi nhíu mi: “Nếu thật giống nhau, Bạc thị tự nhiên lại từ từ phẩm Mỹ nhân hạ xuống chính bát phẩm Thái nữ, đến nay vẫn không ra khỏi tầm cung nữa bước? Nàng không phải là tỷ muội tốt của ngươi sao, vì sao Trinh muội muội lại không cầu tình thay nàng ta?”

“Quyết định của bệ hạ ta không dám xen vào.” Trinh tiếp dư nói, “Ta không làm việc đi quá giới hạn.”

“Đi quá giới hạn? Ngươi nói đến đi quá giới hạn, bốn cung lại nghĩ câu “Tần phi” ngươi vừa nói có chút không thích hợp. Ta và ngươi đúng là tần phi của bệ hạ, nhưng Cố nương tử lại không phải.” Nàng tươi cười lạnh lùng “Thê không ra thê, thiếp không ra thiếp. Bốn cung hôm nay cũng không biết đối mặt với Cố nương tử như thế nào.”

Một câu nói đồng thời đâm cả Trinh tiếp dư và Cố Vân Tien, công kích rất lớn.

Diệp tài tử liếc mắt nhìn Trinh tiếp dư, cười nói: “Nô tỳ nghe nói thái hậu nương nương ban cho Cố nương tử hai cung nữ và bốn thái giám, lại để cho nàng dời đến Trường An điện, đây là phần lễ của chính lục phẩm Quýnh chương. Nghĩ đến lời Sung nghi nương nương, Cố nương có thể coi như là Quýnh chương đi.”

“Quýnh chương?” Khương sung nghi nhíu mi “Không lâu trước đây còn là Thái nữ, sau đó biến thành Quý nhân, hiện tại trở thành Quýnh chương, tốc độ thăng vị của Cố nương tử đúng là không ai sánh bằng. Chẳng lẽ không bao lâu sau, sẽ hồi lại vị trí ban đầu?”

Từ nãy đến giờ Cố Vân Tien luôn đề mọi người tùy ý nghị luận, lúc này rốt cục cũng không nhanh không chậm mở miệng: “Khương sung nghi mới vừa rồi luôn miệng nhắc đến ‘Đi quá giới hạn’, ta còn tưởng rằng ngươi là người vô cùng quy củ. Nhưng hôm nay lời nói này khiến cho ta giật mình, hậu vị thuộc sở hữu của ai là loại chuyện sung nghi ngươi có thể nghị luận? Tự ý phỏng đoán thượng ý như vậy so với lời vừa rồi của Trinh tiếp dư càng đi quá giới hạn.”

“Ngươi!” Khương sung nghi tức giận: “Bốn cung nghị luận về việc ai sở hữu hậu vị lúc nào, ngươi đừng ngậm máu phun người!”

“Ngậm máu phun người?” Ở đây nhiều người nghe thấy như vậy, ta chẳng lẽ còn có thể bịa ra lời nói dối để lừa dối thái hậu và bệ hạ ư?” Cố Vân Tien lộ ra vẻ mặt kinh ngạc “Tuy vậy, sung nghi tính tình phóng khoáng, ta cũng sẽ không nhiều lời. Bệ hạ chỉ riêng chuyện triều chính cũng đủ phiền lòng, tội gì còn khiến ngài thêm ngột ngạt?”

Khương sung nghi cảm phần nhìn nàng hồi lâu, cắn răng không nói.

Trầm thực nghi thấy thế lại cười nói: “Trước đây thường thấy Cố nương tử ôn nhu đôn hậu, hôm nay lần thứ hai nhìn thấy nương tử trở nên uy nghi, làm cho bốn cung có chút hoảng hốt. Cảm giác giống như trở lại nửa năm trước đây, khi đó Cố nương tử vô cùng uy nghiêm và cao quý!” Nhìn Khương sung nghi thờ dài nói: “Nguyệt nương ngươi cũng thật là, nếu không phải không có giáo huấn của Cố nương tử, sao ngươi có thể hiểu lí lẽ như bây giờ?”

Nàng nói rất dễ nghe, nhưng mọi người đều hiểu ngụ ý của nàng. Nửa năm trước Cố Vân Tien kiêu căng như thế nào, mọi người đều nhớ rõ, Khương sung nghi bị nàng hại mất đứa con. Nhìn vẻ mặt của nàng khi nói chuyện với Khương sung nghi, chẳng lẽ không có lấy nửa phần hối hận?

Cố Vân Tien nghe vậy mặt không đổi sắc, giống như không hiểu Trầm thực nghi đang nói gì, gật đầu phụ họa theo: “Ngày Nguyệt nương vào đông cung vẫn không hiểu lí, là ta quá nuông chiều rồi.”

Lời này vừa nói ra, mọi người không khỏi khiếp sợ. Giọng điệu này chính là giọng điệu của chủ mẫu nương nương! Nhắc tới Đông cung, làm như sợ người khác không nhớ rõ thân phận trước kia của nàng!

Vai Khương sung nghi khẽ động, tay vừa giơ lên thì lại bị cung nữ thiếp thân Úc Tương mạnh mẽ nắm lấy. Nàng trừng mắt nhìn qua, đã thấy ánh mắt Úc Tương tràn đầy vẻ khuyên nhủ, giọng nói mềm nhẹ: “Nương nương, nơi này tốt xấu gì cũng là Trường Nhạc cung, nếu không cẩn thận làm phiền đến Thái hậu nương nương thì không tốt đâu.”

“Úc Tương nói phải.” Cố Vân Tien lại cười nói: “Có một số việc lần đầu có thể làm được, lần thứ hai thì không đâu, Bạc thị là một ví dụ. Sung nghi nên suy nghĩ kĩ lại đi.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu Xoay Người Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Sự Tình

Khương sung nghi hít thở sâu, nhìn Cố Vân Tien cười lạnh, xoay người rời đi. Trầm thực nghi nhìn nàng thật lâu, theo sát phía sau.

Trinh tiếp dư lưu lại sau cùng, nhìn Cố Vân Tien cười nói: “Chúc mừng Cố nương tử.”

“Có gì để chúc mừng?”

“Niết bàn sống lại, chẳng phải là hi sự lớn nhất hay sao?”

Cố Vân Tien rũ mắt: “Ừ. Ta có được ngày hôm nay, là nhờ Trinh tiếp dư.”

Trinh tiếp dư cười cười: “Xem ra sau này chúng ta nên giao thiệp nhiều hơn, thân cận hơn một chút.”

“Đó là tự nhiên.”

Trinh tiếp dư và Diệp tài tử cùng nhau rời đi, Cố Vân Tien nhìn bóng lưng nàng, biết nàng ta nghe không hiểu câu nói vừa rồi.

Nàng nói: “Ta có được ngày hôm nay, là nhờ Trinh tiếp dư.” Những lời này không chỉ vì nàng ta hại nàng mất hậu vị, khiến thân phận nàng trở nên xấu hổ, mà là đời trước thiết kế hãm hại nàng chết, rốt cục khiến nàng thật sự hiểu rõ, mới có thể sống lại một đời này.

Hai ngày nay, nàng một mực suy nghĩ, nếu như mình thực sự muốn tránh né tranh đấu ở hậu cung, căn bản cũng không đưa ra yêu cầu đi theo hầu hạ thái hậu. Biết rõ việc này sẽ khiến cho sự tình trở nên phức tạp, còn làm như vậy. Nói cho cùng, tận đáy lòng nàng vẫn có một khát vọng báo thù mãnh liệt.

Hiếu tâm với thái hậu là một việc, mong muốn phản kích trong tiềm thức, rửa hết nhục nhã là một mặt khác.

Nàng căn bản không thể quên được những chuyện trước đây.

Cố Vân Tien biết, chuyện xảy ra ở Trường Tín điện rất nhanh sẽ truyền đến tai hoàng đế, mấy ngày nay trong cung có nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm nàng, thật vất vả mới khiến nàng phạm lỗi sai, các nàng tuyệt đối sẽ không để hoàng thượng lỡ mất việc này.

Giờ Hợi (1) đêm đó, hoàng đế mang theo Lữ Xuyên, ngồi trên kiệu, lặng yên không một tiếng động đến Trường An điện.

(1) Khoảng từ 21h đến 23h khuya

Ngăn không cho cung nhân thông báo, hần chậm rãi đi tới ngoài đông điện, đã thấy Cố Vân Tien ngồi ngay ngắn trước án, chuyên tâm sao chép thứ gì đó.

A Từ dâng cho nàng chén trà, nhẹ giọng nói: “Tiểu thư đã chép hai canh giờ rồi, bữa tối cũng không dùng, vẫn nên nghỉ ngơi một chút thôi.”

Cố Vân Tien lắc đầu: “Không được, kinh văn này vẫn còn nhiều lắm, ta phải làm nhanh mới được.”

Hoàng đế nhíu mày, mẫu hậu yêu thương nàng, đều chỉ cho nàng sao chép đúng mực, tuyệt đối không khiến nàng phải chép từ ngày đến đêm.

“Tiểu thư, ngài cũng thật là, tuy thái hậu nương nương chỉ giao cho ngài một quyển kinh Nghiêm Hoa, ngài sao chép xong là được, vì sao còn muốn đi chép thêm?”

Cố Vân Tien trầm mặc hồi lâu: “Ta chỉ là, muốn cố gắng hết sức vì đứa bé chết oan kia thôi.”

Căn phòng trở nên im lặng.

“Ngài là nói đứa con của Khương sung nghi?”

Cố Vân Tien nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

“Nếu trong lòng ngài áy náy, vì sao hôm nay còn đối xử với Khương sung nghi như vậy?” A Từ thấp giọng nói, “Ngài cũng biết chuyện hôm nay truyền đi, người đầu tiên không tốt chính là ngài. Bệ hạ cũng sẽ...”

“Bọn họ muốn nói gì cứ việc.” Cố Vân Tien ngờ ngạc, “Mặc dù ta hổ thẹn với Khương sung nghi, nhưng hôm nay thái hậu bệnh nặng, nàng ta cứ ở trước cửa điện la hét ầm ĩ, ta thật sự không thể chịu đựng nổi. Về phần bệ hạ, vốn ở trong lòng hần ta cũng không phải một người tốt đẹp gì, tuy hần nghĩ sao cũng được.”

Hần nghe thấy câu cuối cùng thì hơi sững sờ. Lời này có vài phần tùy hứng của tiểu cô nương, cùng với biểu hiện trước sau như một của nàng khác nhau một trời một vực, khiến cho hần có chút buồn cười.

Lữ Xuyên quan sát vẻ mặt của hoàng đế, nhẹ giọng dò xét hỏi: “Bệ hạ có muốn vào không?”

Lắc đầu, hần liếc mắt nhìn gò má trắng nõn của Cố Vân Tien, nhẹ giọng nói: “Không cần.”

Nghe được tiếng bước chân từ từ đi xa, Cố Vân Tien thở phào.

A Từ có chút thấp thòm: “Vừa rồi chúng ta nói như vậy, bệ hạ có thật sự sẽ nguôi giận, không trách cứ tiểu thư?”

“Tất nhiên.” Cố Vân Tien nói “Bệ hạ là một người hiếu thảo, vì phượng thể của thái hậu mà ta trách cứ Khương sung nghi, hần tuyệt đối sẽ không trách tội, nói không chừng lại còn cảm thấy Khương sung nghi không hiểu chuyện, chẳng phân biệt được tình huống mà ở đó gây chuyện.”

“Đã như vậy, tiểu thư chỉ cần nói như vậy là được, tội tình gì còn nói thêm một câu phía sau?” Cái gì mà ‘Tuỳ bệ hạ nghĩ sao cũng được’, lời nói này sợ là sẽ khiến bệ hạ tức giận.

“Cũng vì ta nói câu kia, hần sẽ cảm thấy tất cả những gì ta nói đều là sự thật, mà không phải biểu diễn cho hần nhìn.” Dù sao, làm gì có nữ tử nào muốn được bệ hạ sủng ái mà ở trước mặt người nói những lời như vậy? Huống chi nàng vẫn biết chừng mực, câu nói kia chỉ khiến hần càng thêm hứng thú với mình, tuyệt đối sẽ không chọc hần tức giận.

A Từ mới chợt hiểu ra, suy nghĩ một chút vẫn do dự nói: “Tiểu thư đối với Khương sung nghi...”

Cố Vân Tien hiểu rõ ý nghĩ của nàng, bình tĩnh nói: “Mặc dù trong lòng ta có chút hồ thẹn với nàng ta, thế nhưng lại không có khả năng dễ dàng tha thứ cho nàng ta. Hôm nay ta ở trong hoàn cảnh suy sụp, tuyệt đối không thể biểu hiện sự mềm yếu. Bằng không chỉ có thể mặc người ta chà đạp. Huống chi...”

Huống chi, ta đã sớm bồi thường cho nàng ta một mạng.

Món nợ giữa các nàng, đã tính toán xong từ lâu rồi.

“Được rồi, thưởng vòng ngọc cho Hoàng Trung, tối nay hần đã lập được công lớn.” Cố Vân Tien nói, “Ta sớm nói với người, thái hậu sẽ không phải một người vô tích sự đến chỗ ta. Lần này nếu không có hần tìm cách báo tin lúc bệ hạ đi vào, màn kịch này không thể diễn được.”

A Từ tiếp nhận vòng ngọc, suy nghĩ một chút lại hỏi: “Tiểu thư có đoán được bệ hạ ra khỏi Trường An điện sẽ đi đến chỗ nào không?”

Ánh mắt Cố Vân Tien nhìn ra xa, chỉ thấy bóng đêm ngoài cửa sổ: “Nếu không có gì bất ngờ, chắc là đi Hàm Trì điện.”

Hàm Trì điện, đó là tẩm điện của Khương sung nghi.

Đêm nay hoàng đế chắc chắn đi Hàm Trì điện.

Ngày thứ hai toàn bộ hậu cung đều biết, lúc Khương sung nghi trách cứ Cố thị, buổi tối bệ hạ lại qua thăm nàng, hàm ý không cần nói cũng biết. Mọi người cảm thấy có chút hã hê, nghĩ Cố thị mất nhiều tâm huyết như vậy vất vả lại được thánh sủng, liền thiếu kiên nhẫn như vậy, ở trước mặt Khương sung nghi tỏ ra uy phong.

Ngay lúc mọi người cho rằng Cố thị bị bỏ rơi lần thứ hai, lại truyền ra tin tức: Bệ hạ dẫn theo Cố thị cùng đi vườn mai, chiết hoa mai cho thái hậu.

Tháng giêng chính là thời điểm hoa mai nở nhiều nhất, hồng phấn trắng xanh tươi đẹp, nhiều đoá tụ lại một chỗ, thoát nhìn đẹp đến mê người, so với mùa đông thiếu đi vài phần trong trẻo lạnh lùng, lại sinh thêm vài phần nóng nảy. Cố Vân Tien mặc áo màu trắng, đầu ngón tay rơi vào nhánh cây trước mặt, nói: “Bệ hạ cảm thấy nhánh này như thế nào?”

Về mặt hoàng đế nghiêm túc nghiền ngẫm, lắc đầu: “Mạnh mẽ có thừa, lại thiếu đi vẻ mềm mại uyển chuyển. Không tốt, không tốt.”

Cố Vân Tien hít sâu một hơi, tự nói với mình phải bình tĩnh.

Từ lúc bọn họ vào vườn mai, lão nhân gia hần đứng ở đó không nói gì cả, sai sử nàng đi chiết mai. Mỗi nhánh nàng chọn hần đều lấy ra đủ loại nguyên nhân để chê bai, ở đây không đúng, chỗ đó không được, nói chung là không xứng mang sang Trường Tín điện cho thái hậu thưởng thức.

“Bệ hạ, rốt cuộc ngài muốn hoa mai dạng gì, có thể nói cụ thể một chút, thiếp sẽ đối chiếu yêu cầu của ngài rồi đi chọn.” Nàng xoay người, nhìn hần bắt đầu dĩ nhiên.

“Vân nương, nàng thông minh như vậy, lại không biết trăm muốn dạng hoa mai gì?” Hoàng đế nhăn mày.

Cố Vân Tien thở dài: “Thiếp cũng mong là thiếp biết.”

Nàng đành phải bày ra bộ dạng lấy lòng. Trong đôi mắt chứa ý cười, đang định nói ra, không tiếp tục trêu nàng nữa, chợt nhìn thoáng qua một góc khác trong vườn mai, một tiểu thái giám đang quan sát khung cảnh bên này, bộ dạng rất khả nghi.

Lười biếng vung tay lên, thanh âm của hần thậm chí còn mang theo vài phần thờ ơ: “Bắt hần.”

Thân thủ của ngự tiền thị vệ dĩ nhiên đứng đầu, rất nhanh đã bắt được tiểu thái giám, quỳ xuống dưới chân bọn họ.

Thấy hoàng đế không có ý lên tiếng, Lữ Xuyên lên tiếng hỏi trước: “Ngươi là ai? Vì sao rình mò ở đây?”

Tiểu thái giám cúi đầu không nói.

Lữ Xuyên nháy mắt với thị vệ, đối phương lập tức ra sức ngắt bả vai hắn. Những thị vệ này đều được luyện tập rất cẩn thận, chạm vào nhìn như hơi hốt, lại là ở giữa huyết vị, đau đến mức còn hơn bị đâm vào thân người.

Tiểu thái giám dĩ nhiên không chịu nổi, kêu thảm một tiếng luôn miệng nói: “Ta nói ta nói! Tiểu nhân là nô tài chăm sóc hoa cỏ ở vườn mai, tên là A Mộc! Tiểu nhân vừa rồi không phải rình coi, chỉ là, chỉ là nghe nói bệ hạ đến đây, mong được thấy thiên nhan, cho nên mới phải nấp ở nơi đó! Bệ hạ minh xét!”

“Ngươi cũng không phải một nữ tử, gấp trăm để làm gì?” Hoàng đế chậm rãi nói.

Cố Vân Tiệp thấy hắn bắt đầu nói nhảm, chỉ có thể cười khổ. Lữ Xuyên tựa hồ đã quen rồi, lông mi chưa từng động một chút, chỉ nói với A Mộc: “Nếu bây giờ ngươi không nói thì sẽ dùng nhục hình để bức cung.”

Giọng nói có chút xót xa, Cố Vân Tiệp khẽ giật mình.

Xế chiều hôm đó, Bạc thị bị giam ở tử cấm điện nhiều ngày bị dẫn tới Trường Nhạc cung. Lúc nội giám qua đón người, Chu quý cơ cùng ở một cung với nàng ta mặt không biểu tình đứng ở hành lang, chẳng biết đang suy nghĩ cái gì.

Lục cung bàn tán ầm ĩ, ngay sau đó mọi người nhận được phân phó, Trường Nhạc cung của thái hậu thỉnh các vị nương nương, nương tử đi qua, không được thiếu ai.

Buổi chiều, hơn mười người ngồi thoải mái dừng lại trước cửa Trường Nhạc cung, mỗi người một tâm tư, xuống kiệu không quên quan sát một chút người bên cạnh, đều có chút thấp thòm.

Vừa vào điện lại thấy thái hậu ngồi ngay ngắn trên thượng vị, hoàng đế ngồi bên cạnh, nét mặt không một chút biểu tình. Cố thị ngồi bên cạnh hắn, cúi đầu nhu thuận, thoát nhìn mười phần dịu ngoan.

Chuyện này không khỏi khiến mọi người nghĩ tới ngày trước, khi đó để hậu đế vương sống vai ngồi trên thượng vị, các nàng chỉ là phi thiếp, vĩnh viễn cũng không thể vượt qua nàng ta.

Mọi người thì lễ, sau đó tự tìm chỗ ngồi xuống. Liễu thượng cung tiến lên: “Thái hậu thỉnh các vị nương nương, nương tử đến đây, chủ yếu là vì hôm nay ở vườn mai xảy ra một việc lớn, cần chư vị làm chứng.”

Liếc mắt một cái, liền thấy Bạc Cẩn Nhu bị cung nhân mang vào trong điện, ép quỳ trên mặt đất.

Trên người nàng không có dấu vết bị dũa thương, nhưng ai cũng biết nàng đã từng bị tra khảo.

“Thái hậu, hoàng thượng, thần thiếp thật oan uổng.” Giọng nói nàng yếu ớt, khóc không thành tiếng.

Tiểu thái giám cũng bị bắt đến, còn đáng thương hơn Bạc Cẩn Nhu, dáng vẻ của hắn vô cùng thê thảm, trên mặt trên tay đều là vết thương, đáng sợ vô cùng.

“Việc đã đến nước này, vì sao ngươi không nhận tội?” Thái hậu nhíu mày, “Tên thái giám đã khai hết, ngươi còn chống trả làm gì?”

“Chuyện thần thiếp không làm, thần thiếp quyết không nhận tội.”

“Tốt lắm!” Thái hậu thở mạnh nhìn A Mộc, “Ngươi đem những gì vừa mới khai ra, lặp lại lần nữa.”

A Mộc dập đầu: “Hồi bẩm thái hậu, bệ hạ, tiểu nhân là cung nhân chăm sóc hoa cỏ ở vườn mai, là đồng hương của cung nữ Ngọc nhi bên người Bạc thái nữ. Một tháng trước Ngọc nhi đột nhiên tìm tới tiểu nhân, nói Bạc thái nữ sai tiểu nhân giúp nàng làm một chuyện, để báo đáp lại nàng sẽ giúp đỡ cha mẹ già của tiểu nhân chữa bệnh. Tiểu nhân không còn cách nào khác, chỉ có thể đáp ứng nàng.”

“Nàng sai ngươi làm gì?”

A Mộc trầm mặc hồi lâu: “Nàng sai tiểu nhân ngày mùng một tháng chạp, ở vườn mai, dưới tàn cây mai hắt một chậu nước lạnh, lại nói với những cung nhân quét sân không cần chú ý đến nơi đó.”

Mọi người liếc nhìn nhau, chỉ cảm thấy khó hiểu, một mệnh lệnh như vậy thì có thể gây ra chuyện gì. Nhưng trông mặt Trầm thực nghi ngờ, vẻ mặt trở nên hứng thú.

“Mùng một tháng chạp, đó không phải ngày Hình tẩu tử ngã sắp xuống ở vườn mai sao?” Lệnh nghi Duẫn thị thấp giọng nói “Hắt nước ở dưới tàn cây... À, không biết có phải là bụi cây Hình tẩu tử ngã sắp xuống không?”

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu Xoa Y Người Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Thoát Tội

A Mộc dừng lại một chút: “Lệnh nghi nương tử đoán không sai, chính là bụi cây đó.”

“Người đã biết mình phạm tội, vậy hôm nay người đã biết lí do tại sao Bạc thị lại sai người hắt chậu nước?” Thái hậu chậm rãi nói.

“Dạ, lúc đó tiểu nhân không biết, nhưng trong lòng vẫn luôn thấy thấp thòm. Vì vậy vẫn ở một bên nhìn lên. Tiểu nhân thấy Bạc thái nữ mang theo Hình tài tử và Diệp tài tử đi qua, lại đứng dưới tàng mai xảy ra tranh chấp với Cố nương tử. Sau đó Bạc thái nữ kêu Hình tài tử đi qua chiết mai, dẫn nàng tới gần khối băng kia...”

Đuẩn lệnh nghi hít một hơi thật sâu: “Ý người là, Hình tài tử ngã sấp xuống đất là bởi vì...” Ánh mắt kinh ngạc quét qua người Bạc Cẩn Nhu.

Bạc Cẩn Nhu thấy thế lại vô cùng trầm mặc, hôm nay cho dù nàng nói cái gì cũng trở thành biện minh: “Cẩn bản thân thiếp không biết người này. Cái gì mà hắt nước với đồng hương, Ngọc nhi cũng không biết!”

“Trước hết người đừng ồn ào, để cho hần nói xong đã.” Thái hậu thần nhiên nói.

Tất cả mọi người đều không lên tiếng, Bạc Cẩn Nhu đặt hai tay trên đất, cúi đầu, giống như đang khóc.

“Sau chuyện xảy ra ngày hôm đó, tiểu nhân vẫn luôn thấp thòm, không biết có phải mình đã phạm vào sai lầm lớn. May mắn sau đó nghe được long thai trong bụng tài tử không có việc gì, nên trong lòng mới an tâm một chút. Nhưng chuyện kia vẫn khắc sâu vào lòng tiểu nhân, khiến cho tiểu nhân hàng đêm đều không ngủ được. Hôm nay biết bệ hạ mang theo Cố nương tử cùng đi vườn mai, tiểu nhân muốn khai báo với bệ hạ, cho nên mới ở một bên nhìn trộm. Sau khi bị bệ hạ bắt được, tiểu nhân nhất thời sợ hãi, nên cái gì cũng không dám nói!” Hần dập đầu với hoàng đế, “Bệ hạ thứ tội, trước đó tiểu nhân không biết việc này liên quan đến nguy hại hoàng đế, bằng không có chết cũng không dám làm chuyện này!”

Hoàng đế nãy giờ vẫn nghe theo mẫu hậu, bây giờ rốt cuộc cũng mở miệng, giọng nói nhàn nhạt không rõ vui giận: “Lữ Xuyên, trầm nhớ người từng nói với trẫm, mừng một tháng chạp ngày ấy đúng là dưới tàng mai có một khối băng bất thường?”

Lữ Xuyên trả lời: “Dạ. Bởi vì yêu cầu về mặt đất sạch sẽ trong vườn là vô cùng nghiêm ngặt, không thể xuất hiện một khối băng bất thường như vậy, nên thần phả lệ chú ý.”

Sau khi Lữ Xuyên nói vậy, sự tình lại trở nên căng thẳng. Càng quan trọng hơn là, lúc này hoàng đế hỏi như vậy cho thấy hần tin lời khai của A Mộc, phán Bạc thị có tội.

Có người luôn nghĩ hần trước giờ luôn sùng ái Bạc thị, còn tưởng hôm nay nàng có thể lọt lưới. Nhưng xem ra, quả nhiên việc này đã khiến hần chán ghét vứt bỏ Bạc thị, giáng vị cũng không phải ý nghĩ nhất thời.

Nghĩ như vậy, không khỏi trầm mặc liếc nhìn Cố Vân Tiệp – một người giống như vô hình. Bạc thị bởi vì mạo phạm nàng mà bị giáng vị, lẽ nào bây giờ, trong lòng bệ hạ, địa vị của nàng lại cao đến vậy?

Bạc Cẩn Nhu nghe vậy sắc mặt trắng bệch, suốt buổi chiều bị tra khảo, hoàng đế vẫn không tỏ thái độ, cho nên nàng vẫn mang một phần hi vọng với hần, nhưng bây giờ cây cỏ cứu mạng cuối cùng cũng biến mất, khiến cho nàng không có cách nào chấp nhận được.

“Bệ hạ, ngài không nên tin tên tiện nô đó! Hần nói cái gì cũng không đúng! Thần thiếp hầu hạ ngài đã gần hai năm, lẽ nào thiếp là hạng người gì ngài còn không biết!”

Hoàng đế nghe vậy chậm chậm quay đầu lại, bên môi mang theo một nụ cười hứng thú: “Người là hạng người gì? Cẩn nương, trẫm quả thật muốn biết người là hạng người gì.” Thanh âm không mang theo một tia tức giận nào, “Vì sao người lại giết cung nga mà trẫm tán thưởng, người cho rằng trẫm không biết sao?”

“Bệ hạ...” Cả người Bạc Cẩn Nhu run lên, tất cả biện bạch đều dừng ở trong cổ họng.

“Trước giờ trẫm vẫn luôn nghĩ, người chẳng qua là lòng dạ có chút hẹp hòi. Một cung nga mà thôi, người nhìn không vừa mắt thì xử trí như nếu nào tùy người vui vẻ. Vậy mà nay, người lại đánh chủ ý lên con nối dòng của trẫm, quả nhiên là lớn mật.”

Sau đó ánh mắt dời đi, tựa như không muốn nhìn thấy nàng nữa: “Mẫu hậu, Bạc thị tùy người xử trí, trẫm không có ý kiến.”

Thái hậu gật đầu: “Trong cung tuyệt đối không thể chứa chấp kẻ rấp tâm hại người. Nể tình nàng hầu hạ con hai năm nay, ban cho được chết toàn thân.”

Trong lòng Cố Vân Tiệp run lên. Trong đầu hiện lên một hình ảnh, vừa nhanh vừa đột ngột: Hoàng đế đứng ở thư phòng Đại Chính cung, phía dưới hơn mười cung nhân đồng loạt quỳ xuống. Hần viết xong một hàng chữ, chậm rãi ngừng đầu, khoé mắt đuôi mày đều là vẻ lạnh lùng chán ghét: “Trong cung

tuyệt đối không thể chứa chấp kẻ rắp tâm hại người, thấy nàng hầu hạ mẫu hậu nhiều năm, ban thưởng cho được chết toàn thây.”

Cung nhân bung lên một cái khay, trên mặt khay có lụa trắng, chủy thủ và một chén rượu độc.

Đó là, ban cho nàng. . .

Trong bụng quặn đau một trận, giống như thuốc độc đang cuộn cuộn bên trong, ăn mòn lục phủ ngũ tạng của nàng. Không thể khống chế, nàng ôm bụng, rên một tiếng đau đớn rồi ngã về phía trước.

Nàng ngồi ở bên cạnh hoàng đế, hành động như thế khiến hoàng đế theo bản năng đưa tay đỡ nàng, miệng nói: “Tử Đồng?” (1)

(1) Tử Đồng là cách hoàng đế gọi hoàng hậu.

Trầm thực nghi hít vào một ngụm khí lạnh.

Không chỉ nàng, hầu như tất cả mọi người trong điện đều giật mình. Hoàng đế kêu một tiếng này nhìn thì có vẻ theo thói quen, nhưng nguyên nhân thì cực kì đáng sợ. Điều này thể hiện rằng tận sâu trong lòng, hán vẫn xem Cố thị là hoàng hậu đứng đầu cả lục cung?

Hoàng đế cũng có chút kinh ngạc. Tuy gần đây hán gọi nàng là Vân nương, nhưng thực ra xưng hô thân mật này chỉ được gọi ở trong giai đoạn tân hôn. Từ lúc nàng lên hậu vị, hán ngày càng không vừa lòng nàng, thế nên hán sửa thành một xưng hô khách khí hơn gọi là Tử Đồng, thời gian gọi Vân nương có thể đếm trên đầu ngón tay. Hôm nay trước mặt mọi người, hán nhất thời thuận miệng, cứ như vậy mà gọi ra.

Tay hán vẫn nắm tay Cố Vân Tiệp, nàng giống như bị kinh sợ, giẫy mạnh tay ra, ngơ ngác nhìn hán.

Hán nhíu mày, thực sự không rõ vì sao nàng lại hoảng hốt như vậy.

Cố Vân Tiệp bỗng nhiên phản ứng lại, quỳ xuống tạ lỗi: “Thần thiếp thất lễ, thỉnh bệ hạ thứ tội.”

“Vừa rồi nàng làm sao vậy?” Giọng nói của hán có chút không kiên nhẫn.

“Thần thiếp, thần thiếp bỗng nhiên đau bụng vô cùng, sợ dĩ...” Nàng xoa bụng nhỏ, cơn đau đột nhiên đến đã tiêu tan, khiến cho nàng nghĩ cơn đau vừa rồi chẳng qua là ảo giác của mình.

Về mặt của hán hòa hoãn hơn: “Đau bụng? Có muốn thỉnh thái y đến xem thử không?”

“Không, không cần.” Cố Vân Tiệp vội nói, “Thần thiếp đã khá hơn rồi, tối nay lại mời thái y đến xem. Dù sao việc ở đây vẫn còn chưa xong. . .”

Quả thực, còn có đại sự chưa xong.

Người bị kêu án Bạc Cẩn Nhu cả người cứng ngắc, không thể thốt ra câu nào. Thái hậu nhìn về phía A Mộc, chậm rãi nói: “Về phần tội nô này, ai gia nghĩ ban cho hán một chén rượu độc cũng thích đáng.”

Về mặt A Mộc tràn ngập sợ hãi, tựa như không ngờ rằng kết cục sẽ là như thế này: “Thái hậu, thái hậu, tiểu nhân oan uổng!”

Thái hậu chán ghét phát tay một cái: “Dẫn hán xuống phía dưới đi, ai gia không nhìn nổi những thứ bẩn thỉu này.”

Tiếng nói vừa dứt, lập tức hai gã hoạn thị, mỗi người một bên tay kéo hán xuống. Cả người A Mộc xụi lơ, như bị rí ra, bị người kéo ra ngoài, tới cửa điện bỗng hán hét lớn với Trình tiệp dư: “Tiếp dư nương nương, tiếp dư nương nương mau cứu tiểu nhân! Tiểu nhân không muốn chết!”

Trong lòng Cố Vân Tiệp khẽ động. Chuyện gì đang xảy ra? Trong kế hoạch của các nàng không có việc này.

“Khoan đã.” Thái hậu chậm rãi nói, ánh mắt sắc bén.

Cố Vân Tiệp nhìn Trình tiệp dư. Thấy lúc nàng nghe A Mộc la lên thì trên mặt lộ ra vẻ mặt vô cùng kỳ quái, giống như đã đoán trước được chuyện này sẽ xảy ra, lại không có chút nào sợ hãi.

Nàng lại liếc nhìn hoàng đế, quả nhiên, ánh mắt hán dừng trên người Trình tiệp dư, nhìn nàng chuyên chú.

“Vì sao ngươi lại cầu Trình tiệp dư cứu ngươi?” Thái hậu hỏi.

A Mộc chần chờ, ấp úng một lúc lâu cũng không nói ra được chữ nào, vùng xung quanh chân mày của thái hậu nhăn lại: “Không muốn nói thì mang xuống cho ta!”

“Tiểu nhân nói! Tiểu nhân nói!” A Mộc luôn miệng nói “Tiểu nhân và Trình tiệp dư, thật ra có quen biết.”

“Ngươi quen Trình tiệp dư?” Thái hậu hỏi

“Dạ, tiểu nhân.. Tiểu nhân trước đây từng hầu hạ ở Chu vương phủ. . .”

Chu vương phủ.

Từ này tựa như là danh từ cấm kỵ không được nói ra, trong điện hoàn toàn yên tĩnh.

“À, Chu vương phủ?” Thái hậu nhíu mày, trong mắt loé lên một tia kinh ngạc vô cùng.

“Dạ, thật ra tiểu nhân là người trong cung, sau này Chu vương rời cung xây phủ, tiên đế liền đưa tiểu nhân cùng một nhóm nội giám ban cho Chu vương. Lúc Chu vương hoăng (2), bởi vì không có thể tử kế vị, trong cung liền mang chúng nô tài thu về.”

(2) Hoăng: Chết

Bạc Cẩn Nhu bỗng nhiên ngừng đầu, gắt gao trừng mắt nhìn Trình tiếp dư: “Là nguoi, là nguoi hại ta, đúng hay không!” Nghiến răng nghiến lợi: “Ta thật ngu ngốc, vốn nghĩ nguoi sẽ cứu ta, nên ta che giấu thay nguoi. Tiễn nô này là người của Chu vương phủ, nguoi là Chu vương phi, đương nhiên có khả năng sai bảo hần!”

Lần này, mọi người lại bị Bạc Cẩn Nhu làm cho kinh hãi, ngay cả Cố Vân Tiễn cũng kinh ngạc nhìn nàng, không biết nên nói gì.

Trình tiếp dư Cảnh Phúc Thù, là con gái của thái thú Cảnh An, mười lăm tuổi gả cho Chu vương làm vương phi. Tuy rằng Chu vương ốm yếu, nhưng lúc đó cũng tạo nên một giai thoại về trai tài gái sắc. Nửa năm sau Chu vương đột nhiên hoăng, lúc đó nàng trở thành quả phụ trẻ tuổi xinh đẹp nhất. Giữa lúc tất cả mọi người tiếc hận thay nàng, lại truyền ra tin tức kinh người, tân đế vừa mất với nàng, có ý định nạp làm phi thiếp...

Có người nói bởi vì sự kiện này mà nổi giận thái hậu cùng bệ hạ nhiều lần tranh chấp, thậm chí trong cơn nóng giận ném cả khối chặn giấy bằng bạch ngọc trong thư phòng đại chính cung. Nhưng từ nhỏ, tính tình bệ hạ đã cố chấp, chỉ cần là chuyện hần muốn làm, cuối cùng phải làm cho bằng được. Mặc dù thái hậu không đồng ý, khuyên can đủ điều, thì tháng năm năm Vĩnh Gia thứ hai, mùa của trăm hoa đua nở, quả phụ Chu vương phi Cảnh Phúc Thù được đón vào cung, phong làm Tiếp dư, vị tử tam phẩm.

Mặc dù Thái hậu không còn cách nào thay đổi tình huống này, nhưng bà có biện pháp của riêng mình khiến cho đại diện sắc phong của nàng ta trở thành trò cười. Bà tự mình chọn chữ “Trình” cho Cảnh Phúc Thù làm phong hào.

Ở triều đại này các phi tần luôn luôn lấy họ làm hiệu, không giống tiền triều ban thưởng phong hào. Nhưng vẫn có tình huống ngoại lệ, Trung Tông hoàng đế từng ban thưởng tiếp dư Giang thị của hần chữ “Vân” làm phong hào. Nhưng Vân tiếp dư có phong hào biểu hiện chính là ân sủng không giống người khác. Cảnh Phúc Thù có phong hào lại là một loại cảnh giới khác, thậm chí là nhục nhã.

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu Xoa Y Người Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Bẫy Rập

Cố Vân Tiễn từng rất kính phục Cảnh Phúc Thù, bởi vì nàng nghĩ sức chịu đựng của nữ nhân này thật sự có thể đạt đến một loại cảnh giới mới. Đột nhiên lại bị thái hậu không nể mặt nhục nhã như vậy, nhất định sẽ quay đầu tìm một chỗ trốn đi, không gặp bất cứ kẻ nào.

Nhưng nàng ta không có.

Nàng ta dịu ngoan tiếp nhận ý tứ của thái hậu, lại trấn an bệ hạ đang không vui, ngăn cản hần phát sinh tranh chấp với thái hậu, thái độ thông dong tự nhiên, giống như đây thật sự là ân điển thái hậu ban cho.

Cố Vân Tiễn nghĩ, từ trước đến nay nàng vẫn luôn thiếu phần tính cách này.

“Thái hậu, thần thiếp có tội, nhưng tội không đáng chết!” Bạc Cẩn Nhu khóc không ra tiếng, “Việc này đều không phải là chủ ý của thần thiếp. Là do Trình tiếp dư bảo thần thiếp làm, nàng ta kêu người dẫn dụ Cố thị đến, lại bảo thiếp đi hãm hại nàng ta. Thần thiếp.. thần thiếp chỉ là tòng phạm bị bắt ép mà thôi! Thái hậu, xin ngài cho.. cho thần thiếp thêm một cơ hội!”

“Câm miệng.” Thái hậu chưa tỏ thái độ gì đã nghe hoàng đế lạnh lùng nói: “Chết đến nơi còn giảo biện, trăm thấy nguoi thật sự không chút nào suy nghĩ cho gia tộc của mình.”

Thân thể Bạc Cẩn Nhu khẽ run, thái hậu nhíu mày: “Hoàng đế, con nói bậy bạ gì đó? Nàng tuy có lỗi, nhưng Bạc tướng quân cũng đã ra sức cống hiến cho đất nước nhiều, há có thể bởi vì một phu nhân như cỏ rác mà giáng tội trung thân của quốc gia?” Bà chán ghét liếc mắt nhìn Trình tiếp dư: “Ai gia thấy con rõ ràng là bị hồ ly tinh dụ dỗ đến mụ mị cả đầu óc.”

Điềm báo không tốt.

Cố Vân Tiễn phát hiện, chỉ cần là việc liên quan đến Trình tiếp dư, thái hậu rất dễ dàng nổi giận, một khi nổi giận sẽ mất đi lí trí. Hôm nay các nàng bày

mu, mục đích chính là khiến Bạc Cẩn Nhu gánh tội thay, khiến cho chuyện lần trước ở vườn mai kết thúc, cũng chứng thực công lao bảo vệ Hình tài tử của Cố Vân Tien ngày ấy. Nhìn tình huống trước mắt mà xem, lại liên lụy đến cả Trình tiếp dư.

Nhưng hôm nay không phải là thời cơ tốt để động đến nàng ta.

“Mẫu hậu, nhi tử biết ngài không thích A Thù, cũng không trông mong ngài sẽ thay đổi. Chỉ là, tuy ngài chỉ dựa vào lời nói một phía của Bạc thị đã muốn định tội nàng, thật sự không công bằng.”

Hoàng đế nói xong liền tâm bình khí hoà, thái hậu lại tức giận vô cùng, liên tục gật đầu: “Tốt, tốt. Ai gia chưa kịp nói gì con đã lên tiếng che chở, thực sự là nhi tử ngoan của ai gia.”

Trong lòng Cố Vân Tien càng ngày càng bất an. Tất cả mọi người đều nhìn hai mẫu tử giằng co, chỉ có nàng chú ý đến A Mộc vốn xui xẻo cúi thấp đầu trên mặt đất, len lén nhìn về phía Trình tiếp dư, tựa hồ đang đợi âm chỉ của nàng ta.

Nàng bỗng nhiên hiểu được, trước khi thái hậu lên tiếng liền nói: “Bệ hạ nói phải, thần thiếp cũng hiểu được. Không nên chỉ nghe lời nói một phía của Bạc thị.”

Thái hậu kinh ngạc nhìn về phía nàng, nàng giống như không phát giác được. Đứng lên cung kính dập đầu: “Việc này liên quan đến hoàng duệ, thần thiếp vốn không nên xen vào. Chỉ là thần thiếp cũng bị liên lụy, nên không thể không quan tâm. Thần thiếp nghĩ Trình tiếp dư được bệ hạ sủng ái, Hình tài tử lại quen thân với nàng, nàng không có lí do gì mưu hại hài tử trong bụng Hình tài tử.”

Hoàng đế hí hóp mắt lại: “Nàng thật sự cảm thấy như vậy?”

“Dạ.” Cố Vân Tien ngẩng đầu, đôi mắt trong trẻo: “Trước đây thiếp cũng từng bị tố cáo cố ý mưu hại hoàng duệ, thiếp biết tư vị của việc bị oan uổng là như thế nào, không muốn có người lại bị oan như vậy..”

Nói xong nàng nhìn thấy hoàng đế nhíu mày.

Cố Vân Tien xoay người, đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của cả cung điện, cất giọng nói: “Chư vị nếu vẫn còn nghi ngờ, có thể tự mình thẩm vấn tội nô, nhất định có thể tra đến cuối cùng.”

A Mộc lúc này bỗng tiến lên, dập đầu nói: “Bẩm bệ hạ, thái hậu, tiểu nhân cầu cứu Trình tiếp dư chỉ vì ngày trước trong vương phủ từng may mắn gặp được tiếp dư nương nương một lần, cũng không có nguyên nhân nào khác. Từ lúc vào cung, tiếp dư nương nương chưa bao giờ gặp tiểu nhân, tiếp dư nương nương hoàn toàn trong sạch!”

Nét mặt Cố Vân Tien vẫn đậm phong khinh, tâm tình lại kinh hoàng không thôi. Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa rơi vào bẫy của Cảnh Phúc Thù.

A Mộc là cung nhân vẫy nước quét nhà ở vườn mai, trong nhà phụ mẫu bệnh nặng, vì hấn đắc tội quân sự của vườn mai, cùng đường, lại bị bắt được. Thái hậu tỉ mỉ dò xét bối cảnh của hắn, xác định không có vấn đề gì, lại đưa hắn ra điện. Nàng đồng ý với A Mộc, rượu độc đưa cho hắn sẽ đổi bằng thuốc giả chết, lúc mọi người cho rằng hắn đã chết, thì sẽ thần không biết quỷ không hay đưa hắn ra khỏi cung. Hắn có thể mang theo tiền bạc đi đến phương xa làm một phú hộ, so với ở trong cung làm cung nhân sung sướng hơn rất nhiều.

Mê hoặc quá lớn khiến cho thái hậu tin tưởng A Mộc sẽ đáp ứng. Về phần lúc các nàng diệt cỏ tận gốc, cũng không cần để cho hắn biết.

Cố Vân Tien cứ tưởng rằng kế hoạch này thiên y vô phùng (1), nhưng ai biết, cẩn thận như vậy, lại trúng phải kế của Cảnh Phúc Thù. A Mộc căn bản là người của nàng ta! Hắn cố ý đến tận lúc cuối mới hét lên: “Trình tiếp dư cứu tiểu nhân”, nếu các nàng không để ý, chỉ sợ sẽ không kịp phản ứng mà hỏi tiếp. Đến lúc đó hoàng đế sẽ bảo vệ Trình tiếp dư, khó tránh khỏi việc tranh chấp với thái hậu, đợi lúc hai người cãi nhau, A Mộc lại trở mặt giải vây cho Trình tiếp dư, sẽ khiến cho hoàng đế nghĩ hôm nay tất cả đều do các nàng rắp tâm muốn hãm hại nàng ta.

(1) Thiên y vô phùng: Nhằm ám chỉ những sự việc vô cùng hoàn mỹ, không để lộ chút vết tích nào.

Hay cho một liên hoàn kế.

May mắn, ở một khắc cuối cùng nàng đã tỉnh ngộ ra, cướp lời A Mộc, không thì sự việc sẽ trở nên rất phiền toái.

Thái hậu nghe thấy A Mộc nói như vậy, liền suy nghĩ một chút, lập tức hiểu được. Bà và Cố Vân Tien nhìn nhau, trong lòng cười lạnh, nét mặt lại hòa hoãn: “À, ra là vậy? Trình tiếp dư, ngươi có gì muốn nói không?”

Về mặt Trình tiếp dư ôn hoà, nghe vậy thì đứng dậy đi tới trong điện thi lễ, nói: “Bệ hạ, thái hậu minh giám, trước đây thần thiếp có thể từng gặp qua người này. Nhưng thần thiếp hoàn toàn không có ấn tượng, cũng không sai bảo hắn làm gì.”

Về mặt Bạc Cẩn Nhu hoảng loạn: “Không phải, thần thiếp cũng chưa từng gặp người này, cũng không phải thiếp sai khiến hắn làm chuyện kia...”

“Được rồi, ăn nói bừa bãi, trước sau mâu thuẫn, trầm thấy ngươi chính là có tật giật mình.” Ánh mắt Hoàng đế tràn ngập sự chán ghét: “Lời nàng ta xuông, trầm không muốn gặp lại nàng ta.”

Cố Vân Tien trơ mắt nhìn Bạc Cẩn Nhu bị thái giám bịt miệng, mạnh mẽ kéo ra ngoài, mặc kệ nàng ta giẫy dụa thế nào, đều không phát ra một chút tiếng động nào.

Nhớ tới hình ảnh trong nháy mắt vừa rồi, nàng biết tất cả đều là thật. Lần trước người mang tội danh này chính là mình, khi đó hoàng đế cũng chán ghét nàng như thế. Hôm nay lại thay đổi thành Bạc Cẩn Nhu.

Thế sự khó lường.

Chuyện tiếp theo rất đơn giản, A Mộc bị xử tử ngay lập tức, Bạc Cẩn Nhu bị đưa vào lãnh cung. Bởi vì lo lắng Cố Vân Tien thân thể không khỏe, hoàng đế vốn định theo nàng trở về Trường An điện, truyền thái y đến khám cho nàng. Cố Vân Tien liếc mắt, mỉm cười nhìn Cảnh Phúc Thù, ôn hòa nói: “Trình tiếp dư vừa mới bị uỷ khuất, bệ hạ vẫn nên qua thăm nàng ta. Thân thể thần thiếp không sao.”

Hoàng đế suy nghĩ một chút: “Cũng được, nàng nhớ phải truyền thái y đến kiểm tra.”

Bọn họ một hỏi một đáp nhìn có vẻ rất bình thường nhưng lại thu hút sự chú ý của mọi người trong điện. Hầu hết mọi người có mặt đều biến sắc, cho đến bây giờ chỉ có Trình tiếp dư thân thể không khỏe thì mới đưa hoàng đế đến chỗ cung tần khác, làm gì đến lượt người khác ban cho nàng ta ân tình này?

Hơn nữa ân oán trước giờ của hai người cả hậu cung đều biết, hôm nay Cố thị lại chủ động cầu tình thay cho nàng ta, lúc này lại xuất ra một chiêu như thế này, rốt cuộc là muốn làm cái gì?

Tuy vậy trước khi hoàng đế đến chỗ Trình tiếp dư cũng không quên căn dặn Cố thị, ít nhất xác định được một điểm, bệ hạ thật sự để tâm đến Cố thị.

Màn đêm buông xuống, âm ỉ ban ngày ở Trường Nhạc cung rốt cục cũng chìm xuống.

Cố Vân Tien đỡ thái hậu tản bộ trong vườn, thái hậu vỗ vỗ tay nàng: “Hôm nay may mà con phản ứng nhanh.”

Cố Vân Tien thấp giọng đáp: “A Vân cũng chỉ là thấy được vẻ mặt khác thường của A Mộc, lúc đó mới suy đoán ra được, đa phần dựa vào vận khí tốt.”

Thái hậu lắc đầu: “Con không cần phải khiêm tốn. Uống phí ta ở hậu cung nhiều năm, hôm nay suýt chút nữa đã bị tiêu bồi tính kế. Trước đó vài ngày nàng ta vẫn không có động tác gì, hẳn là trù tính cho hôm nay.”

Cố Vân Tien cười khò: “Hắn vậy” dừng một chút “Trước giờ A Vân biết tâm cơ của nàng ta sâu, nhưng không ngờ trong cung lại còn có người như vậy. Chúng ta đã rất cẩn thận, nàng ta lại yên lặng. Giấu điểm lai lịch A Mộc trước kia hầu hạ ở Chu vương phủ. Quả nhiên rất cao tay.”

Thái hậu cười nhạt: “Ai gia sợ rằng phải giáo huấn lại những người ai gia an bài trong cung. Thậm chí ngay cả loại chuyện này cũng không tra được, quả thật là phé vật.”

Cố Vân Tien trầm mặc hồi lâu: “Cũng không biết nàng ta đồng ý với hắn cái gì, khiến cho A Mộc kia cam tâm chịu chết.”

“Đầu độc người chính là điều mà nàng ta am hiểu nhất.” Thái hậu lạnh lùng nói: “Nàng ta biết ai gia muốn giúp đỡ con phục vị, tất nhiên sẽ tìm lí do. Vì mưu hại hoàng đế con mới bị phé, giờ con lại hối cải làm người mới, liệu mình bảo vệ hoàng đế, thật sự là không thích hợp, thế nhưng dùng để thuyết phục triều thần cũng là công lớn. Nàng ta đoán chắc chúng ta sẽ tìm cơ hội ở phía này, thế nên thiết kế cái bẫy này chờ chúng ta mắc câu.”

Cố Vân Tien trầm mặc trong chốc lát: “Bạc Cẩn Nhu sẽ chết sao?”

“Tất nhiên.” Thái hậu hỏi hột: “Nếu không chết, kịch phía sau phải diễn như thế nào?”

Thấy vẻ mặt Cố Vân Tien khác thường, bà hơi nhíu mày: “Thế nào, con đang thương hại nàng ta sao?”

Không, đương nhiên không. Nàng chỉ đang cảm thán thôi. Lần trước, bởi vì... sự kiện này mà liên lụy đến tính mạng của chính nàng, hôm nay nàng có thể sống thật tốt. Bạc Cẩn Nhu lại phải chết.

Đây chính là cái giá của việc sống lại, rốt cuộc có thể thay đổi ít nhiều sự việc gì không?

Lúc chiều còn có cảm giác, coi như là đời trước, nàng cũng không tận mắt nhìn thấy lúc hoàng đế hạ chỉ ban chết cho nàng, nhưng hôm nay lại thoáng hiện ra trong đầu nàng. Lê nào đây là chỉ thị của ông trời? Để cho nàng hiểu rõ nàng đã từng bị bỏ rơi như thế nào, nhìn thấy rõ ràng như vậy, để cho nàng không sản sinh bất kì tư tưởng nào với người nam nhân kia.

Ba ngày sau, Bạc Cẩn Nhu bị xử tử.

Có người nói, trước khi chết nàng ta khàn cả giọng mắng chửi Trình tiếp dư, sống chết cũng không chịu uống rượu độc. Thái giám đi thi hành cuối cùng không thể làm gì khác hơn là mạnh mẽ đổ rượu độc vào miệng nàng ta.

Cố Vân Tien nghe được tin tức này vào lúc đang viết một bức thư pháp, động tác trên tay chưa bao giờ dừng, không mang theo một chút run rẩy nào viết xong một chữ cuối cùng.

Gác bút lại, nàng thân nhiên nói: “Mang bức thư pháp này đến Thập Thuỷ điện, đưa cho Duẩn lệnh nghi.”

Thái Hà cầm lấy bức thư pháp, nhìn thoáng qua vội khen: “Nương tử viết đẹp quá, phi bạch thư (2) này viết có ba phần giống của Lý Nguyên.”

(2) Phi bạch thư: Cách viết đặc biệt, giữa nét có những vết trắng

Cố Vân Tien nhú mày: “Người nhìn ra được phi bạch thư của ta là phỏng theo Lý Nguyên?”

Thái Hà mỉm cười: “Thái hậu thích phi bạch thư của Lý Nguyên, trước đây nô tì đi theo thái hậu cũng học được một ít.”

“Được rồi, mang thư pháp đi tặng đi.” Cố Vân Tien cười nói, Thái Hà lĩnh mệnh rồi đi, chậm rãi thu lại bộ dạng tươi cười.

Hai nô tì này còn xuất sắc hơn cả nàng. Cung nữ vốn ít học chữ, thế nhưng Thái Hà không những đọc đủ thứ thi thư, ngay cả thơ văn, vẽ tranh cũng không tệ, nếu có xuất thân tốt một chút, thì việc trở thành chủ mẫu nhà quan lớn là việc có thể. Mặc dù Thái Hà tuổi còn trẻ, nhưng thái độ làm người lại hết sức lão luyện, hành sự luôn cẩn thận, chu đáo, chặt chẽ.

Có hai người đó ở đây, nàng làm đại sự cũng dễ dàng hơn. Dù sao, ở nhiều phương diện, A Từ vẫn còn hơi kém.

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu Xoay Người Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Kết Thành Đồng Minh

Diệp tài tử đưa ly trà cho Trình tiếp dư, thấp giọng nói: “Bên kia truyền đến tin tức, sau nửa canh giờ Bạc thị đã ra đi rồi.”

“Ừ.” Ánh mắt Trình tiếp dư yên tĩnh, “Người xử lý rất tốt, không cho nàng ta cơ hội trở mình.”

Diệp tài tử nói: “Thần thiếp chỉ là làm tốt bổn phận.”

“Đáng tiếc ta đã bày ra một cục diện tốt, phí hết tâm tư, cuối cùng để cho Cố Vân Tien chạy thoát.” Trong giọng nói của Trình tiếp dư có chút lạnh, “Nàng ta còn hơn trước kia, quả nhiên là khó đối phó hơn nhiều.”

Không đợi Diệp tài tử trả lời, Trình tiếp dư nhú mày, quay đầu nhìn nàng hồi lâu, khẽ nở nụ cười: “Người sao vậy A Linh?” Hơi suy nghĩ một chút, “Không biết chuyện của Bạc thị có gì khiến cho người suy nghĩ không thông?”

Diệp tài tử không trả lời.

Trình tiếp dư cầm tay nàng: “Ta bắt đắc dĩ phải bỏ rơi Bạc thị, chuyện tình ở vườn mai đã khiến bệ hạ hoài nghi, cuối cùng phải có người đi gánh tội thay. Nàng ta hết lần này tới lần khác chọc giận bệ hạ, ta còn có thể làm sao?” Dừng lại một chút, “Nhưng người yên tâm, người khác Bạc thị. Người thông minh như vậy, lại lịch trong cung lại thâm sâu, sau này Bạc thị chết, ta chỉ có thể nhờ cậy vào người.”

Diệp tài tử cúi thấp đầu: “Có thể giúp đỡ được nương nương chính là vinh hạnh của thần thiếp.”

Trình tiếp dư cười nói: “Hôm qua bệ hạ hỏi ta muốn cái gì, ngày ấy ở Trường Nhạc cung bị uỷ khuất, muốn bồi thường ta. Ta muốn bệ hạ tấn vị cho người, coi như là quà mà ta tặng người.”

Diệp tài tử ngăn người: “Thần thiếp không dám.”

“Không có gì là không dám. A Linh, người là người hầu hạ bệ hạ lâu nhất, vốn nên có vị trí cao một chút, nếu như ta không nói, bệ hạ cũng sẽ nghĩ đến. Nói cũng thật kì lạ, Bạc thị rõ ràng là Vĩnh Gia nguyên niên mới vào cung, không giống như Duẩn lệnh nghi có công sinh hạ hoàng tử, lại dẫm ở trên đầu người, ta cảm thấy bất bình thay cho người.”

Diệp tài tử nhìn Trình tiếp dư, rót cuộc cũng lộ ra vài phần vui sướng: “Thần thiếp tạ ơn ân tình đề bạt của nương nương, sau này nguyện giúp đỡ nương nương, không dám chối từ!”

Dùng lời nói để gây xích mích giữa ta và Bạc Cẩm Nhu, đây là muốn trấn an ta sao? Đáng tiếc ta đã sớm biết, vì sao Bạc thị đột nhiên tìm Cố Vân Tien gây phiền phức, rõ ràng là bị người xui khiến, lúc ấy nàng ta vẫn giấu diếm cho người, cũng là bởi vì người hứa hẹn sẽ cứu nàng ta ra.

Nàng ta cứ tin tưởng người như vậy, cho đến khi bị người đẩy vào đường chết.

Vào sáng sớm ngày thứ hai, Duẩn lệnh nghi đến Trường An điện của Cố Vân Tiệp. Sau khi cho cung nhân lui xuống, Duẩn lệnh nghi mới vừa rồi còn xưng tỷ muội với Cố Vân Tiệp để phù hợp với phân vị, bây giờ đứng dậy chỉnh đốn trang phục sau đó hành đại lễ: “Thần thiếp tham kiến nương nương, mấy ngày nay nương nương chịu khổ. Thần thiếp được người đề bạt, lại không thể cứu nương nương khỏi nước sôi lửa bỏng, thật sự là tội chết vạn lần!”

“Người đang làm cái gì vậy!” Cố Vân Tiệp bước về phía trước nâng nàng dậy, “Thân phận người bây giờ cao hơn ta, còn là mẫu thân của nhị hoàng tử, không thể quỳ lạy ta.”

“Nương nương nói vậy chính là muốn giết chết thần thiếp. Chỉ cần một ngày ngài là chủ mẫu của thần thiếp, vĩnh viễn sẽ là chủ mẫu của thần thiếp, thần thiếp sao dám hành xử bừa bãi ở trước mặt ngài?” Duẩn lệnh nghi cố chấp nói.

Cố Vân Tiệp nhìn nàng, có chút cảm khái.

Duẩn Phồn này đều thuộc lâu lâu từ nhỏ giáo, tam tông tứ đức đến nữ huấn, thái độ làm người nghiêm túc thủ lễ gần như đạt đến mức cổ hủ. Ngày trước nàng nhìn trướng điểm đỏ của nàng ta, biết nàng ta tuyệt đối sẽ tuân thủ nghiêm ngặt đức hạnh của phi tần, nên mới ra sức đề bạt nàng ta. Duẩn Phồn cũng không chịu thua kém, sau khi được sủng ái liền mang thai, Vĩnh Gia năm thứ hai đã sinh hạ hoàng tử cho hoàng đế. Căn cứ theo đứa con của Trầm thực nghi đã chết yếu, thì trên thực tế đứa con của Duẩn Phồn chính là hoàng trưởng tử.

Hôm nay xem ra, quyết định ban đầu hết sức chính xác.

Cố Vân Tiệp nhớ kỹ, lúc nàng bị phế, người liều chết cầu tình thay cho nàng chỉ có vị Duẩn lệnh nghi này, mà ở đời trước, trước khi nàng bị ban chết cũng chỉ có Duẩn lệnh nghi đến thăm, hỏi nàng còn tâm nguyện gì chưa thành, cũng chỉ có mình nàng ta.

Nghĩ tới đây, trong lòng Cố Vân Tiệp mềm nhũn, khẽ nói: “Không nên gọi ta là nương nương, hôm nay ta đã không còn là nương nương.”

“Thần thiếp không sửa được xưng hô với người...”

“Gọi tỷ tỷ đi.” Cố Vân Tiệp kéo tay nàng “Ta lớn hơn muội một tuổi, gọi ta là tỷ tỷ cũng không mất mát gì.”

Duẩn lệnh nghi nín thở, một lúc lâu sau mới do dự nói: “Dạ... tỷ tỷ.”

“Muội muội tốt.” Cố Vân Tiệp mỉm cười, nắm chặt tay nàng.

Cảm thụ được lực nắm từ lòng bàn tay truyền đến, lòng Duẩn lệnh nghi cũng thả lỏng, mỉm cười.

“Thần thiếp sớm nghĩ đến việc đến gặp tỷ tỷ, chỉ là một tháng trước người sai A Tử cô nương tới truyền lời, cho nên thiếp vẫn không dám sang.” Duẩn lệnh nghi nói “Hôm qua rốt cuộc cũng thấy được thư pháp của tỷ tỷ, khiến thiếp hết sức vui mừng.”

“Trước đây tình cảnh của ta thật đáng xấu hổ, không muốn liên lụy đến muội, cho nên không tiện gặp gỡ.” Thật ra nguyên nhân chân thật là, khi đó nàng muốn mọi người nghĩ nàng vô duyên với thánh sủng, tất nhiên không nên xuất hiện cùng Duẩn lệnh nghi.

“Hôm nay xem như tốt rồi, lại một lần nữa bệ hạ lưu tâm tới tỷ tỷ, tỷ tỷ coi như hết khổ rồi.” Duẩn lệnh nghi nói.

“Hết khổ?” Cố Vân Tiệp cười khổ, “Tình huống ngày ấy ở Trường Tín điện không phải muội không biết chứ? Rõ ràng Trình tiếp dư giữ được tâm bệ hạ, ai cũng không bằng nàng ta.”

Quả nhiên, nghe được ba chữ “Trình tiếp dư” Duẩn lệnh nghi theo bản năng nhú mày một cái, giống như có thứ gì đó nàng vô cùng căm ghét xuất hiện trước mặt.

“Thần thiếp cũng không rõ, thân phận Cảnh thị như vậy, tại sao bệ hạ có thể sủng ái nàng ta được?” Duẩn lệnh nghi nói: “Thật sự là không có đạo lý.”

Đạo lý? Giữa nam và nữ làm gì có thứ gọi là đạo lý.

“Chúng ta cũng không bàn tới việc đó nữa, bây giờ tìm cách cải thiện tình trạng này mới là điều quan trọng nhất.”

Duẩn lệnh nghi cả kinh, dò xét hỏi: “Ý của tỷ tỷ là?”

“Ta đã có dự định, không biết muội có nguyện ý giúp ta không.” Cố Vân Tiệp ôn hòa nhìn nàng “Đương nhiên, nếu như muội không tình nguyện, ta sẽ không miễn cưỡng.”

“Tỷ tỷ nói gì đó? Thần thiếp tự nhiên là theo tỷ tỷ.” Duẩn lệnh nghi vội vàng nói.

“Không không, muội đừng vội. Muội nên suy nghĩ kỹ một chút.” Cố Vân Tiệp nói, “Thân phận hiện giờ của ta khó xử, tiền đồ vẫn chưa biết, nếu muội theo ta, chắc chắn sẽ kết thù với Cảnh Phúc Thù, muội phải nghĩ thông suốt việc này.”

Duẩn lệnh nghi trầm mặc chỉ trong chớp lát: “Tỷ tỷ lẽ nào cho rằng không có người, Cảnh thị có thể chứa chấp thần thiếp? Huống chi nàng ta không động đến thiếp, thiếp cũng không thèm nhìn loại nữ nhân đó suốt ngày đầu độc bệ hạ.”

Cố Vân Tiệp nhìn nàng: “Tốt lắm, sau này chúng ta cùng giúp đỡ lẫn nhau.” Dừng một chút: “Không chỉ cho ta và muội, còn là vì tiền đồ của nhị hoàng tử.”

Ban đêm, Cố Vân Tiệp rút cuộc gặp mặt hoàng đế, lần thứ hai.

Từ lúc từ biệt ở Trường Tín điện, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn. Hắn vẫn mang bộ dạng nhàn tản, nhưng Cố Vân Tiệp thấy được, dù thần sắc của hắn tràn ngập ý cười, trong mắt lại không có nửa phần tiêu ý.

Nàng bình tĩnh phân phó hạ nhân truyền thức ăn, đưa tay ra rót một chén trà. Mùi thơm của trà lan tỏa ra khắp nơi, mùi hương trong trẻo khoan khoái, Cố Vân Tiệp khẽ gật đầu rồi đưa trà đến trước mặt hắn, nhẹ giọng kêu: “Bệ hạ.”

Hoàng đế nhìn nàng, tóc mai đen nhánh của nàng làm nổi bật lên làn da trắng trong suốt, như nhìn thấy một hồ nước mùa thu trong veo lay động, có đoá hoa hải đường rơi xuống mặt nước, làm cho lòng người xao xuyến.

Hắn đưa tay nắm lấy tay phải của nàng. Cố Vân Tiệp hết hồn: “Bệ hạ, cẩn thận trà nóng.”

Hắn đặt ly trà lên bàn, ôm nàng vào trong ngực. Trên người nàng có mùi hương hoa mai thoang thoảng, hắn chỉ cảm thấy thật là say lòng người, nhìn không được khẽ thở dài.

“Có chuyện gì khiến bệ hạ ưu phiền vậy?” Cố Vân Tiệp nhu thuận vùi vào trong ngực hắn, nhẹ nhàng hỏi.

Nàng hỏi như vậy, trong lòng đã tính toán kỹ. Đã nhiều ngày nay hậu cung ảm ỉ, tiền triều không yên ổn. Nghe nói có một học trò của Quốc Tử Giám dâng sớ kết tội tả tướng Chu Thế Đào, nói hắn: “Quyền to độc tài, vô lễ với tân đế, là người nguy hại cho quốc gia.” Vua dân chấn động. Không chỉ mắng tả tướng, còn liên lụy đến cả bệ hạ cũng bị mắng: “Huynh nạp thê tử của đệ.” là đối tượng bị công kích lớn nhất. Ngôn từ trong sớ tàn nhẫn vô cùng, không lưu lại nửa điểm tình cảm, quả thực làm cho người ta nghi ngờ vị nhân huynh này chán sống rồi.

Là muốn cuộc luôn mạng ư?

“Không có gì, chỉ là lũ chim sau một kì nghỉ đông, lại bắt đầu kêu gào.” Hắn nắm nhẹ vuốt tóc nàng, hơi hột trả lời.

Nàng nhún mày, bệ hạ đối với việc thần tử liều chết can gián, không có chút xúc động nào sao?

Đời trước nàng luôn bận bịu... đối phó với Cảnh Phúc Thù, tầm nhìn cũng chỉ hạn hẹp ở hậu cung, tiền triều xảy ra chuyện gì cũng chưa từng quan tâm. Nhưng hôm nay lại không giống như vậy. Mấy ngày nay nàng đọc không ít sách sử, liên tưởng rõ phụ quân của nàng cũng không có ý định trở thành minh quân.

Lẽ ra hắn không nên như vậy.

Cố Vân Tiệp vẫn nhớ nhiều năm trước, vào mùa hè, hắn vẫn còn là thái tử, một ngày nọ một mình ở trong thư phòng Trường Thu cung luyện chữ. Nàng theo ý chỉ của hoàng hậu đem nước ô mai ướp lạnh sang cho hắn. Hắn đứng ở phía bàn, ngẩng đầu nhìn nàng đẩy cửa vào, híp mắt cười rộ lên: “Tam muội tới?” Nàng ở trong nhà là con thứ ba, nên hắn gọi nàng là “Tam muội”.

Nàng chạm đến tầm mắt của hắn liền ngưng ngừng: “Đưa đồ đến cho biểu ca.”

Khi đó bọn họ chỉ mới gặp nhau vài lần, mỗi lần nàng đều không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn.

Nàng đem khay đặt ở trên bàn, hắn nhận lấy chén ngọc, uống một hớp lớn, sau đó dường như thờ phào, xem ra vừa rồi thật sự rất nóng.

Bọn họ đứng rất gần, nàng cảm thấy được nhiệt khí phát ra từ thân thể hắn. Bên trong thư phòng chỉ có vài cung nhân đứng ở gian ngoài, lại không phát ra tiếng, an tĩnh giống như người vô hình. Nàng có chút bối rối, ánh mắt nhìn ngang ngó dọc chợt dừng lại ở trên bàn.

“O?”

Nghe thấy âm thanh của nàng, hắn hơi hoang mang quay đầu lại, nhìn theo tầm mắt của nàng, đã thấy một tờ giấy Tuyên Thượng màu trắng, phía trên là bút tích mạnh mẽ hữu lực.

“Trời yên biển lặng.” Nàng thì thầm, “Đây là tâm nguyện của biểu ca?”

Hắn nhìn chữ viết, trầm mặc một hồi, lập tức nở nụ cười: “Đương nhiên, trời yên biển lặng, thiên hạ thái bình, là tâm nguyện của tất cả mọi người.”

Nàng nghe giọng nói của hắn có vài phần tự giễu, giống như chính bản thân hắn cũng cảm thấy buồn cười.

“Nhất định sẽ có một ngày như vậy.” Nàng nhìn hắn, nghiêm túc nói. Tuy rằng nàng không hiểu được cái gì gọi là quốc gia đại sự, nhưng ngày thường nghe cung nhân nói, thái tử điện hạ tuổi trẻ thông minh, anh dũng có trí tuệ, nếu hắn có hoài bão gì, nhất định có thể thực hiện. Huống hồ, không có sự biểu dương của người khác, nàng cũng nguyện ý tin tưởng, hắn có thể giống như Thái tổ hoàng đế và Trung Tông hoàng đế cả đời là một minh quân.

Chỉ đơn giản vì đó là hấn.

Sự nghiêm túc của nàng khiến cho hấn vô cùng kinh ngạc, nhìn không được búng trán nàng: “Thuận miệng nói một chút muội cũng tin tưởng, hoàng thượng thánh minh, tứ hải thái bình, đâu phải dành cho ta?”

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu Xocay Người Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Hai Người

Nàng chỉ thấy phần da thịt bị hấn chạm vào chợt nóng lên, cả mặt đỏ rần. Y phục mùa hè đơn bạc, thân thể nàng không khỏi đỏ mồn mồn, phía sau lưng ửng một mảng.

Không khí oi bức này nàng chịu không nổi nữa: “Biểu ca dùng xong rồi? Vậy thì để A Vân mang đồ về trả cô.” Nói xong liền lấy cái khay trên bàn.

Ai ngờ hấn cũng muốn lấy khay đưa nàng. Tay hai người chạm vào nhau, mười ngón tay thon dài của hấn đặt ở trên tay nhỏ và mềm mại của nàng, nhìn qua thật sự rất thân mật.

Nàng cả kinh, không chút nghĩ ngợi liền rút lại, khay và chén ngọc cũng theo đó mà rơi xuống đất, phát ra tiếng vang dọa người. Hấn hết hồn nhìn nàng, nhìn một mảnh lộn xộn trên đất, sự ngỡ ngàng ngừng biến mất, mang theo một chút buồn cười cùng bất đắc dĩ: “Muội sợ ta như thế là sao? Ta cũng không phải cố ý.”

Sự việc ở giờ Ngọ (1) kia khắc sâu vào trong lòng nàng. Khi đó nàng chưa được cô chọn trở thành thái tử phi, cho rằng thái tử cao cao tại thượng đã định trước vô duyên với mình, trong lòng vừa ngọt ngào lại vừa chua xót nói: Tuy rằng ta không thể ở cùng chàng, thế nhưng ta tình nguyện ở xa xa nhìn chàng. Tâm nguyện của chàng ta sẽ thay chàng nhớ kỹ, nhớ thật kỹ rồi cùng chàng chờ ngày đó đến.

(1) Giờ Ngọ: Từ 11h – 13h

Trời yên biển lặng, thiên hạ thái bình.

Năm xưa thoáng qua rồi biến mất, quân vương trẻ tuổi thời niên thiếu từng ôm chí lớn nay lại trở nên hoang đường tùy hứng, không ra thể thống gì. Sự nóng bức sau giờ Ngọ kia tựa như chỉ có mình nàng nhớ kỹ, còn chí hướng kia, hình như cũng chỉ có mình nàng tiếp tục chấp nhất.

Nàng không thể diễn tả được cảm giác của mình. Mặc dù nàng đã không còn cảm giác với hấn nữa, nhưng người mà nàng giao phó cả cuộc đời có thể không thêm đề ý đến nàng, có thể đối với nàng không tốt nhưng hấn phải đối tốt với chính mình.

Đã từng lưu luyến si mê hấn đến vậy, thì ra lại buồn cười đến thế.

“Mấy ngày nay ở trên triều nghe bọn họ cãi nhau. Mấy lão nhân tuổi đã cao, giọng lại rất lớn, khiến cho trầm rất đau đầu.” Hấn thân nhiên nói, “Vẫn may còn chỗ của Vân nương nàng an tĩnh, không có ai khóc lóc sụt sùi với trầm.”

Nàng đè nén sự buồn bã trong lòng xuống: “Gần đây hậu cung nhiều thị phi, thần thiếp vốn chỉ thích an tĩnh, thật sự không muốn dây vào.”

“Hậu cung thị phi...” Hấn khẽ cười, “Lại nói tiếp, trầm vẫn có chuyện muốn hỏi nàng.”

Nàng ngẩng đầu, thấy hấn nhìn nàng, vẻ mặt cười như không cười: “Trầm nhớ kỹ, lần trước ở Di Tương điện, nàng nói với trầm là đến vườn mai chiết mai cho Thái hậu.”

“Dạ...”

“Vậy ngày ấy ở Trường Tín điện, Bạt thị lại nói có người dẫn nàng ra...”

Nàng trầm mặc, hoàng đế nhìn nàng thật lâu: “Nói đi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Gió mát ngoài phòng khẽ thổi, mang vào trong viện mùi hoa nhàn nhạt. Mùi hương trong veo mang theo vài phần chất, giống như sắc nắng rơi vào mắt hoàng đế của nàng lúc này.

Cố Vân Tiệp chậm rãi nói: “Đúng là có người dẫn thần thiếp đến nơi đó.”

Câu trả lời của nàng hoàng đế đã đoán trước, sờ di hỏi vấn đề này chỉ là muốn nghe Cố Vân Tiệp tự mình thừa nhận: “Vì sao lúc đầu nàng không nói thật

với trẫm?”

Lần này nàng không chịu lên tiếng.

Hắn dùng một ngón tay nâng cằm nàng lên, ngắm đôi mắt trong suốt như hồ nước của nàng: “Không nói?”

“Bệ hạ, thần thiếp khi quân phạm thượng, xin bệ hạ trị tội!” Nàng bỗng lui về sau, quỳ xuống dập đầu thỉnh tội.

Trước khi nàng dập đầu xuống hắn đã kéo nàng lại: “Cũng chỉ là một vấn đề thôi, trẫm không biết nên mới đến hỏi nàng. Nếu nàng không muốn trả lời thì thôi, đừng một chút dập đầu làm gì?”

“Bệ hạ...”

“Nếu nàng không thích vấn đề này, chúng ta đổi sang cái khác.” Hắn nói, “Lúc ấy những người đó dùng cách gì để dẫn nàng đến vườn mai?”

Giọng nói của hắn tuy ôn hòa, nhưng vẻ mặt lại kiêu như “Vấn đề này hôm nay không nói rõ ràng, chúng ta sẽ không xong.” Cố Vân Tiệp cúi đầu, hít một hơi thật sâu giống như đã quyết định, dứt khoát nói: “Thần thiếp đến vườn mai là bởi vì thần thiếp nghe được một cung nga nói, ngày đó bệ hạ sẽ đến vườn mai.”

Nàng vốn tưởng rằng nghe xong lời của nàng, hắn sẽ chế giễu gì đó. Nào ngờ vẻ mặt hắn không thay đổi, nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, tay phải vuốt tóc mai của nàng.

Nàng thầm nghĩ hắn bị bệnh gì vậy? Búi tóc hoàn hảo đã bị phá tan, lại bị hắn chơi đùa đến mức búi tóc được chải tinh xảo cũng bị huỷ.

“Đàn cho trẫm một khúc đi.”

Lúc ngồi trên bàn nàng vẫn còn có chút thấp thỏm, đoạn đối thoại vừa rồi nàng đã suy nghĩ rất kỹ, vốn tưởng rằng một chiều này có thể khiến cho hắn hài lòng, làm sao đoán được tình hình bây giờ, giống như đang thất bại...

Chẳng lẽ nàng diễn hơi quá?

Mười ngón tay đặt trên huyền cầm, nàng hít thật sâu, nàng biết khúc đàn này rất quan trọng, không thể xảy ra bất kì một sai sót nào.

Hoàng đế tựa đầu nhìn nữ tử ở bên cửa sổ đánh đàn, mười ngón tay nhỏ dài nhẹ nhàng chạm vào huyền cầm, khúc nhạc êm tai như nước chảy.

Hắn nhớ lại, vào mùa hè hồ sen nở rộ rực sáng cả một phía chân trời, từng cánh từng tầng như lửa đốt sóng xanh. Gió nhẹ lướt qua, hoa sen lay động, nhìn từ xa, giống như một đám lửa bốc lên lan tràn khắp nơi, lóa mắt đến mức dọa người.

Sau đó mưa thu trùng trùng, mưa suốt một đêm, hôm sau cảnh sắc đẹp đẽ ấy cũng tan thành mây khói, chỉ để lại một sắc đỏ tàn phé trên mặt hồ.

Hắn đột nhiên cảm giác được mọi thứ trên thế gian đều giống như thế này, phong nhã dễ trôi qua, đẹp đẽ khó giữ lại. Nhìn nữ tử yên tĩnh như hoa sen kia, cho dù hiện tại đứng trước ở mặt hắn như vậy, nhưng cuối cùng cũng phải rời xa.

Cõi đời này, thứ không giữ được nhất chính là dung nhan biệt gương hoa lia cảnh.

Khúc đàn dừng lại, trong điện an tĩnh thật lâu, trong gió giống như mang theo mùi hương hoa sen thom ngát.

Hắn chậm rãi mở mắt, Cố Vân Tiệp đã quay đầu, lẳng lặng nhìn hắn.

Hắn và nàng nhìn nhau một lúc, mỉm cười vỗ tay tán thưởng: “Âm khởi thì sôi nổi phồn hoa, âm rơi thì tiêu điều bi thương, nghe như lạc vào cảnh giới kỳ lạ. Vân nương có tài đánh đàn, đàn một khúc ‘Surong mai tận’ có thể so với Trinh Thục hoàng hậu.”

Trinh Thục hoàng hậu trong miệng hắn chính là chính thể của Trung Tông hoàng đế, xuất thân danh môn, dáng vẻ đoan trang được lưu vào sử sách. Tương truyền nàng có tài đánh đàn phi phàm, mười một tuổi đàn một khúc ‘Surong mai tận’ chấn động thiên hạ, được Hiếu Tông hoàng đế lúc còn tại vị vô cùng tán thưởng.

Đây là một đánh giá rất tốt. Không chỉ ở chỗ hoàng đế khen ngợi tài nghệ đánh đàn của nàng, mà trọng yếu hơn là người hắn so sánh với nàng, là một vị hoàng hậu.

Cố Vân Tiệp giống như nghe không ra tầng ý tứ này, trái lại vẻ mặt không tín nhiệm nói: “Bệ hạ nói giống như từng nghe Trinh Thục hoàng hậu đánh đàn vậy.”

Hoàng đế chớp mắt: “Nếu thật sự trẫm đã từng nghe qua, chẳng phải sẽ dọa chết người sao?”

Cố Vân Tiệp sùng sốt, nhin không được khê bật cười. Trinh Thục hoàng hậu đã hoẵng thệ hơn mười thế kỷ, nếu hoàng đế từng nghe qua tiếng đàn của nàng ta, chính là gặp phải quỷ.

“Bệ hạ nói vậy chẳng qua muốn thần thiếp vui vẻ mà thôi.” Nàng đáp.

“Nếu nàng không tin thì thôi vậy.” Hoàng đế cũng không ngại: “Trẫm chỉ hiếu kì, trước đây từng nghe Vân nương nàng đàn, khi đó cảm kỹ của nàng cũng coi như ở cấp cao, cũng chưa từng đạt đến cảnh giới ảo diệu như thế này. Sao trong thời gian ngắn ngủi có thể có tiến bộ lớn như vậy?”

Đáy lòng bị lời này của hắn làm cho dao động. Hắn không hiểu, không ai có thể hiểu, nàng có thể đàn tốt như vậy, hoàn toàn là bởi vì ‘Surong mai tận’ là khúc nhạc hợp với lòng nàng. Lúc này nhìn như hoa nở rộ tươi đẹp tựa ngọn lửa bùng lên, vừa đảo mắt mới thấy phú quý đã hóa thành hư không, xương cốt tiêu tan, nhân sinh như giấc mộng, chỉ có vậy mà thôi.

Nàng không trả lời, nhưng hoàng đế giống như cũng không để ý câu trả lời của nàng. Hắn ôm lấy nàng từ phía sau, ngón tay thon dài luồn qua hai tay nàng, xoa nắn trước ngực.

Cổ Vân Tiệp cảm giác được vạt áo của mình đã bị hắn mở ra, thân thể không tự chủ có chút cứng lại. Từ sau đêm giao thừa đó, đây là lần đầu tiên hắn gần gũi nàng. Mặc dù trong lòng sớm có chuẩn bị, nhưng chuyện tới trước mắt luôn khiến nàng không được tự nhiên. Trong lúc đầu óc hỗn loạn, nàng không giải thích được vì sao mình lại nhớ tới một chuyện khác: Mới vừa rồi sai người truyền lệnh, bữa tối này cũng không đụng đến, vậy có cần an bài không?

Một tháng sau Bạc Cẩn Nhu được hạ táng. Niệm tình Bạc tướng quân có công trấn thủ tây bắc, hoàng đế mới cho nàng mặt mũi sau cùng, miễn trừ lỗi lầm, lấy từ lục phẩm Quý nhân mà hạ táng.

Năm ngày sau, Diệp tài tử tấn vị lên Mỹ nhân, từ tứ phẩm.

Đầu tháng ba, ngự sử Trần Lương dâng sớ, nói “Vị trí trung cung không thích hợp bỏ trống lâu dài” thỉnh cầu bệ hạ sớm ngày lập hậu, ngay sau đó ba bốn gã ngự sử trước sau dâng sớ, nói “Cổ thị đã được bệ hạ tha thứ, thành tâm hối cải, thích hợp phục lập làm hậu.”

Đồng thời song song với những tấu chương này, lại có tấu chương phản đối trình lên, là Lễ bộ thượng thư Tống Tề dẫn đầu. Trong tấu chương bọn họ nói rằng: “Xưa nay phế hậu, chưa bao giờ nghe thấy có việc phục lập. Cổ thị đồ kị thành tính, không thể đảm đương nổi vị trí quốc mẫu, việc này tuyệt đối không thể xảy ra.

Bên ngoài huyên náo đến long trời lở đất, ngược lại Trường Tín điện vẫn rất thanh tĩnh. Mấy ngày nay tinh thần thái hậu không tệ, hôm nay người hăng hái muốn đích thân pha trà cho nàng. Cổ Vân Tiệp nhìn mười ngón tay nhỏ dài của người, động tác ưu nhã, giống như một thiếu nữ, không thấy tuổi già ở chỗ nào.

“Chuyện tiền triều gần đây con có nghe không?” Thái hậu cup mắt, nhàn nhạt hỏi.

“Dạ.” Nàng đáp

“Ta thấy con bình thản như vậy, không lo lắng sao?” Thái hậu cười cười, liếc mắt nhìn nàng.

“Nếu A Vân muốn trở lại vị trí cũ, việc này chắc chắn phải trải qua. Đều đã có sự chuẩn bị, đương nhiên sẽ không lo lắng.”

“À, nói như vậy con đều đoán được là ai ở đó cản trở?”

“Nghĩ cũng biết. Cơ bản những đại thần phản đối việc phục lập, không phải đều có dính dáng đến phụ thân Trẫm thực nghi, còn có đối thủ của Cổ thị, không thì cũng là bè phái của Trình tiếp dư.” Cổ Vân Tiệp nói, “Xem ra lần này, chúng ta đúng là đã dồn các nàng vào một phía, nên muốn liên thủ đối đầu lại với chúng ta đây mà.”

“Con sợ bọn chúng à?”

“Sợ?” Cổ Vân Tiệp cười, “Nếu sợ, A Vân không xứng làm nữ nhi Cổ thị, con dâu của mẫu hậu.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu Xoay Người Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Gây Xích Mịch

Tháng ba chính là thời điểm hoa đào nở rộ, vườn đào trong cung tuy rằng không thể so với Thượng Lâm uyển, thế nhưng lại thắng ở phần đa dạng, tốn rất nhiều tâm huyết chăm sóc. Năm trước, vào thời điểm này, đa phần cung tần đều đến Thượng Lâm uyển ngắm hoa, nhưng năm nay không có ai hăng

hái như vậy.

Lúc này trong hồ sen, hoa sen đua nhau nở, phong cảnh tú lệ vô cùng. Cố Vân Tien dẫn theo Duẩn lệnh nghi đi ra ngoài du ngoạn, lo lắng nhiều ngày chưa gặp nhị hoàng tử, Duẩn lệnh nghi cố tình mang theo nhị tử đi cùng cho Cố Vân Tien nhìn một cái.

Hôm nay tiểu tử Cơ Hàng tròn tám tháng, vẫn chưa thể đi được, cậu nhóc vui trong lòng nhũ mầu, nhìn qua thấy khả ái vô cùng. Cố Vân Tien đùa với cậu một lúc, cười nói: “Lần trước ta gặp thằng bé, lúc đó là không lâu sau khi đầy tháng, chỉ chớp mắt đã lớn đến vậy rồi.”

“Tỷ tỷ không biết rồi, tiểu tử này lớn rất nhanh, mỗi ngày thân thiếp gặp còn phải kinh ngạc, huống chi là tỷ.” Duẩn lệnh nghi cười nói.

“Vẫn là muội có phúc khí, có nhi tử bên người.”

Duẩn lệnh nghi vội hỏi: “Sao tỷ tỷ lại nói vậy? Tỷ còn trẻ, sau này nhất định sẽ có con thôi...”

“Ta chỉ thuận miệng nhắc tới thôi, muội đừng đa tâm.” Cố Vân Tien nói, “Ta nhìn A Hàng khiến người ta yêu thích như vậy, có chút ước ao...”

Lúc này Duẩn lệnh nghi mới yên lòng, vừa định lên tiếng đã thấy một bóng dáng hồng nhật từ đằng xa, hơi sững sờ.

Cố Vân Tien dõi theo tầm mắt của nàng liền quay đầu lại, nhìn thấy người đến, mỉm cười: “Hình tài tử.”

Hình tài tử mang thai đã bảy tháng, lúc này béo tròn, gương mặt dịu dàng, hình dạng cả người đều thay đổi. Đây chính là bộ dạng vui sướng khi được làm mẹ, loại hạnh phúc mãnh liệt này khiến cho ngũ quan của nàng tràn ngập ánh sáng, đúng là lay động lòng người.

“A Oản gặp qua hai vị tỷ tỷ.” Lúc mang thai được sáu tháng, hoàng đế theo lệ miễn cho nàng quỳ lạy chi lễ, cho nên nàng chỉ hơi cúi người chào hỏi Duẩn lệnh nghi.

“Nhiều ngày không gặp Hình muội muội, muội có khỏe không?” Duẩn lệnh nghi nghênh đón, thân thiết hỏi thăm.

Hình tài tử đáp: “Tốt ạ.”

“Nghe nói nhiều ngày nay muội muội đều nhốt mình trong Di Tương điện, rất ít đi ra ngoài. Như vậy cũng không tốt, mang thai nên đi lại nhiều một chút, đối với thai nhi mới có lợi.”

“A Oản đã hiểu.” Hình tài tử thấp giọng đáp, “Thái y nói ta nên đi lại nhiều hơn, chỉ là.. trên người A Oản dính thị phi, không muốn gặp người khiến mình gặp họa”

Lời nói này khiến Cố Vân Tien sững sốt. Đúng rồi, ngày ấy ở Trường Tín điện, Bạc Cẩn Nhu nói “Người có ý định mưu hại hài tử trong bụng Hình tài tử...” Tội danh bị xử tử, mọi người đều ít nhiều nói vài lời, chỉ có vị đương sự này từ đầu đến cuối đều im lặng. Nàng tốt, thái hậu tốt, thậm chí ngay cả Trinh tiếp dư và hoàng đế, cũng không nhớ phải hỏi ý kiến của nàng, thậm chí ý kiến của mẫu thân đứa trẻ.

Quả nhiên, tính tình nàng mềm yếu, luôn là người dễ dàng bị bỏ quên. Nghĩ đến mấy ngày nay, nàng trải qua rất khó khăn.

“Tài tử không nên nói như vậy.” Cố Vân Tien nói “Bạc thị tâm thuật bất chính, gieo gió gặt bão, liên quan gì đến ngươi? Ngươi chớ nên vì vậy mà ưu phiền.”

Hình tài tử không trả lời. Cố Vân Tien tâm niệm vừa động, mấy ngày nay nàng vẫn đang nghĩ biện pháp bồi dưỡng thể lực, hôm nay không phải là một cơ hội tốt sao? Trải qua chuyện ở vườn mai, Hình Oản dĩ nhiên sinh lòng oán hận với Cảnh Phúc Thù, nếu lúc này nàng chen vào, nhất định nàng ta sẽ tuyệt đối trung thành với mình.

Ý định đã đến bên môi, lại nhìn thấy ánh mắt sầu lo của nữ tử bụng to trước mặt này, làm thế nào cũng không thể nói nên lời.

Hiện tại nàng ta đã cực khổ lắm rồi, mình lại còn muốn đi tính toán nàng ta sao?

“Hôm nay thật trùng hợp, ở chỗ này lại gặp được ba vị!” Một âm thanh dày đặc lãnh ý truyền đến “Kính nương, người xem, ta nói ở hồ sen rất thú vị, thế nào, không gạt người chứ?”

Ba người xoay người, Duẩn lệnh nghi và Hình tài tử tiến lên hai bước, nói: “Nô tỳ tham kiến Khương sung nghi nương nương, Chu quý cơ nương nương, hai vị nương nương vạn phúc.”

“Ừ.” Khương sung nghi miễn cưỡng nói, đôi mắt đẹp tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn Hình tài tử. “Mấy ngày trước bốn cung đưa thiếp mời Hình muội muội đến đào viên ngắm hoa, người trả lời thân thể không tiện, không muốn đi lại, sao hôm nay lại chạy đến đây?”

Hình tài tử cung kính nói: “Hồi bẩm nương nương, mấy ngày trước quả thật thân thể không khỏe, nên mới khước từ lời mời của nương nương, hôm nay nghe theo thái y nên mới ra ngoài, nếu không thì vẫn muốn ở trong phòng.”

“Hóa ra là vậy.” Khương sung nghi như bưng bình đại ngộ “Bốn cung tưởng là người nhìn ta không thuận mắt, không muốn bồi ta đi đến vườn chứ!”

Cách đó không xa, Cố Vân Tien tình tường nhìn thấy trên trán Hình tài tử chảy xuống vài giọt mồ hôi: “Nương nương... lời này thật oan uổng, sao thần

thiếp lại không muốn bồi nương nương? Nương nương không ngại thần thiếp thô kệch, chính là phúc khí của thần thiếp rồi.”

“Thật không?” Khương sung nghi nói “Bồn cung tưởng người theo Trinh tiếp dư, hôm nay...”

Ánh mắt của nàng đảo qua người Cố Vân Tiệp, đôi môi đỏ mọng khẽ nở nụ cười: “Có câu bồn cung đã sớm muốn nói với người, mắt nhìn người của Hình muội muội người không được tốt lắm. Chuyện của Bạc thị còn sờ sờ trước mắt, người tách ra khỏi vị ở Thành An điện là đúng, sao lại dây vào Cố nương tử? Chẳng lẽ người nghĩ, hôm nay người thân mang hoàng tử, ở cùng một chỗ với vị tiền hoàng hậu này, là chuyện tốt ư?” Ý vị thâm trường dừng lại một chút, “Bản thân bồn cung đã từng thụ giáo qua rồi.”

Nàng ta thân nhiên làm trò trước mặt Cố Vân Tiệp, không chút lưu tình gây xích mích giữa nàng và Hình tài tử, ngôn từ chua ngoa. Cố Vân Tiệp cũng không cảm thấy kì quái, chuyện này có là gì, trước giờ nàng ta đều như vậy, lần trước còn dám tát nàng, hôm nay nói vài câu không tốt thì đã là gì?

Vốn dĩ trong mắt mọi người, nàng là người có lỗi với nàng ta.

Hình tài tử càng ngày càng bất an, cúi đầu đứng trước mặt Khương sung nghi, ngay cả tay chân cũng không biết phải làm gì, ôm lấy chiếc bụng tròn vo, thực khiến cho người ta đồng tình.

“Khó có được cảnh đẹp, Nguyệt nương người nói ít vài câu đi.” Chu quý cơ xoa xoa huyết thái dương, lãnh đạm nói “Đừng khiến ta đau đầu.”

Khương sung nghi quay đầu liếc nhìn nàng, thờ ơ cười: “Kính nương, người quá nhẹ dạ.” Quay đầu nói với Hình tài tử: “Nếu muội muội một mồi thì mau sớm trở về đi.”

Đây là giữ thể diện cho Chu quý cơ.

Hình tài tử cầu còn không được, lập tức nói: “Dạ, đa tạ nương nương quan tâm. Thần thiếp xin cáo lui.” Nhún người chào một cái rồi dẫn cung nhân rời đi.

Nhìn nàng đi xa, lúc này Khương sung nghi mới nhìn Cố Vân Tiệp, ý cười tràn trề: “Cố nương tử gần đây khoẻ không?”

Cố Vân Tiệp cười nói: “Đa tạ sung nghi nương nương nhớ thương, ta rất tốt.”

Khương sung nghi gật đầu: “Ta lại nhiều chuyện rồi. Gần đây hậu cung trên dưới không ai không biết, tiền triều đang ồn ào chuyện phục lập. Nương tử có hồng phúc như vậy, đương nhiên mọi chuyện đều hài lòng, tốt vô cùng!” Chợt như vừa nhớ ra cái gì. “A, hay là không lâu nữa, ta lại phải gọi lại là nương nương rồi, ngài nói xem có đúng hay không?”

Hôm trước ở ngoài Trường Tín điện, nàng cũng nhắc tới việc mình được phục lập, khi đó nàng chỉ trích nàng ta phóng đoán thánh ý, nghị luận hậu vị, hôm nay lại không thể làm vậy. Tiền triều đang ồn ào, nàng ta chỉ là đang trần thuật sự thật, không làm gì sai.

“Việc này bệ hạ tự có chủ ý.” Cố Vân Tiệp thân nhiên nói.

“Chủ ý của bệ hạ?” Khương sung nghi gật đầu “Hiện tại Cố nương tử quả nhiên đã biết cẩn thận hơn nhiều, xem ra người đã trải đời, không còn giống với trước kia.”

Nói xong câu đó, mắt nàng ta dò đi, ý cười bên môi lạnh đi ba phần: “Chỉ là chuyện này cho tới bây giờ, ta vẫn tiếc hận thay cho Công Nghi Bội. Nếu nàng ta còn sống, lại có tính giác ngộ giống Cố nương tử, có phải bệ hạ sẽ cho nàng ta một cơ hội hồi cải làm người không?”

Công Nghi Bội. Chính là Công Nghi mỹ nhân, vào cung từ lúc hoàng đế mới đăng cơ, cực kỳ được sủng ái, nhưng vào đầu tháng chín năm ngoái lại thất cô tự tử. Mà cùng tháng đó, Cố Vân Tiệp bị phế, hơn nửa cung nhân bên người bị xử tử.

Thấy mặt Cố Vân Tiệp biến sắc, Khương sung nghi cười trào phúng, quay đầu nhìn về phía Duẫn lệnh nghi: “Duẫn muội muội, nhị hoàng tử mập lên rất nhiều, bồn cung nhìn rất thích mắt.”

Duẫn lệnh nghi cười nói: “Tiểu hài tử suốt ngày ăn ăn ngủ ngủ, làm sao lại không béo?” Nếu nương nương thích, ngày khác ta sẽ tự mình sang Hàm Trì điện, nói chuyện giải khuây với nương nương?”

“Bồn cung sẽ chờ.” Khương sung nghi cười nói “Tuy vậy muội muội phải cẩn thận, tiểu hài tử va chạm rất dễ bị thương, không nên để người chui vào chỗ trống.”

Duẫn lệnh nghi đương nhiên hiểu ý tứ của nàng ta, chỉ dừng lại một chút, liền lên tiếng đáp: “Thần thiếp đã hiểu, đa tạ nương nương chi điểm.”

Từ lúc bước vào Khương sung nghi đều thao thao bất tuyệt, Chu quý cơ đã sớm không nhịn được: “Xong chưa? Người nói muốn đi du ngoạn, còn ở lại đây làm gì?” Hai nàng là khuê mật, vào đông cung cùng một năm, tình cảm thâm hậu hơn người ngoài rất nhiều, tuy rằng Khương sung nghi phân vị cao hơn nàng nửa cấp, nhưng Chu quý cơ đối xử với nàng ta vẫn như cũ.

“Rồi rồi, bây giờ sẽ đi.” Khương sung nghi nói, “Mời được người ra ngoài còn khó hơn lên trời, nhiệt tình không được đáp lại, lần sau ta sẽ không làm chuyện này nữa.”

“Câu này người đã nói không biết bao nhiêu lần rồi, ta chỉ hy vọng người nhớ kỹ để cho ta được bình yên...”

Hai người các nàng vừa nói chuyện phiếm vừa rời đi, Duẫn lệnh nghi ngồi ở bên cạnh, lúc sau mới chậm rãi đứng dậy, đối Cổ Vân Tien nói: “Tỷ tỷ, đừng để ở trong lòng.”

Cổ Vân Tien nhìn về phía nàng ta.

“Khương sung nghi hận tỷ như thế, đương nhiên sẽ mượn cơ hội để tỷ không thoải mái, tỷ cần gì phải quan tâm?” Nàng ta nhìn nàng: “Công Nghi Bội... từ trước đến giờ ương ngạnh hung ác, nàng ta bị xử tử là trừng phạt đúng tội!”

“Còn ta thì sao? Muội cũng nghĩ ta bị phế là trừng phạt đúng tội?” Cổ Vân Tien bỗng nhiên nói.

“Tỷ tỷ...” Duẫn lệnh nghi không biết phải làm sao, ngơ ngác nhìn nàng.

Cổ Vân Tien trả lời: “Xin lỗi, ta không nên trách muội.”

Duẫn lệnh nghi suy nghĩ một chút, rồi nói: “Ta đã hiểu rõ, tỷ tỷ không thích nhắc đến Công Nghi Bội.”

Đúng vậy. Nàng không thích.

Trong cung không thiếu nhất chính là nữ tử ngang ngược can rở, nhưng trước đó, Bạc Cẩn Nhu cũng thế, Khương Nguyệt Thường cũng vậy, nhưng so ra đều kém với Công Nghi Bội. Nàng ta xinh đẹp diễm lệ, việc thích nhất là thể hiện bản thân mình, mặc dù nhân duyên rất kém. Nhưng không biết cho hoàng đế ăn gì, mà bao dung nàng ta vô cùng. Khi đó Cổ Vân Tien còn là hoàng hậu, thân phận nàng ta so với nàng kém hơn nhiều, nhưng vẫn bị nàng ta cho ăn một vài lần không biết phải làm sao.

Trước đêm trung thu năm ngoái, cung nữ Hoàn Nhi nàng xếp ở bên người Công Nghi Bội nói Công Nghi mỹ nhân có tâm cơ bất chính với đứa con trong bụng Khương quý cơ, ngoài mặt thì nàng bắt động thanh sắc, trong lòng lại lập tức ghi nhớ kĩ.

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu Xoay Người Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Tính Toán

Thời điểm Khương sung nghi còn là Khương quý cơ thì nàng ta đã mang thai hơn ba tháng, đây đúng là lúc con đường thăng tiến rộng mở nhất.

Hàng năm vào tiết trung thu, các cung đều biếu bánh cho các cung khác làm lễ vật. Công Nghi Bội vì có lòng riêng nên liền trở thành người tặng bánh đầu tiên. Nàng thu mua một cung nữ ở điện Hàm Trì, bảo nàng ta tìm cơ hội bỏ hoa hồng và uất kim vào nhân bánh, nghĩ rằng làm vậy có thể qua mặt được thái giám thử bánh. Hoa hồng và uất kim đều có công dụng gây sảy thai, Công Nghi Bội có ý gì đều đã quá rõ ràng. Nếu có thể thành công đương nhiên là tốt nhất, nếu không thì dù chuyện này bị phát hiện, cũng chỉ tra được đến chỗ hoàng hậu, không liên quan gì đến nàng.

Đúng là một mưu kế thâm độc, nếu không phải Cổ Vân Tien đã sớm đề phòng nàng ta thì quả thật mọi chuyện sẽ đúng như lời nàng ta nói.

Đêm đó trong điện Tiêu Phòng, nàng nghe Hoàn Nhi bẩm báo xong, trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Ngươi cứ theo phân phó của nàng ta mà làm.”

Hoàn Nhi cả kinh ngẩng đầu: “Thế nhưng, nương nương...”

Nàng ngẩng đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, đôi mắt sâu thẳm “Có lẽ, đây là cơ hội ông trời tặng cho bản cung. Có thể diệt trừ cả hai người chướng mắt.”

Lúc nói lời này, tận đáy lòng nàng có chút giằng xé. Khương Nguyệt Thường vô cùng kiêu căng ngạo mạn, thèm muốn hậu vị của nàng, nhưng cốt nhục trong bụng nàng ta lại vô tội. Hôm nay nàng biết rõ Công Nghi Bội có ý định mưu hại hài tử của nàng ta, nàng không những không có ra tay ngăn cản mà còn làm đồng lõa? Lúc ấy nàng vẫn còn một chút thiện tâm. Cảnh Phức Thủ vào cung chưa tới ba tháng, đã đoạt phân nửa danh tiếng hoàng hậu của nàng, nếu nàng để Khương Nguyệt Thường sinh hạ hài tử, có thể sẽ không giữ nổi vị trí này.

Nàng phải trở thành một con người ác độc, dù nàng biết sớm muộn gì báo ứng cũng sẽ đến.

Sự việc về sau giống như kế hoạch của nàng. Khương quý cơ ăn bánh nàng đưa qua, đêm đó liền đau bụng dữ dội, lúc thái y đến hài tử đã không giữ được.

Ngay sau đó bắt đầu công việc truy tìm, vấn tội. Buổi tối ngày thứ hai, nàng bị truyền đến điện Hàm Trì, hoàng đế ngồi ở vị trí trên cùng, nhân nhạ thăm vấn nàng. Khương quý cơ sắc mặt tái nhợt, hai mắt khóc sưng đỏ, trừng mắt nhìn nàng, vành mắt như muốn nứt ra: “Ngươi là một độc phụ, là người hại chết hài tử của ta, có đúng hay không?”

Nàng mím môi, một lúc lâu sau, vẻ mặt bi phẫn nhìn hoàng đế: “Nếu thần thiếp muốn hại hài tử của Khương quý cơ, sao có thể ngu xuẩn như vậy, kê

đơn trên chính đồ ăn mình đưa đi? Việc này nhất định là bị người hãm hại, cầu bệ hạ minh xét!”

Hai tiểu cung nữ bên trái đột nhiên ngã xuống đất, mọi người nghe tiếng liền quay đầu lại, đã thấy cung nữ đó sắc mặt trắng bệch ngất ngừng nói: “Nô tỳ, nô tỳ chợt nhớ tới, hôm đó nhìn thấy Tổ Hà mang bánh trung thu đi đến nơi khác. Nô tỳ nghĩ rằng nàng mang sang cho quý cơ nương nương. . . Nô tỳ không nghĩ tới. . .”

Mọi người ồn ào.

Rất nhanh Tổ Hà đã bị mang ra thẩm vấn, từ đầu đến cuối về mặt nàng ta rất trấn định, bình tĩnh trả lời, đợi đến khi hoàng đế hỏi về quan hệ với nội giám A Bình thì liền bắt đầu luống cuống. Cố Vân Tiệp vẫn cúi đầu, trầm mặc nghe tiếng hỏi đáp bên cạnh. Tổ Hà là cung nữ được Công Nghi Bội thu mua, có quan hệ rất tốt với nội giám A Bình chuyên thử thức ăn, rất nhiều người sau lưng đều phỏng đoán bọn họ là đôi tình nhân. Việc bánh trung thu bị kê đơn lại có thể giấu diếm được A Bình, tất cả đều nhờ vào công sức của một mình nàng ta. Chẳng qua nàng ta vô cùng nhân tâm, ngay cả người nhà cũng đặt cược được.

Tuy vậy tại nơi này, trải qua mấy lần tra tấn, Tổ Hà hấp hối rốt cuộc cũng phun ra câu nói thật: “Đúng, là Công Nghi mỹ nhân sai nô tỳ làm. . .”

Trong buổi tối hôm đó, Công Nghi Bội bị truyền đến điện Hàm Trì, vụ việc này truyền ra ngoài, rất nhiều cung tần không ở điện Hàm Trì nghe tin cũng chạy tới. Công Nghi Bội vừa vào cửa đã thấy Tổ Hà bị đánh đến nổi gần chết, sắc mặt lập tức trắng bệch. Nàng ta quỳ xuống, cực lực biện bạch, ngũ quan xinh đẹp bị nước mắt vòng quanh càng thêm lay động lòng người. Hoàng đế không ngắt lời, để cho nàng ta tự giải thích, trong điện vang lên thanh âm hoảng loạn của nàng ta. Sau đó rất nhanh, nội giám đi lục soát tâm điện của Công Nghi Bội quay trở về, mang về hơn nửa túi hoa hồng.

Chứng cứ vô cùng xác thực, Công Nghi Bội thanh thế nay đã mất, không có khả năng văn hồi.

Nếu sự tình kết thúc như vậy, Cố Vân Tiệp có thể đã thắng lớn, cũng không rơi vào kết cục bây giờ.

Ngay khi mọi người cho rằng mọi việc kết thúc, Bạc tài tử Bạc Cẩn Nhu nhủ mảy, kinh ngạc nói: “Việc này không có liên quan đến hoàng hậu nương nương sao? Vì sao buổi tối mấy ngày trước ta nhìn thấy Hoàn Nhi bên người Công Nghi mỹ nhân đi vào Trường Thu cung vậy?”

Hai tay Cố Vân Tiệp nắm chặt.

Thật lâu sau đó nàng bị nhốt ở điện Tiêu Phòng chờ phán quyết, tỉ mỉ suy nghĩ lại tất cả mọi chuyện, thì đã biết mình trúng kế người khác rồi.

Công Nghi Bội có thể thu mua được cung nữ ở điện Hàm Trì, nàng cài người bên cạnh Công Nghi Bội, như vậy làm gì có lí do nàng không thể bị người khác cài người bên cạnh?

Lúc Hoàn Nhi bị tra tấn quá ba lần, tất cả mọi người đều hiểu ra: “Công Nghi mỹ nhân hạ độc vào bánh trung thu hoàng hậu ban cho Khương quý cơ, cùng lúc đó hại chết hài tử của Khương quý cơ, mặt khác còn có thể hãm hại hoàng hậu. Mà hoàng hậu đều biết tất cả mọi chuyện, lại biết thời thế, để mặc nàng ta hại chết hoàng duệ, bảo vệ thân mình, quăng nàng ta ra đỡ đạn. Hai người đều tính toán rất tốt, thế nhưng người tính không bằng trời tính, kế hoạch của hoàng hậu thành công ngay trước mắt, lại bị Bạc tài tử nhìn ra mánh khoé, vạch trần cung nữ bên người Công Nghi mỹ nhân có quan hệ qua lại với hoàng hậu.

Về phần một kẻ trước giờ đều ngốc nghếch như Bạc tài tử đột nhiên lại tai thánh mắt tinh như vậy, tất cả mọi người đều vô ý hoặc cố tình quên đi.

Cố Vân Tiệp thấy tâm tư của mình bị người khác không chút lưu tình vạch ra, ngay cả giải thích cũng không được. Nàng biết rằng sẽ có báo ứng, lại không ngờ báo ứng đến nhanh như vậy.

Nàng biết mình bị người ta mưu hại, nhưng không biết đối phương là ai. Trình tiếp dư hay là Trầm thực nghi, hay là bọn họ cùng liên thủ? Nàng cũng không biết bọn họ bắt đầu tính toán nàng từ khi nào, có phải ngay từ lúc bắt đầu, Công Nghi Bội muốn mưu hại hoàng duệ là do bị bọn họ xúi giục

Chim sẽ bắt sâu, hoàng tước đứng sau.

Đây mới thật sự là một mũi tên trúng ba con chim.

Nàng và Công Nghi Bội đều bị tính kế, mừng ba tháng chín, nàng quỳ ở điện Tiêu Phòng, bị phế đi hậu vị. Mà cùng lúc đó, Công Nghi Bội bị thái hậu ban cho bạch lăng, tự mình treo cổ ở tâm điện.

Các nàng đầu qua đầu lại, đến thời khắc xui xẻo thì lại cùng nhau chết.

Thật là châm chọc.

Lần thứ hai nhớ tới chuyện tình của Công Nghi Bội, lòng Cố Vân Tiệp bỗng nhiên tràn ngập hoảng sợ. Đó là lần đầu tiên nàng làm chuyện ác, lập tức liền bị nghiêm phạt, không thể không nói, đúng là ông trời có mắt.

So với sự bi thảm của nàng, những người khác đều tốt số hơn. Khương quý cơ mặc dù mất hài tử, nhưng hoàng đế lại vô cùng thương tiếc, đặc biệt tấn nàng ta lên hàng Sung nghi, thân phận gần với Trầm thực nghi. Bạc Cẩn Nhu cũng có công vạch trần, tấn vị lên hàng Mỹ nhân, gây ra một trận náo loạn lớn. Cố Vân Tiệp bỗng có chút ngạc nhiên, nếu lúc đó Bạc Cẩn Nhu biết được, nửa năm sau sẽ chết dưới mưu kế tranh đấu, có còn vui vẻ như thế

không?

Màn đêm buông xuống, hoàng đế đến Trường An điện.

Cố Vân Tien không theo quy củ đứng ở cửa điện chào đón hấn khiến hoàng đế có chút kinh ngạc. Vừa vào liền thấy cung nữ A Từ, tâm phúc của nàng ra đón, thi lễ: “Bệ hạ thánh an. Hôm nay nương tử không khoẻ, đã sớm ngủ rồi.”

“Đã ngủ rồi?” Hoàng đế nhíu mày.

Trong lòng A Từ không ngừng kêu khổ. Buổi chiều bệ hạ phái người qua truyền lời, nói buổi tối sẽ tới, kết quả tiểu thư nhà mình lại tự ý đi ngủ trước, chuyện không hợp quy củ như vậy, nàng nói mà tim gan đều run rẩy.

“Dạ... Nương tử, rất khó chịu.”

Nhìn A Từ lấp ba lấp bắp nói, hoàng đế có chút không kiên nhẫn, nhưng lại càng tò mò nhiều hơn, hấn muốn xem hôm nay nàng đã xảy ra chuyện gì, liền cất bước đi về phía Đông điện.

Đông điện đốt huân hương, mùi vị giống như trên người nàng, thanh nhã động lòng người, hấn bận rộn cả suốt cả ngày cuối cùng cũng có thể buông xuống, thâm nghĩ ở chỗ này có thể an tâm ngủ.

Cố Vân Tien nằm ở trên giường, đưa lưng về phía hấn, hấn ngồi xuống cạnh nàng, nhìn khuôn mặt trắng nõn của nàng cùng hàng mi như cánh bướm.

“Vân nương.” Hấn nhẹ giọng kêu. Nàng không hề nhúc nhích. Hấn xoa tóc mai đen óng của nàng, nở nụ cười: “Làm gì có ai nào ngủ mà mắt vẫn còn động đây?”

Nàng chậm rãi trợn mắt, quay đầu nhìn về phía hấn, tròng mắt đen long lanh bình tĩnh như nước.

“Làm sao vậy?” Hấn nhíu mày, “Xảy ra chuyện gì, lại giả bộ bệnh không muốn gặp trẫm.”

Sau khi nói xong câu này giọng hấn có chút ngưng trệ. Lúc nhìn ra Cố Vân Tien đang giả bộ ngủ, hấn không suy nghĩ nhiều. Chiều làm điều làm bộ này vô số cung tần từng sử dụng, đến cùng đều muốn hấp dẫn sự chú ý của hấn. Nhưng lúc này, thấy đôi mắt Cố Vân Tien giống như một hồ nước bình tĩnh không gợn sóng, trong đầu hấn chợt xuất hiện một ý nghĩ: Chẳng lẽ nàng thật sự không muốn gặp hấn...

Cảm giác này rất kỳ quái, khiến hấn cực kỳ khó chịu.

“Bệ hạ, người từng làm việc gì mà phải hối tiếc chưa?” Nàng bỗng nhiên mở miệng, ánh mắt thẳng tắp nhìn hấn.

Hấn nhíu mày, cup mắt, cũng không chú ý đến ánh mắt cổ chấp của Cố Vân Tien đang nhìn hấn.

Rõ ràng chẳng qua chỉ là một câu thuận miệng để chuyển đề tài, thế nhưng trong đầu hấn lại suy nghĩ đến rất nhiều chuyện, bắt đầu thực sự tự hỏi bản thân.

“Việc hối hận ư?” Cả đời này, từng hành vi hấn làm đều mong muốn trong lòng, thật sự rất khó tìm ra việc khiến bản thân hối hận. Lại nhìn qua đôi mắt trông mong của nàng, chợt cảm thấy dù thế nào cũng không muốn để cho nàng thất vọng: “Nếu thật sự hối tiếc, có lẽ chỉ có một điều duy nhất thôi.”

Cố Vân Tien nhìn hấn, không hiểu sao trong lòng có cảm giác chờ mong.

“Chính là vào nửa năm trước, lúc phát sinh sự việc của Khương sung nghi, vốn dĩ trẫm nên nghe nàng giải thích. Như vậy hôm nay trẫm cũng không cần phải phiền phức như vậy.” Hấn lấy tay búng trán nàng, giống như họ vẫn còn đang ở thời niên thiếu khi xưa.

Nói xong câu đó, hấn ngừng lại nhìn nàng chăm chú. Vốn tưởng nàng sẽ lộ ra vẻ mặt tươi cười, nhưng lại chỉ nhìn thấy nàng cúi đầu, trên mặt không có biểu tình nào.

Hấn có chút thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu Xoay Người Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Sói Xám

“Bệ hạ, chuyện trên triều thần thiếp đã nghe rồi. Chỉ bởi vì bản thân thần thiếp mà khiến cho bệ hạ phải ưu phiền, thần thiếp thật đáng tội chết vạn lần.” Nàng bỗng ngừng đầu, vẻ mặt kiên quyết, mang theo sự quyết tuyệt mạnh mẽ: “Thần thiếp không cần hậu vị, chỉ cầu được ở bên cạnh bệ hạ là tốt rồi.”

Hắn lại sững sờ: “Không cần hậu vị?”

“Vâng.” Thanh âm của nàng thấp đi, dường như mang theo tình ý vô hạn: “Thần thiếp không muốn lại phải vướng vào chuyện hậu cung lần nữa, chỉ thăm nghĩ phải phục vụ thái hậu thật tốt. Lúc trước, thần thiếp thân là thê tử của người, hoàng hậu của người, lại gây ra nhiều chuyện sai lầm. Đôi khi thần thiếp nghĩ có lẽ mình thật sự không hợp với vị trí kia. Thần thiếp vẫn nghĩ rằng người không muốn gặp lại thần thiếp cho nên trước kia vẫn luôn trốn tránh người. Nhưng hôm nay người nguyên ý để cho thần thiếp phục vụ, vì thế sau này thần thiếp chỉ cần một vị trí ở cạnh người là đủ rồi.”

Hắn nhìn nàng thật sâu: “Nàng thật sự nghĩ vậy?”

Nàng không nói gì nữa, chỉ nhìn hắn. Đôi mắt xinh đẹp giống như hồ nước, tình ý bên trong lại mênh mông như biển khơi.

Ánh mắt như thế, lúc trước hắn đã sớm nhìn thấy. Thời điểm tân hôn, hắn nắm tay nàng cùng viết chữ, ngẫu nhiên mặt đối mặt, nàng cứ như vậy mà nhìn hắn. Hắn bỗng tin tưởng lời nói của nàng. Tất nhiên là như thế, chỉ có thể là thế. Lúc trước, nữ nhân này vẫn cố chấp yêu hắn như vậy, vì thế sẽ không thể dễ dàng liên thay đổi được. Cách nghĩ này lại khiến hắn yên lòng.

“Cô nương ngọc.” Hắn xoa mặt nàng, hôn lên đôi môi đỏ thắm của nàng: “Nàng là thê tử trăm cưới hỏi hoàng đế, trăm làm sao có thể ủy khuất nàng?”

Hốc mắt nàng phút chốc đỏ lên.

“Chuyện lúc trước đều đã qua, sau này đừng suy nghĩ nữa.” Hắn lẩm bẩm nói: “Trăm không trách nàng.”

Nàng để hắn ôm mình vào lòng, chậm rãi nằm xuống giường. Cung nữ buông rèm xuống, một bóng hình thon dài đứng bên ngoài rèm, là nữ quan ghi chép ngự hạnh.

Nàng chỉ cảm thấy hơi thở từng bấc từng đầu độc nàng lại quanh quẩn nơi chóp mũi. Nhưng lần này, suy nghĩ của nàng đã thanh tỉnh, còn có thể lý trí suy xét lại hành vi tối nay của mình liệu có để lại sơ hở nào không.

Đoạn thời gian trước, nàng đối với hắn không nóng không lạnh, cũng không quá đặc biệt. Tối nay vốn muốn tránh không gặp, ánh mắt lãnh đạm, lại nói với hắn một loạt những lời thâm tình kia, trước sau khác biệt, quả nhiên đã khiến cho hắn mềm lòng với mình, thậm chí còn vượt qua sự mong muốn của nàng mà nói ra ba từ “tha thứ nàng”. Đã có chuyện đêm nay, cho dù sau này Khương Nguyệt Thường muốn tính nợ cũ, nàng cũng không sợ.

Lại nghĩ tới vấn đề nàng mới hỏi. Chuyện đó cũng không nằm trong kế hoạch của nàng, cũng là trong khoảnh khắc cuối cùng mới hỏi đến.

Nói cho cùng, trong lòng nàng vẫn cảm thấy bất công.

Hôm nay, nàng đã sớm hiểu rõ, lúc trước hắn vứt bỏ nàng, vứt bỏ dứt khoát đến vậy, bây giờ lại có thể lần nữa thích thú mà sùng ái nàng, đơn giản là lúc trước hắn vốn không đặt nàng trong lòng.

Bởi vì không thêm đề ý, cho nên không muốn tốn nhiều tâm tư. Khi đó, nàng tốt hay xấu đều không để lại bất kỳ ấn tượng gì trong lòng hắn. Nàng phạm sai lầm, hắn sẽ trừng phạt nàng, bây giờ nàng khiến hắn cảm thấy hứng thú, hắn lại tiếp cận nàng. Thuận lý thành chương, hợp tình hợp lý. Đây chính là quy luật của hắn. Cùng lắm nàng chỉ vì tranh đoạt thôi. Trong nội tâm chờ đợi hắn nói cho nàng biết, hắn hối hận lúc trước đã đối xử với nàng như thế, nhưng đến khi hắn thật sự nói ra nàng lại không biết nên phản ứng như thế nào.

Một bàn tay lạnh buốt thăm dò vào vạt áo nàng, nàng không khỏi hơi co người lại một chút. Hắn phát giác, trêu đùa: “Người nàng thật ấm, xem ra việc uống thuốc điều trị kia rất có tác dụng.” Nói xong, vết chai hơi mỏng trên tay mon tron da thịt mềm mại trước ngực nàng. Nàng không không chế được mà run rẩy.

Hắn lại nhớ rõ! Nhớ rõ nơi nào là điểm mẫn cảm của nàng, mỗi một động tác đều đánh trúng mục tiêu, chính là muốn ép nàng phải rên ra tiếng. Dường như hắn rất hài lòng với phản ứng của nàng, chậm rãi cời váy áo ngoài cùng với áo ngực tuyết trắng bên trong của nàng. Da thịt trắng như tuyết hiện lên trước mặt hắn, kèm theo một chút ửng hồng khiến hô hấp của hắn càng thêm gấp gáp.

Hắn ôm chặt lấy nàng, ti mi hôn nàng từ dưới hàm xuống đến ngực, dục vọng dâng tràn chỉ chờ phát động. Cố Vân Tiên nhắm mắt lại, chờ giây phút đó đến, lại chậm chạp không có động tĩnh gì.

Nàng mở mắt, chỉ thấy trên trán hắn đều là mồ hôi, ánh mắt chăm chú nhìn nàng, thanh âm khàn khàn: “Gọi ta đi.”

Thanh âm của nàng run rẩy: “Bệ... Bệ hạ.”

“Không, không phải cái này.”

Nàng hoang mang, không phải cái này vậy là cái gì? Hắn lại không lên tiếng, chỉ nhìn nàng bằng ánh mắt kỳ lạ khiến tim nàng đập nhanh vì xấu hổ. Nàng chợt kịp phản ứng, thăm dò mở miệng: “Phu quân?”

Hắn mỉm cười, hôn lên đôi môi nàng: “Ngoan, Vân nương thật thông minh.”

Sao lại giống như đang dở tiểu hài tử vậy? Nàng còn đang oán thầm, chỉ cảm thấy toàn thân đều nóng lên, không khỏi yêu kiều ngâm ra tiếng: “Ừm...”

Giọng nói hắn tràn ngập vui vẻ: “Ừm cái gì?”

Nàng cắn chặt môi, đỏ mặt không nhìn hắn, hắn lại không thuận theo. Nàng đành quyết định ôm cổ hắn, chôn đầu vào vai hắn. Động tác này của nàng khiến hắn hít hơi lạnh, ngay cả con mắt cũng đỏ lên ba phần.

“Đây là chính nàng tự tìm đây...”

Đúng, đều do nàng tự tìm. Nàng đã lỡ mất một lần, sẽ không bao giờ sai lầm lần thứ hai. Cho dù hối hận cũng không sao. Bây giờ, bọn họ chẳng qua chỉ là nam nữ hoan ái, vui vẻ trên giường, tính toán nhau mà thôi.

Ngày hôm sau, hoàng đế hạ lệnh, nâng phân lệ Cố thị lên thành tứ phẩm Mỹ nhân. Vào lúc chuyện phục lập còn đang huyền não khí thế ngút trời, đạo ý chỉ này của hoàng đế không khác nào thêm dầu vào lửa, lập tức lời đồn đại lại nóng lên. Trong khi đó lại có người hỏi, Cố nương tử vẫn ở Trường Nhạc Cung của Thái hậu có phần không hợp quy củ, có cần phải chuyển chỗ ở khác không. Hoàng đế lại hỏi hột nói: “Không cần, cứ ở đó. Tránh khi vừa chuyển đến, lại phải chuyển đi.”

Ý tứ lời này lại càng không rõ ràng.

Nếu quả thật Cố Vân Tien trở lại vị trí cũ, tất nhiên sẽ phải quay về Trường Thu cung, nếu lấy thân phận hiện tại của nàng chuyển cung tuyệt đối sẽ không phải Trường Thu cung. Lời này của bệ hạ, quả thực là đang nói “Bây giờ chuyển đến nơi khác, sau này phục vị lại phải quay về Trường Thu cung, quá phiền phức.”

Thay đổi nghiêng trời!

Nếu nói trước đó mọi người đều đang mong ngóng Cố Vân Tien bị xem thường thì bây giờ đã thay đổi không ngờ. Một vài vị cung tần có phân vị thấp kém lâu không xuất hiện cũng không ngừng chạy đến Điện Trường An để nịnh nọt, tạo quan hệ tốt cũng tiện để bặt bản thân mình. Cố Vân Tien nhẫn nại ở cùng các nàng suốt một ngày, ngày hôm sau lấy có ‘Điện Trường An ngay cạnh Điện Trường Tín, quá mức ồn ào sẽ làm phiền đến Thái hậu’ mời các nàng trở về.

Lúc các cung tần đang ủ rũ thì Cố Vân Tien lại pha trà cho thái hậu trong Điện Trường Tín, chén sứ màu lam đặt trong tay nàng càng làm tôn thêm làn da trắng ngần.

Thái hậu nhận lấy chén trà từ tay nàng, uống một ngụm: “Mùi thơm ngát, dư vị kéo dài. Tay nghề pha trà của Vân nương lại tiến bộ rồi.”

Cố Vân Tien nghe ra ý của bà, lại cười nói: “Mẫu hậu quá khen, vẫn là mẫu hậu có phương pháp dạy bảo.”

Thái hậu mỉm cười: “Ai gia chỉ nghĩ kẻ, làm như thế nào vẫn là do con.” Lại thở dài, “Ta vốn lo lắng thời gian quá ngắn, con không lãnh hội được, hôm nay nhìn thấy ngộ tính của con cao như vậy, ta cũng yên tâm.”

Nàng không nói. Một người nếu tâm không bị trói buộc, tất nhiên có thể suy nghĩ thanh tịnh mà tính toán người khác. Lúc trước, nàng thất bại thảm hại như thế, chẳng qua là trong lòng có vọng tưởng mà thôi.

“Trên triều, những người phản đối phục vị con không cần lo lắng, bọn họ luôn phải dựa vào Tả tướng Chu Thế Đảo, nhưng lần trước Chu Thế Đảo vừa bị vạch tội, không dám ra mặt quá mức. Bọn họ giờ như rắn mất đầu, không thể làm được gì.”

Lúc này Cố Vân Tien mới nhớ tới chuyện Chu Thế Đảo bị đệ tử của Quốc tử giám vạch tội, chần chừ nói: “Vị đệ tử vạch tội Tả tướng kia, bây giờ như thế nào rồi?”

“Còn có thể thế nào?” Thái hậu hừ lạnh, “Tề tửu quốc tử giám là chỗ quen thân với Chu Thế Đảo, tất nhiên sẽ tận lực trừng trị người kia, nếu không phải do dư luận ép bức, chỉ sợ người nọ đã chết trong nhà lao rồi. Bây giờ tuy bảo vệ được một mạng, nhưng đã bị xóa tên trong Quốc tử giám.”

“Dư luận ép bức?”

Liễu thượng cung thấy Cố Vân Tien hoang mang liền cười nói: “Nương tử chưa biết sao, vị Thôi công tử kia không phải người bình thường, hắn rất nổi danh trong dân gian.”

“Nổi danh?”

“Còn không phải sao! Vị Thôi công tử kia là nhân tài cực nổi tiếng trong Quốc tử giám, không chỉ đọc sách giỏi, võ nghệ cưỡi ngựa bắn cung cũng đều xuất chúng. Thái độ làm người càng quang minh chính đại, một thân cứng cỏi, là người đứng đầu trong chúng đệ tử.” Liễu thượng cung rù rì nói: “Hơn nữa quan trọng nhất là vị Thôi công tử này dung mạo cũng rất tuấn tú, thường có nữ tử dân gian chờ ở bên ngoài Quốc tử giám chỉ vì nhìn tư thái phong độ của hắn.”

Câu nói kế tiếp của Liễu thượng cung khiến Cố Vân Tien mỉm cười.

Đại Tấn xưa nay coi trọng dung mạo cử chỉ, một người nếu có vẻ ngoài bất phàm thì phẩm cách bên trong cũng tài năng tất nhiên cũng bất phàm. Mà một người nếu dung mạo tục tũn thì tất nhiên không có khả năng làm ra được văn chương gấm vóc, kinh lược trị quốc, được xem là vô dụng. Cho nên một người nam tử, nếu muốn ở trên triều đình sinh long hoạt hổ thì việc có được một vẻ ngoài xuất chúng là điều kiện tất yếu.

Nàng nghĩ nghĩ lại hiểu kỳ nói: “Giỏi như vậy sao? So với Ngũ lang Lư gia thì sao?”

Ngũ lang Lư gia trong miệng Cố Vân Tien chính là đệ nhất mỹ nam ở Dục Đô, mỗi khi cười ngửa qua phố đều bị những nữ tử thấy được ném dưa ném quả tò tình, có mấy lần còn bị ném đến bị thương. Sau khi học được bài học đắt giá, mỗi lần muốn đi ra ngoài hẳn đều phải mang theo ba đến năm tùy tùng để bảo vệ, khiến cho người hâm mộ ở bên ngoài, cũng có vài phần bất đắc dĩ.

“Nương tử còn chưa biết, nhóm tiểu nương tử ở Dục Đô đã xem Thôi công tử ngang bằng như Ngũ lang Lư gia, nói bọn họ chính là Dục Đô song tuyệt, hơn nữa còn nói tú lệ giang sơn còn không có phong thái động lòng người như họ!”

Lời này thật hay! Cố Vân Tien khẽ cười, nàng lập gia đình nhiều năm, tác phong các thiếu nữ ở Dục Đô vẫn đường hoàng lớn mật như vậy, khiến người khác nín thở.

~~~~ Tác giả chú thích: Thanh lưu là một từ mang nhiều hàm nghĩa, ở đây chính là ‘Thanh lưu di phong’ trong thanh lưu, phần lớn là một từ thông dụng ‘dư luận giới thượng lưu’, cũng có nghĩa ‘suy nghĩ’, ‘nói suông’. Theo dư luận giới thượng lưu, tức là lấy luân lý đạo đức nho gia làm căn cứ bình luận nhân vật. Người làm quan một khi xúc phạm đến giới thượng lưu sẽ bị mất chức, bị giam cầm ở quê nhà, không cho phép nhập sĩ lần nữa. Đây là kết quả đấu tranh giữa thứ tộc và sĩ tộc.

Từ ‘thanh lưu’ có 2 phương diện, một là người ‘thanh lưu’ chính là người sạch sẽ trong thời đại hỗn loạn đen tối, không thể hình thành trào lưu, vô lực xoay chuyển trời đất, chỉ có thể nghị luận. Hai là người phản ‘thanh lưu’, thông thường có ‘thanh lưu lâm quốc’. Nghĩa trên mặt chữ, đa số là nghĩa xấu. Một từ ‘thanh lưu’ trong ‘thanh lưu di phong’ cũng được cho rằng ‘chỉ biết nói suông, không biết làm việc, bản thân không làm được lại ảnh hưởng đến chuyện của người khác.’

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu Xoay Người Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chuyển Hướng

“Chính vì thế, nhân vật như vậy dù có đắc tội Tả tướng cũng không sợ mất mạng.” Liễu thượng cung nói: “Cho dù là Tả tướng, cũng không thể đi giết hẳn.”

Điều này Cố Vân Tien hiểu rõ. Vị Thôi công tử kia bởi vì vạch tội quyền thần mà bị hãm hại, nếu chết sẽ lập tức trở thành tấm gương cho người đọc sách trong thiên hạ, mà Tả tướng Chu Thế Đào cũng sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Chu Thế Đào tuyệt đối sẽ không ngu xuẩn như vậy.

“Cho nên, trong lúc vô tình vị Thôi công tử này đã giúp chúng ta một đại ân?” Cố Vân Tien nói: “Hay nói, hẳn là tay chân của mẫu hậu...”

“Không phải ai gia an bài đâu.” Thái hậu thân nhiên nói: “Loại người đọc sách kiêu ngạo này coi trọng nhất là khí tiết, liệu có chịu cam tâm để một vị phụ nhân trong thâm cung sai bảo sao? Lần này chỉ là trùng hợp, ai gia vốn có kế hoạch khác làm suy yếu Chu Thế Đào, nhưng chuyện vạch tội vừa rồi, cũng giúp ai gia tiết kiệm rồi.”

Trong lòng Cố Vân Tien cảm khái, dùng một chút mới hỏi: “Hắn, tên là gì?”

Liễu Sắc lại cười nói: “Bởi vì hắn được sinh ra đầu tiên nên tên có một chữ Sóc, tự là Cảnh.”

Thôi Sóc, tự là Cảnh.

Cố Vân Tien ghi nhớ trong lòng, nàng có chút hiểu kỳ về vị lang quân tuấn mỹ như thần tiên này. Khi đó nàng còn chưa biết, sau này bọn họ sẽ gặp nhau dưới tình huống như vậy, cho đến già vẫn dây dưa không dứt.

Đúng như thái hậu suy đoán, không có Chu Thế Đào lãnh đạo, uy lực đám đại thần phản đối phục lập liền giảm đi. Mặc dù có Lễ bộ thượng thư Tổng Tề dẫn đầu, nhưng vẫn liên tiếp thất bại, rất nhanh đã bị phái quan viên ủng hộ phục lập chiếm thượng phong.

Tình hình nghiêng về một bên, không có gì đáng xem cho lắm, cuối cùng Cố Vân Tien cũng lười nghe chuyện tiến triển trên triều, an tâm ở Điện Trường An chép kinh, pha trà, ngày ngày trôi qua cực kỳ nhàn nhã.

Chuyện tào triều ngày hai mươi lăm tháng ba đó, xảy ra biến cố.

Lễ bộ thượng thư Tổng Tề gần đây ném đủ loại chèn ép, tay cầm thẻ ngọc, đồng đặc nói to trong điện: “Tiên đế lập nữ nhân Cố gia làm hậu, đem gia đình một người bình thường đề bạt thành một đại gia tộc thiên hạ không ai không biết. Hôm nay bệ hạ lại muốn lập nữ nhân Cố gia làm hậu, chẳng lẽ không sợ họ Ôn thị tái diễn sao?”

Sấm dậy đất bằng, ầm ầm nổ vang.

Ôn thị trong miệng Tống Tề chính là đệ nhất thế gia của Đại Tấn lúc trước. Sau khi thái tổ lập nước, lập thế tử kết tóc Ôn thị làm hậu, làm mẫu nghi thiên hạ. Dựa vào vinh quang gia tộc cùng những đệ tử tài trí xuất chúng, Ôn thị mấy chục năm liền đều ở trên đỉnh quyền lực, thậm chí còn xây dựng quyền lực cao hơn so với hoàng quyền.

Trung Tông Hoàng đế sau khi lên ngôi, mặc dù cũng lập nữ tử Ôn thị làm hậu lại âm thầm ẩn nhẫn nhiều năm, phí bao tâm huyết mới có thể nhỏ hết góc rẽ thế lực rắc rối mấy chục năm của Ôn thị, làm cho một đại gia tộc Ôn thị rời khỏi Dục Đồ quay lại quê quán.

Trước kia Trung Tông Hoàng đế tuyển phi chỉ lựa chọn quý nữ trong những gia tộc tài phiệt thế gia, nhưng đến đời Văn Tông Hoàng đế liền chọn những người gia thế trong sạch từ trong dân gian, cho dù là tuyển nữ quan trọng gia đình có người làm quan thì chức quan cũng không thể quá cao. Quy định này đơn giản là vì có bài học trước đó từ Ôn thị, không muốn lại có họa ngoại thích chuyên quyền.

“Lúc trước, Ôn thị quyền thế hiển hách cũng chỉ có hai vị hoàng hậu là Đoan Nghi và Trinh Thực. Nay một nhà Cổ gia lại liên tục có hai vị hoàng hậu, thần cực kỳ lo sợ! Sợ triều đình lại gặp họa, sợ nỗi khổ tâm của Trung Tông Hoàng đế lại như nước đổ biển!” Tống Tề nói xong lời cuối đã khóc lóc nghẹn ngào, thâm thiết quý gối trong đại điện nặng nề đập đầu.

Hoàng đế ngồi trên ngự tọa chín bậc, lạnh nhạt thăm dò hần hồi lâu mới chậm rãi nói: “Lời ái khanh, trẫm đã biết, chắc chắn sẽ suy xét cẩn thận.”

***

Tin tức truyền đến Điện Trường Tín, Thái hậu tức giận đến nổi đập vỡ một chén trà: “Lão thất phu Tống Tề này!”

Cổ Vân Tien phân phó cung nữ quét dọn mảnh vỡ trên đất, lúc này mới mang khăn đến cho Thái hậu để bà lau đi những vệt nước tung tóe: “Mẫu hậu đừng tức giận, cẩn thận thân thể.”

“Ai gia sao lại không tức giận cho được?” Thái hậu nghiêng răng nghiêng lợi, “Ngay cả Ôn thị cũng lòi ra được, quả nhiên là muốn ngăn cản con leo lên hậu vị bằng bất cứ giá nào mà!”

“Lời nói này của Tống Thượng thư không hợp lý, Cổ gia ta sao có thể so được với Ôn thị?” Cổ Vân Tien nhíu mày, “Quyền lực Ôn thị trong triều đình mấy chục năm không chỉ dựa vào con gái trở thành hoàng hậu mà còn vì binh sĩ trong tộc rất xuất sắc. Huống chi từ khi Đại Tấn lập nước, Ôn thị cũng là quan lại trăm anh nhiều thế hệ, đệ tử nhiều thế hệ đều làm quan, gia phong vô cùng nghiêm cẩn. Nhưng Cổ gia ta lúc trước cũng chỉ là dân chúng bình thường, toàn bộ đều nhờ vào mẫu hậu người trở thành hoàng hậu mới có ngày hôm nay, trong tộc cũng không có nam tử nào đảm nhiệm chức vụ quan trọng trong triều. Cho dù là nhìn từ phương diện nào, Cổ gia ta đều khó có khả năng trở thành Ôn thị tiếp theo!”

“Những đạo lý này con nghĩ Tống Tề không rõ sao?” Thái hậu lạnh lùng nói, “Trong lòng của hần cũng hiểu rõ, nhưng vẫn lấy Ôn thị ra làm có, đơn giản chỉ là vì điều này có lợi cho bọn hần.”

Cổ Vân Tien im lặng. Lúc trước Ôn thị quyền thế ngập trời là hạng người gì, bọn họ mặc dù chưa từng trải qua, chỉ được đọc qua trên sử sách. Việc không chế cục diện cả triều này, không phải thế gia quý tộc thì khó có thể làm được, khiến cho hàng vạn hàn môn sĩ tử phải sợ hãi. Mà trong triều hôm nay quan viên cũng chỉ là xuất thân hàn môn. Cho dù có một phần vạn khả năng, bọn họ cũng không cho phép xuất hiện một Ôn thị thứ hai. Lời của Tống Tề, quả thật rất dễ khiến cho chư thần hòa theo.

Nhưng hôm nay điều nàng quan tâm nhất không phải đám triều thần đó nghĩ gì. Nàng nhìn nước trà trong veo trong chén sứ, từng vòng gợn sóng, giống như tâm thần bất định giờ phút này của nàng.

Đối với việc này, bệ hạ có suy nghĩ như thế nào?

Đêm đến, hoàng đế vẫn chưa sủng hạnh hậu cung, Cổ Vân Tien sau khi rửa mặt, đang chuẩn bị đi ngủ, lại có người ở Đại Chính cung đến.

Đồ đệ Lữ Xuyên tiến lên hành lễ, cười nói: “Bệ hạ sai thần đến đón nương tử qua đó.”

Nàng kinh ngạc: “Qua đó? Đi đâu?”

“Nghe nương tử hỏi kia, tất nhiên là đến Đại Chính cung rồi.”

Sau một chén trà, Cổ Vân Tien choàng lên người chiếc áo khoác gấm hoa sắc xanh, ngồi vào kiệu liễn màu đỏ. Mười hai cung nhân tay cầm đèn lưu ly, đi trước dẫn đường, đi về phía Đại Chính cung.

Quy củ quốc triều, phi tần thị tẩm, sẽ được quân vương sủng hạnh ở tẩm cung hoặc được đến phục thị tại Đại Chính cung. Lúc trước, Cổ Vân Tien đã từng ngồi kiệu liễn như thế, được người nâng lên đi đến Đại Chính cung, khi đó kiệu nàng ngồi chính là kiệu vàng dành cho Hoàng hậu, mà không phải là loại kiệu liễn màu đỏ thâm này.

Lúc nàng đến, Hoàng đế đang ở tiền điện xem tấu chương. Trong điện có chút oi bức, hần không tự giác nhíu mày, ngẩng đầu liền nhìn thấy một bóng hình cao gầy yếu đuối đứng ở cạnh cửa. Ánh nến hắt bóng nàng lên tường như khắc lên một bức tranh mỹ nữ, xinh đẹp, yên tĩnh.

Hần không phát giác ra môi mình hơi cong lên: “Vân nương, nàng đến rồi.”

Cổ Vân Tien tiến lên, dịu dàng khẽ chào, mái tóc búi nửa rũ xuống một đoạn trước ngực: “Thần thiếp tham kiến bệ hạ.”

Hắn vươn tay về phía nàng, nàng giương mắt, đặt tay mình vào tay hắn.

“Bệ hạ gọi thần thiếp đến là có chuyện cần làm sao?”

Hắn nhướn mày cười cười có chút ranh mãnh: “Đêm hôm khuya khoắt trẫm gọi nàng tới, nàng nói xem là vì cái gì?”

Thấy gò má nàng ẩn hiện một rặng mây đỏ, hắn lắc đầu cười nói: “Được rồi, không đùa nàng nữa, hôm nay chuyện trên triều huyền não khiến tâm trẫm phiền hà, muốn nghe nàng đàn một khúc thôi.”

Hắn đề cập đến chuyện trên triều, Cố Vân Tiệp không đổi sắc mặt, gật đầu nói: “Dạ.”

Đàn được đặt bên cạnh cửa sổ, lúc Cố Vân Tiệp ngồi xuống, một ý nghĩ chợt hiện ra trong đầu nàng. Rất mạo hiểm, cực kỳ mạo hiểm. Nhưng đáng để thử một lần. Hít sâu một hơi, nàng quyết định. Cho dù thế nào, tuyệt đối không thể để mặc những triều thần kia chi phối nàng và Cố gia, thao túng vận mệnh của nàng.

Hoàng đế vẫn luôn chăm chú nhìn nàng. Nàng cởi áo choàng ngoài, bên trong là một bộ váy áo màu trắng. Theo động tác nàng ngồi xuống, phần đuôi áo rủ xuống mặt đất, trải thành một vòng tròn, như một đóa hoa cực lớn. Mà nàng ngồi giữa nhị hoa, vui vẻ đánh đàn, giống như một con ong chúa ở trong đóa hoa.

Không, không nên gọi là ong chúa. Ong chúa đều xinh đẹp diễm lệ mà nàng da trắng mắt đen, khí chất không màng danh lợi còn không phải là loại yêu vật câu người nhiếp phách sao. Còn có, khúc đàn nàng đang đàn, cao siêu như vậy, lại khiến cho tâm tình bức bối nửa ngày của hắn bình tĩnh lại, lồng ngực cũng tự giác giãn ra.

Nàng khiến hắn cảm thấy tĩnh lặng. Xong một khúc, hai người đều không nói gì.

Mãi sau đó, hắn chậm rãi nói: “Làn điệu thanh lệ du dương, mang theo một sự tiêu dao vui vẻ, nghe được chỉ khiến lòng người thư thái, là một thủ khúc hay. Tên gì?”

“Hồi bẩm bệ hạ, khúc này gọi là ‘Theo cuồng phong’.”

“‘Theo cuồng phong’? Cái tên thật tiêu sái. Trẫm chưa từng nghe qua, nàng học được ở đâu?”

Cố Vân Tiệp chỉ thoáng do dự, liền mỉm cười đáp: “Là lúc trước thần thiếp nhìn thấy trong một bản cầm phổ ở Điện Tiêu Phòng.”

“Cầm phổ ở Điện Tiêu Phòng?” Hoàng đế nói khẽ, “Vậy chắc là do vị hoàng hậu nào đó trước kia để lại?”

Cố Vân Tiệp nói: “Bệ hạ đoán đúng ạ, khúc nhạc này là năm đó Trinh Thục Hoàng hậu mười ba tuổi cùng viết với Trung Tông Hoàng đế.”

Nàng nói đến Trinh Thục Hoàng hậu, đôi mắt sắc bén của hắn lóe lên, im lặng không nói gì.

“Thần thiếp nhìn thấy thủ khúc này, mới hiểu được thì ra ghi chép sử sách cũng không hoàn toàn là toàn bộ sự thật.” Nàng nói, “Trên sách đều nói ‘Trinh Thục Hoàng hậu đoan chính phong nhã, dáng vẻ cao hoa, chính là một mẫu nghi thiên hạ’. Nhưng bệ hạ nghe thủ khúc này, có thể tiêu sái cao siêu đến mức nào? Nhưng quả thật bản tính của Trinh Thục Hoàng hậu đúng là người rộng rãi, luôn muốn tiêu dao vui vẻ.”

Hắn nhớ lại khúc đàn vừa nghe, nói khẽ: “Xác thực là thế.”

“Cho nên, thần thiếp cảm thấy bị sử sách lừa gạt. Có một số việc chúng ta không chứng kiến, ít nhất, không hoàn toàn đúng như vậy.”

Hắn nhìn nàng: “Vân nương nói như vậy, rốt cuộc là muốn thể hiện điều gì?”

Nàng trầm mặc một lúc, nói: “Thật ra, chuyện trên triều hôm nay, thần thiếp cũng đã biết.” Về mặt nàng bình tĩnh: “Những lời nói đó của Tổng Thượng thư, thần thiếp không thích nghe.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu Xoa Y Người Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Nước Cờ Hiểm

Nàng trầm mặc một lúc, nói: “Thật ra, chuyện trên triều hôm nay, thần thiếp cũng đã biết.” Về mặt nàng bình tĩnh: “Những lời nói ấy của Tổng Thượng thư, thần thiếp không thích nghe.”

Hắn nhàn nhạt “À...” một tiếng, không rõ vui giận: “Vì sao?”

“Chẳng qua Tổng Thượng thư cũng vì mục đích của mình, lấy sử sách ra làm vũ khí sử dụng mà thôi.” Cố Vân Tien nói: “Ông ta nói, ông ta lo rằng Cố gia sẽ trở thành Ôn thị thứ hai, thần thiếp lại muốn hỏi ông ta một câu, chẳng lẽ đây là lần đầu tiên được lập hậu sao? Từ năm Lâm Khánh thứ hai mươi lăm thần thiếp đã được sắc phong là Thái tử phi. Nếu như ông ta thực sự lo lắng nữ nhân Cố gia tiếp tục làm hậu sẽ gây tổn hại đến đất nước vậy vì sao lúc ấy không ra mặt ngăn cản? Ông ta không dám phản đối ý chỉ của tiên đế, hôm nay lại tiến lên can gián là vì cái gì?”

Lời này Cố Vân Tien nói ra còn che dấu một chút hàm ý khác. Đại Tán xưa nay tôn trọng khí tiết, đại thần thẳng thắn không sợ cường quyền đều có thể lưu lại một thanh danh tốt giữa thanh lưu, nếu cuối cùng may mắn được bãi quan thì càng làm rạng rỡ tổ tiên. Người như vậy, dù cho có quay về cố hương làm một người dân bình thường cũng là phong quang vô hạn, được mọi người kính ngưỡng. Bởi vì hấp dẫn này cực lớn nên rất nhiều đại thần to gan trách Hoàng đế đều là vì muốn đến mục tiêu ‘bị bãi quan’, một ít trí sĩ tuổi lớn càng nắm chắc thời gian để ‘tự sát’, tấu chương càng cố tìm từ tàn nhẫn cay nghiệt, chỉ cầu Hoàng đế nhất thời mất kiên nhẫn đuổi bản thân mình về quê.

Đại đa số các Hoàng đế đều hiểu rõ ý định của những đại thần này, cũng biết nếu mình tức giận lập tức sẽ bị sử quan ghi là ‘Bảo thủ, không nghe can gián’, ngược lại đều phải thành toàn cho thanh danh của bọn họ. Các vị vua cũng không ngốc, không muốn phải đi làm loại chuyện uổng công đó. Chính vì vậy, đa số đều sẽ tha thứ cho những đại thần đó, cho dù có hận đến nghiến răng nghiến lợi, cũng phải tỏ vẻ khách khí nói: “Cảm ơn tiên sinh chỉ giáo, trẫm đã hiểu.”

Nhưng mọi thứ luôn có ngoại lệ.

Tiên đế chính là ngoại lệ này.

Theo thống kê chưa đầy đủ, tiên đế tại vị trong 13 năm, những đại thần kia vì thẳng thắn can gián mà bị đánh chết 37 người, trong đó quan ngũ phẩm là hơn 25 người, bị bãi quan có 79 người, bị giáng chức hơn trăm người, quả thật là rất nhiều.

Có những ghi chép tàn khốc này, những đại thần không dám tiếp tục tùy ý xem vào việc riêng của tiên đế nữa, có thể nói, quan lại làm việc dưới triều Lâm Khánh toàn bộ đều được coi là vật bài trí.

Tổng Tề không dám thẳng thắn can gián dưới triều Lâm Khánh, bây giờ lại dám cản trở phục lập, chẳng lẽ hắn cảm thấy đương kim bệ hạ dễ bắt nạt hơn so với tiên đế sao?

Cố Vân Tien nói xong những lời này, trong lòng hơi bất an. Theo như ý thái hậu, thì tạm thời không muốn nằng nằng tay vào chuyện này, không đề ý đến là tốt nhất. Nhưng nằng lại cảm thấy làm như vậy rất dễ rơi vào thế bị động, thế cục toàn bộ sẽ bị đối phương khống chế, lúc hối hận thì đã muộn.

Nàng vốn có thể chỉ trích Tổng Tề bị người ta sai khiến, vì lợi ích bản thân cố ý ngăn cản nàng trở lại vị trí cũ. Nhưng như vậy sẽ khiến Hoàng đế nghĩ rằng nàng chờ mong hậu vị, thậm chí nghi ngờ những đại thần ủng hộ phục lập cũng bị nàng thao túng. Vì thế nàng lựa chọn tránh đi đề tài này, đem trọng điểm dẫn lên việc Tổng Tề khao khát thanh danh, di họa Giang Đông.

Tính tình Hoàng đế quả thật rất chán ghét những đại thần ý vào tuổi tác lai lịch coi hắn như vua bù nhìn mà khi dễ. Hắn cũng không vui khi bị thua người khác, nhất là đối phương còn là phụ thân hắn. Nếu tiên đế có thể lập nàng làm thái tử phi, hắn lại không thể phục lập nàng làm Hoàng hậu, vậy hắn liền ném đi.

Chiều còn này nàng đi quá nguy hiểm. Những điều này chẳng qua nàng chỉ phỏng đoán, nếu hắn không có loại tâm tư này, vậy thì nguy rồi!

“Thẳng thắn can gián để cầu thanh danh?” Hoàng đế lăm bằm, nhẹ nhàng cười cười: “Thiếu chút nữa trẫm đã quên mất bọn họ có tật xấu này rồi.”

Gánh nặng trong lòng Cố Vân Tien được gỡ xuống, lúc này mới phát hiện được lòng bàn tay đều đầy mồ hôi.

“Nhưng mà...” Hoàng đế bỗng nói: “Vân nương không thích những lời này của Tổng Tề, chi vì lý do này?”

Ánh mắt hắn nhàn nhạt, nhìn không ra cảm xúc gì.

Cố Vân Tien mím môi, thật lâu mới hạ thấp giọng nói: “Không hoàn toàn như vậy.”

“Hừm, còn gì nữa?”

“Lời của Tổng thượng thư không hề kính trọng Trinh Thục Hoàng hậu, giống như coi người là ngọn nguồn họa quốc vậy. Trong lòng thần thiếp hâm mộ Trinh Thục Hoàng hậu, không thích ông ta nói người như thế.”

Hoàng đế cười rộ lên: “Lời Tổng Tề tuy có chút quá phận, nhưng cũng không trẻ con như thế. Vì thế, không thể để hắn thù ghét. Ngày mai, trẫm sẽ có này phản đối hắn.”

Nghĩ nghĩ lại nói: “Nàng hâm mộ Trinh Thục Hoàng hậu.”

“Vâng, từ khi nhìn thấy khúc đàn này, trong lòng thần thiếp vẫn cực kỳ hâm mộ người.”

Hoàng đế tỏ ra hứng thú: “Hâm mộ người cái gì, nói ra nghe thử?”

“Thần thiếp cũng mới nói, thủ khúc này là người cùng viết với Trung Tông Hoàng đế. Thần thiếp chỉ vừa nhìn thấy khúc phổ này, liền biết nhất định bọn họ là tình đầu ý hợp, cực kỳ ăn ý.” Thanh âm Cố Vân Tien thấp hơn một chút, “Thử hỏi nữ tử từ thế gian, ai không hy vọng có thể tâm ý tương thông như

cùng một người với phu quân đâu?”

Hoàng đế im lặng nhìn nàng.

Lúc nàng nói lời này vẫn luôn một mực cúi đầu, vẻ mặt có vài phần e lệ, nhiều hơn là thương cảm. Làn da giống như sứ trắng trong lò nung, dưới ánh nến lộ ra một tầng sáng nhu hòa. Hắn nhớ tới lúc trước có nhìn thấy trong sách ‘Phụ phần thái bạch’, thăm nghĩ thì ra thực sự có chuyện như vậy. Ngón tay nhỏ thon dài của nàng còn đặt trên dây đàn, hắn bỗng muốn bao bọc ngón tay trong tay mình, vĩnh viễn không muốn buông ra.

“Thật là một đứa ngốc.” Hắn nói, giọng nói rất ôn nhu: “Nếu nàng muốn, ngày khác trẫm sẽ cùng nàng làm một thủ khúc, cần gì phải hăm dọa bọn họ?”

Nàng không nói gì. Hắn đành đi qua, nâng mặt nàng lên, khi nhìn thấy cặp mắt nàng thì sững sờ: “Sao lại khóc rồi?”

“Có những lời này của bệ hạ, A Vân có chết cũng không hối tiếc.” Nàng nói, nước mắt càng chảy nhiều.

Hắn nhìn nàng trong chốc lát, lắc đầu cười rộ lên: “Cuộc đời này của trẫm không chịu nổi nhất chính là nước mắt của nữ tử, hôm nay thấy nàng khóc thành như vậy, thực không biết phải nói gì. Được rồi, đừng khóc, trẫm nhận lời nàng, chắc chắn sẽ cùng nàng viết một thủ khúc thật hay. Trẫm thăm nghĩ, trên phương diện khúc nghệ trẫm sẽ không bại trong tay thái gia gia đâu.”

Nước mắt nàng còn chưa dứt liền không nhịn được cười khúc khích: “Bệ hạ thật tự tin. Lần trước còn thôi phòng nói tài đánh đàn của thần thiếp có thể so với Trinh Thục Hoàng hậu, hôm nay lại tự khen bản thân rồi.”

Hắn nhướn mày: “Ai nói trẫm thôi phòng?”

Đại khái là vì để chuyển hướng sự chú ý của nàng, Hoàng đế nghiêm trang nói: “Khi còn bé, phụ hoàng rất kỳ vọng vào trẫm, cảm kỳ thư họa cũng không thể lơ là. Hơn nữa ông cảm thấy Sư phó tâm thường lại sợ hãi thân phận của ta, không dám thẳng thừng dạy bảo, cho nên tìm các trưởng bối đến dạy ta. Tài đánh đàn của ta là do Trưởng công chúa Ninh Bình dạy dỗ, người là con gái của Văn Tông Hoàng đế, cháu gái của Trung Tông Hoàng đế, tính thông cảm nghệ, ‘có thể so với Trinh Thục Hoàng hậu’. Ngày ấy, trẫm nghe một khúc điệu âm của Văn vương, chỉ cảm thấy không hề thua kém cô Ninh Bình, cho nên mới khen nàng như thế.”

Đây là lần đầu tiên hắn nhắc tới chuyện khi còn bé với nàng, lại dùng giọng điệu khiêm tốn như vậy. Cố Văn Tiễn không khỏi bất ngờ, hơi sững sờ.

Ngừng lại cảm giác khác thường, nàng nói: “Bệ hạ nói bản thân như thế cũng thật khoa trương. Cảm kỳ thư họa cũng là những thứ thần thiếp phải học, học không tốt còn bị ăn roi, không thể coi nhẹ. Chẳng lẽ người lại có thể đáng thương hơn thần thiếp sao?”

Nàng không khách khí nói, hắn cũng không giận: “Nếu như chỉ cần học cảm kỳ thư họa thì không có gì, nhưng ngoại trừ những cái đó trẫm còn phải đi theo các tiên sinh học tập kinh lược trị quốc, đi theo các tướng quân để nghe ngóng chiến cuộc các quốc gia Tây Vực, theo thống lĩnh vũ lâm quân học võ nghệ cưỡi ngựa bắn cung. Bận rộn đến mức vậy chẳng lẽ không đáng để Văn vương thương xót sao?”

Nàng im lặng một lát: “Đạo lý của bệ hạ là nhất, thần thiếp chẳng qua nói người mà thôi.”

Hắn cười nhìn nàng, trong mắt hắn nàng hơi cúi đầu, làm lộ ra một nửa cằm cổ tuyết trắng. Hắn nhìn làn da trắng nõn kia, chợt nhớ tới đêm mấy ngày trước, hắn ôm nàng vào trong ngực, nụ hôn cực nóng roi lên cổ, nhẹ nhàng lưu lại một dấu đỏ.

Vừa suy tư thì hắn lập tức cảm thấy thân thể hơi nóng lên. Giờ phút này nàng đang quay lưng lại, cầm khăn sửa sang lại lớp trang điểm vì mới khóc xong. Hắn luôn là một người vô cùng tùy ý, lúc này đột nhiên cảm thấy muốn nhanh chóng kéo nàng qua nhưng lại thấy có chút không ổn cho lắm. .

Hắn ho nhẹ một tiếng, nàng liền quay đầu lại, mở to đôi mắt đỏ ửng nhìn hắn. Hắn cao giọng nói: “Trẫm có chút khát.”

Thật ra, trên bàn có nước trà, nhưng nàng cảm thấy có lẽ hắn ngại trà đó đã lạnh, vì vậy liền đi lấy một ly khác, châm một bình mới cho hắn.

“Bệ hạ.” Nàng gọi. Hắn ừm một tiếng ý bảo nàng đặt chén trà lên bàn. Tay vừa buông ra, còn chưa kịp phản ứng liền bị hắn nắm tay kéo lại.

Hắn ôm lấy nàng từ phía sau, vòng tay quanh eo nàng, chỉ cảm thấy vòng eo mềm mại nhỏ nhắn quả nhiên là không hết một vòng tay. Đặt cằm trên vai nàng, ngửi ngửi mùi hương không phải lan không phải xạ trên người nàng, hắn thấp giọng nói: “Nàng dùng loại hương gì? Trẫm thấy thật thích.”

Nàng đỏ mặt, thật lâu mới gặng ra một câu: “Bệ hạ, đây là tiền điện...”

Hoàn toàn chính xác, nơi này bình thường là tiền điện để tiếp kiến đại thần, ở cửa còn có hai thái giám đang đứng, rất không thích hợp.

Hắn nghĩ nghĩ, trực tiếp ôm ngang nàng, đi về phía đông của điện. Lữ Xuyên thấy thế sững sờ một chút lập tức hiểu được, nháy mắt ra dấu cho Hà Tiến: “Đi gọi nữ quan tới.”

Rõ ràng muốn ngự hạnh rồi.

Hà Tiến có chút ngây ngốc. Hôm nay, ban ngày xảy ra chuyện như vậy còn tưởng rằng vị Cố nương tử này sẽ chịu vắng vẻ, kết quả bệ hạ chẳng những không có giận còn gọi người tới đánh đàn rồi lại nói cười. Nhìn ánh mắt hôm nay của người, quả nhiên là rất vui vẻ.

Cố Văn Tiễn cảm thấy trời đất quay cuồng. Lúc trước, nàng chưa từng được hắn ôm qua như vậy, với tính tình trẻ con này của hắn thì chuyện gì cũng

đều làm được. Chỉ là lúc trước nàng vẫn luôn bận đầu đầu với những nữ nhân khác, hẳn cũng không có hứng thú, chuyện phòng the của hai người rất có hạn, loại chuyện giống như việc ôm nàng trước mặt cung nhân là chưa từng có.

Hoàng đế đặt nàng lên giường, nhìn trên đệm chần mái tóc đen của nàng xõa ra, như dòng suối đen chảy xuống, làn da lại trắng mịn như tuyết. Đôi lập mẫn liệt, lại có vài phần câu hồn đoạt phách. Đôi má ửng hồng, đôi mắt đen láy liếc nhìn hắn vô ý cụp xuống.

Hắn nhìn nàng, đôi mắt ngày càng sáng rực, ngọn lửa bên trong cũng ngày càng nóng bỏng.

Cúi đầu, môi hắn rơi xuống mi mắt nàng. Cố Vân Tien nghe thấy âm thanh hơi hoàng hốt của hắn: “Lúc trước trầm nghĩ sai rồi. Tại sao lại không phải là ong chúa chứ? Vân nương chính là con ong chúa quyến rũ nhất trên đời này.”

Hắn hàm hồ nói, nàng nghe cũng không hiểu. Nhưng cũng chẳng có thời gian để nàng suy nghĩ, ngón tay nóng bỏng của hắn theo cổ vuốt ve một đường xuống dưới, lại khiến cho suy nghĩ của nàng trở thành một mảnh hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu Xoay Người Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Hướng Gió

Editor: Rùa LườiBeta: Kim Hoàn Lương, Mạc Y PhiKhi Cố Vân Tien tỉnh lại đã là canh hai.

Trên giường rất ấm, nàng cảm thấy tay chân đều lười biếng. Bên ngoài rèm đốt vài ngọn nến nhỏ, xa xa truyền đến ánh sáng nhạt. Nàng khẽ ngẩng đầu, nhìn cảm dưới xinh đẹp của hắn.

Hoàng đế ôm nàng vào ngực, tay hắn đặt trên lưng nàng, bàn tay rộng chạm lên da thịt nàng. Lúc này nàng mới bắt giác phản ứng lại, tối qua ồn ào quá mức, bọn họ cũng chưa tắm, thân thể không một tấm vải được che dưới chăn.

Tương tượng như vậy khiến mặt nàng lập tức nóng lên, cả người không được tự nhiên. Nàng cẩn thận dời tay hắn, dịch từng chút một ra ngoài, sắp thành công liền bị tay hắn trực tiếp kéo lại.

“Trốn đi đâu?” Mắt hắn chứa ý cười, không đếm xỉa nói.

Nàng bị hắn kéo vào trong ngực, vừa vặn đặt lên bộ ngực hắn. Hắn cảm giác được hoa nhị non mềm trước ngực nàng dán lên da hắn, giống như bị một cọng lông vũ cọ qua khiến tâm ngứa khó nhịn.

“Thần thiếp quấy rầy giấc ngủ bệ hạ, xin bệ hạ thứ tội.” Nàng không trả lời vấn đề của hắn, chỉ thỉnh tội.

“Ừm... Đây cũng chẳng phải lần đầu.” Hắn nói.

Nàng nghe ra ý tứ trong lời hắn, cũng hiểu hắn đang nói chuyện lúc trước nàng trộm lông mi của hắn, về mặt hơi mắt tự nhiên.

Chết tiệt, cái người này đã lấy chuyện đó ra trêu chọc nàng mấy lần rồi!

“Trong lòng nàng đang oán thầm thầm cái gì?” Hắn dựa sát vào nàng.

“Không có!” Nàng thề thốt phủ nhận, “Thần thiếp không dám.”

Cung nhân trực đêm nghe thấy động tĩnh bên trong, tiến đến vén rèm hỏi: “Bệ hạ?”

Hắn không để ý tới, nhìn nàng: “Vừa rồi nàng muốn đi đâu?”

Nàng cười lớn: “Thần thiếp muốn uống nước.” Vừa nói xong liền thấy mình lấy cớ này quá kém, muốn uống nước sao không gọi người?

Quả nhiên, Hoàng đế nhìn nàng cười rộ lên: “Uống nước? Chẳng lẽ lúc trước Vân nương luôn tự mình lấy nước sao?” Dừng một chút, giọng nói mang theo chút ranh mãnh: “Hơn nữa, bộ dạng của nàng...”

Lúc này nàng mới phát hiện, chần rớt xuống lộ ra bờ vai tuyết trắng của mình, trên xương quai xanh lưng linh còn có vài dấu đỏ khả nghi. Nàng cực kỳ lúng túng, một tay túm chăn bao lại chặt chẽ quanh thân.

Hắn cười liếc nàng, giọng nói bình tĩnh: “Mang nước tới đây.”

Bên ngoài truyền đến tiếng động sột soạt, rất nhanh, một chén trà nhỏ được mang đến xuyên qua màn giường.

Hắn nhận lấy: “Nàng muốn tự uống, hay để trẫm...”

“Tự uống.” Nàng nói, vươn tay nhận chén trà, cái miệng nhỏ bắt đầu uống.

Trên mặt hắn vẫn mang theo ý cười, ánh mắt ý vị thâm trường bắn khoăn đặt trên cánh tay nàng, bên trên còn lưu lại vài dấu đỏ đêm qua. Nàng bị ánh mắt kia thiêu đốt vô cùng dầy vò làm một chén trà nhỏ uống đến nửa khắc mới mang ra ngoài.

Cung nhân nhanh chóng nhận lấy. Hắn cười nói: “Không uống nữa hả?”

“Không uống nữa.” Nàng nói.

“Vậy được, ngủ tiếp đi.” Hắn nằm xuống.

Nàng chợt nghĩ đến một chuyện, về mặt trở nên do dự. Hắn phát hiện, nói: “Sao vậy?”

“Thần thiếp ngủ ở đây sao?” Nàng dò hỏi.

Quy định hậu cung, chỉ có Hoàng hậu mới được qua đêm ở phía đông điện của Đại Chính cung, những phi tần khác sau khi thị tẩm thì phải quay lại tẩm điện hoặc là đến phía tây điện ngủ.

“Nếu không thì sao?” Hắn hỏi lại, “Đã trễ như vậy, nàng lại về Điện Trường An? Coi chừng lại quấy rầy mộng đẹp của mẫu hậu.”

Tất nhiên không dám quấy rầy thái hậu, nhưng mà...

Hắn nhìn nàng một lát, vươn tay chỉnh lại góc chăn cho nàng, nói: “Trẫm hiểu ý nàng. Nhưng mà phía tây điện là nơi những nữ nhân kia ngủ, nàng không cần đến đó.”

Không biết có phải do cảm giác của nàng có sai hay không, giọng nói kia nghe dịu dàng đến không nói nên lời.

***

Ngày thứ hai, toàn bộ hậu cung đều biết, phế hậu được ở lại Đại Chính cung thị tẩm, qua đêm ở phía đông điện. Sau khi Tống Tề ra một chiếu lớn như vậy, mọi người vốn tưởng rằng Cố gia sẽ bị lạnh nhạt, ai ngờ bệ hạ lại đi một đường ngược lại, hậu cung nhất thời sôi trào.

Nhưng dù thế nào, cử động này của bệ hạ mang tính ám chỉ quá mạnh mẽ khiến cho mọi người không thể không xem kỹ cục diện ngày hôm nay một lần nữa.

Sáng sớm ở Trường Nhạc cung, Cố Vân Tiệp mỉm cười đứng bên cạnh thái hậu, rõ ràng cảm giác được ánh mắt đầy cảm xúc của mọi người đều đặt trên người nàng giống như kim đâm. Về mặt nàng tự nhiên, sống lưng thẳng tắp, cao quý đoan trang, không thể xâm phạm.

Nhìn tinh thần Thái hậu có chút không tốt. Hôm qua bà bị nhóm Tống Tề gây phiền hà khiến tâm trạng không tốt, Cố Vân Tiệp vốn không muốn để bà đi ra nhưng bà lại cố ý không nghe.

Cố Vân Tiệp biết, bà không muốn ở thời khắc máu chó này biểu hiện sự yếu ớt, bà muốn để những nữ nhân kia hiểu rằng, Thái hậu vô cùng khỏe mạnh.

Sau khi hành lễ, Cố Vân Tiệp thay Thái hậu tiễn các nàng ra ngoài. Từ điện Trường Tín đến cửa Trường Nhạc cung, trên đường đi thỉnh thoảng có vài cung tần vây quanh nàng cười nói gì đó. Thái độ của các nàng vừa tôn trọng lại có phần nịnh nọt, về mặt Cố Vân Tiệp cũng hòa nhã, mọi người cười nói nói không khí cực kỳ hòa thuận.

Khương sung nghi lạnh nhạt nhìn những cung tần đó, trào phúng nói: “Một đám tiện tì gió chiều nào che chiều ấy.”

Thanh âm nàng ta không cao không thấp, có hai ba cung tần đứng gần đều nghe được. Nét mặt các nàng cứng đờ, tiếp theo liền giả bộ không nghe thấy gì, vẫn vui vẻ nói chuyện với Cố Vân Tiệp.

Thẩm thực nghi liếc Khương sung nghi, cười nói: “Đã đến cửa cung rồi, cũng không phiền Cố nương từ tiễn thêm nữa.”

Cố Vân Tiệp nói: “Thẩm thực nghi đi thông thả.”

Kiểu liễn đã ở bên cạnh, Thẩm thực nghi chuẩn bị lên kiệu liền quay đầu lại nói: “Lúc trước Trúc Ương có một bức tranh chữ đẹp, thấy nương tử luôn là người giỏi nhất về tranh chữ vì thế muốn mời nương tử đến điện Dục Tú đánh giá, không biết ta có được hân hạnh đón tiếp nương tử không?”

Nàng ta chủ động mời, lại dùng khuê tự, ý tứ xa gần lấy lòng không cần nói cũng biết. Khương sung nghi gần như kinh ngạc nhìn nàng ta, giống như không hiểu vì sao Thẩm thực nghi đột nhiên thay đổi.

Về mặt Cố Vân Tiệp không đổi: “Thực nghi đã mời, vốn không nên từ chối. Chỉ là hôm nay phượng thể Thái hậu không khỏe, cần ta phục vụ bên cạnh, sợ không thể đi được, xin thứ lỗi.”

“Tất nhiên, thân thể Thái hậu là quan trọng nhất.” Thẩm thực nghi không ngang ngược: “Không bằng ta đem bức chữ đến điện nương tử?”

“Như thế cũng được,” Cổ Vân Tiệp cười nói: “Trước tạ ơn Thực nghi.”

“Tình cảm của chúng ta bao năm nay đều rất thấm thiết, khách khí mấy thứ đó với ta làm gì?” Thẩm thực nghi cười nhìn nàng, quay người lên kiệu.

Khương sung nghi kinh ngạc nhìn kiệu Thẩm thực nghi đi xa, lúc này mới quay đầu nhìn Cổ Vân Tiệp. Cổ Vân Tiệp nhìn nàng, mỉm cười. Phảng phất bị nụ cười đó của nàng kích thích, nàng ta cắn răng, muốn nói gì đó, Chu quý cơ bên cạnh không đếm xỉa nói: “Nguyệt nương, sáng nay ta sai cung nữ đi lấy sương sớm trên cánh hoa ở ngự hoa viên, người có muốn đến Điện Túy Ngọc ngồi một lát, uống trà mật hoa không?”

Khương sung nghi ngẩn người, ánh mắt Chu quý cơ ôn hòa, lại giấu một chút khích lệ, không để cho nàng ta kháng cự. Nàng ta thở hắt ra một cái, cười nói: “Khó có khi Kính nương hào hứng như vậy, tất nhiên ta muốn đi rồi.”

***

Trong thư phòng Đại Chính cung đang đốt loại chế hương mới, Hoàng đế đứng bên cạnh đỉnh hương nhắm mắt ngửi mùi hương bay lượn lơ bên trong. Lữ Xuyên đứng bên cạnh, nhìn cái đỉnh hương vàng kia, một câu cũng không nói được. Trên thực tế, nửa canh giờ trước, vị chủ tử trước giờ chưa từng dùng hương bỗng muốn sai hán đi tìm hương liệu, hán hơi kinh ngạc, đợi sau khi nghe rõ yêu cầu tia kinh ngạc này liền biến thành kinh hãi.

“Người xác định là loại hương này?” Hoàng đế quay đầu lại: “Sẽ không sai chứ.”

Lữ Xuyên háng giọng, cười nói: “Thần sai Hà Tiến đến Thượng cục hỏi qua rồi, trong điện Cổ nương tử thật sự là dùng loại hương ‘Ngân chi đỉnh lan’ này.”

“Thật lạ.” Hoàng đế như có điều suy nghĩ, “Trẫm thấy không giống lắm với mùi hương hôm qua...”

Nghe được lời này, sắc mặt của Lữ Xuyên lại ngốc trệ ba phần. Bệ hạ ơi bệ hạ, người còn là thiếu niên sao? Làm sao nghĩ một là một được chứ, thần chịu không nổi đâu!

Thất vọng lắc đầu, Hoàng đế quay lại thư án, thuận miệng nói: “Đúng rồi, không phải người có việc muốn nói sao?”

Đúng là hán có việc muốn nói, mỗi tội bệ hạ người chỉ nhanh chóng thử hương, không rảnh để ý nên hán đành phải ngậm miệng.

“Bên chỗ Thôi công tử đã có tin tức...”

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu Xoaay Người Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Quân Tâm

Hoàng đế rút một cuốn tấu chương, vừa xem vừa bảo hán tiếp tục nói.

“Hôm nay Thôi công tử đã quay về nhà ở quận Thanh Hà, chuẩn bị tham gia khảo thí.”

Khảo thí tức là thi huyện. Khoa cử ở Đại Tấn có hai đợt, một là sinh đồ, hai là hương cống. Do xuất thân học quán nơi kinh sư hay châu huyện mà người được ở tỉnh trên thì gọi là sinh đồ; không qua học quán thì phải thi huyện, sau khi thi đậu lại lên tỉnh trên thì gọi là hương cống, qua hương cống rồi vào kinh thành dự thi thì được gọi là cử nhân.

“Trẫm đoán được. Hán bị Quốc tử giám xóa tên, muốn làm quan, cũng chỉ có con đường về quê dự thi.” Giọng nói bình thản: “Hán muốn khảo thí khoa nào?”

Lữ Xuyên thấp giọng nói: “Tiến sĩ ạ.”

Hoàng đế nhướng mày, cuối cùng lộ ra vẻ kinh ngạc. Thật lâu mới khẽ cười một tiếng: “Trẫm sớm đoán được hán sẽ không thi minh kinh. 27 tuổi thi tiến sĩ, ngược lại hán lại rất tự tin.”

Cái gọi là tiến sĩ và minh kinh đều là khoa cử được những người đọc sách coi trọng nhất. Tiến sĩ trọng thơ phú, minh kinh trọng thiếp kinh mục nghĩa. Thiếp kinh và mục nghĩa chỉ cần thuộc lòng tác phẩm kinh điển cùng chú thích thì có thể thi đậu, thơ phú thì cần phải có tài năng văn học. Cho nên so với minh kinh thì thi tiến sĩ tỷ lệ đậu không cao, đương thời có lưu truyền thuyết pháp “ba mươi lão minh kinh, năm mươi chưa tiến sĩ”. Nhưng mà từ sau đời Trung Tông Hoàng đế, khoa cử tiến sĩ ngày càng gắn liền với chức vị quan trọng, phần lớn người làm Thừa tướng đều có xuất thân tiến sĩ, cho nên dù khó khăn cũng có rất nhiều sĩ tử tự tử đâm đầu, chong đèn mà học, chỉ cầu có thể thi đậu tiến sĩ.

“Nô tài nghe cũng thấy kinh ngạc. Vị Thôi công tử này, quả nhiên là người cầu tiến.” Lữ Xuyên nói: “Chỉ là thần lại nghĩ sau này bệ hạ sẽ coi trọng hần, nghĩ đến hần thật sự cũng có thực tài. Không chừng đến ngày yết bảng sang năm sẽ trở thành lục lang cười ngửa qua phổ!”

Chế độ Đại Tán, tiến sĩ mới sẽ được ban áo màu lục vì thế dân gian gọi là lục lang. Lờ này của Lữ Xuyên ngược lại có vài phần coi trọng Thôi Sóc kia.

“Trăm quả thật coi trọng hần.” Hoàng đế nói, trong giọng nói mang thêm vài phần nghiêm túc.

Tấu sớ trên tay viết rõ ràng “Chúng thần tán thành Lễ bộ Thượng thư, kính xin bệ hạ bỏ việc phục lập”. Nét chữ Khải thanh tú, xuyên qua trang giấy, hần lại thấy được thể chữ Lệ đầy mặt tường quán rượu đêm hôm đó, đoan chính hùng hồn, khí thế hào hùng.

Đó là chữ do Thôi Như Cảnh viết vào ngày hội xuân bốn năm trước.

Khi đó, hần vẫn là Hoàng thái tử Đông cung, cái trang đi ra ngoài, cũng ở chợ phía Tây nghe náo nhiệt. Hần đứng bên ngoài quán rượu nghe người xung quanh nói, công tử viết chữ là học trò Quốc tử giám, xưa này vẫn thích uống rượu ở nơi này nhất. Hôm này ngày hội xuân, ông chủ cố ý mở một vò rượu ngon lâu năm để xin hần một bức chữ coi như tiền rượu.

Trong lòng hần kinh ngạc, học trò Quốc tử giám phần lớn xuất thân thế gia, khoe khoang thân phận, lại sẽ vì một vò rượu ngon mà để lại chữ?

Suy nghĩ chưa xong, bên kia đã có thanh âm tán thưởng. Hần nhìn sang, chỉ thấy trên mặt tường, một bài “Phú Già Dối” đã hoàn thành, một bài viết hùng hồn tuyệt vời, quả nhiên là chữ đẹp hiếm thấy.

Từ việc cầu chữ mà thấy, vị ông chủ quán rượu kia tuy là thương nhân nhưng cũng là người phong nhã. Ngày hội giống như hôm nay, chợ phía Tây không thiếu nhân sĩ, giờ phút này tập trung toàn bộ ở chỗ này, đối với chữ trên tường khen không dứt miệng. Có người nhận ra nam tử viết chữ, bật thốt lên: “Như Cảnh? Ta còn tưởng ai, lại có thể viết ra chữ tốt đến vậy thì ra là Thôi thị Thanh Hà Thôi Như Cảnh. Khó trách khó trách.”

Thôi thị Thanh Hà, đây là dòng họ hần rất quen thuộc. Nhưng Thôi Như Cảnh hần chưa nghe qua. Vì vậy hần hiểu được, Thôi Như Cảnh này hần là con vợ kế chi thứ của Thôi thị Thanh Hà. Chính vì thế mà một người thuộc Quốc tử giám như hần lại có thể cả ngày qua lại nơi quán rượu, vì một vò rượu ngon mà lại cho thương nhân chữ.

Thôi Như Cảnh viết xong chữ trên mái hiên cũng không thèm đáp lời mọi người, thuận tay cầm vò rượu ngon coi như thù lao kia lên, đi đến bên cửa sổ mà uống. Thái tử lại liếc mắt nhìn chữ trên tường, cất bước đi đến trước mặt hần, cười nói: “Rượu ngon khó cầu, xin hỏi các hạ, có thể có hần hạnh uống cùng không?”

Thôi Sóc ngẩng đầu, nhìn kỹ hần một lát, khẽ cười: “Rượu ngon khó cầu, bằng hữu càng khó cầu hơn.”

Sau này hần nghĩ, có lẽ từ lúc bắt đầu, Thôi Sóc đã biết thân phận của hần, đồng ý hần ngồi xuống cũng không phải ngẫu nhiên. Nhưng hần cũng chẳng để tâm những điều này, cố tình cũng được, vô tình cũng thế, đây không phải là điều hần cần quan tâm.

Quan trọng là, vị nam tử tuấn tú tiêu sái kia, khi bọn họ đàm luận chuyện triều chính cứng nhắc mục nát chỉ hỏi họt nói hai chữ.

“Tân chính.”

Đêm hôm đó, bọn họ ngồi ở chợ phía Tây nơi người đến người đi, mượn ánh trăng, cứ uống đến lúc quán rượu đóng cửa.

Lúc cười to cáo biệt, Cơ Tuấn biết rõ, một ngày nào đó trong tương lai, nam nhân có tâm huyết có tài lại buồn bực thất bại này sẽ trở thành cánh tay đắc lực nhất của hần.

Sau đêm đó, cho đến tận ba năm sau, bọn họ chưa từng gặp lại. Một người là tân quân tận tình dốc bầu tâm sự, một người là sĩ tử phong lưu tiêu sái, đêm hôm đó, việc dưới ánh trăng Dục Đô chỉ điểm giang sơn dường như chưa từng xảy ra.

Cho đến hai tháng trước, Thôi Sóc dâng bản tấu chương vạch tội Tả tướng Chu Thế Đào này lên. Một khắc này, hoành thượng hiểu được dã tâm ẩn nhẫn nhiều năm của hần không giấu được dưới lớp một nam nhân thân đầy men rượu nhanh nhẹn kia.

Hần nhất định đã nghe nói, Hoàng đế một lần nữa sủng ái Phế hậu, Thái hậu cố ý phục lập cháu gái làm hậu, trong triều rất nhanh sẽ có một cuộc đấu. Vốn là các quan viên một lòng lại bởi vì điều này mà chia rẽ.

Hần bắt đầu nhen nhóm ngọn lửa này.

Cơ Tuấn biết rõ mẫu hậu vì chuyện phục lập, âm thầm kích động triều thần nhất phái thân phụ. Hần cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, năm đó hần không có hứng thú với Vân nương, mẫu hậu vẫn an bài nàng làm Thái tử phi cho hần, hôm nay thật vất vả hần mới động tâm với nàng, bà tất nhiên sẽ bắt lấy cơ hội này. Nhưng mặc dù bà là Thái hậu tôn quý nhưng trợ lực trong triều lại không tính là nhiều, nếu không phải Chu Thế Đào bị vạch tội, căn bản ngay từ đầu không có khả năng chiếm thế thượng phong.

Hần không ngăn bà.

Đội nhiều năm như vậy, rốt cuộc hần đã tìm được cơ hội này, lợi dụng khe hở giữa các triều thần mà chen vào.

Chuyện trên triều đình đều trong tầm không chế của hần, nhưng Vân nương là ngoài ý muốn.

Hắn nhớ tới sườn mặt dịu dàng yên tĩnh của Cố Vân Tiệp cùng hương thơm không phải lan cũng không phải xạ hương của nàng, tư vị trong lòng khó phân biệt.

Thật ra ngay từ đầu hắn cũng không liên hệ Vân nương với thế cục trong triều. Quả thật là hắn bị nàng hấp dẫn. Nhưng mà từ lúc hắn bắt đầu sủng hạnh lại nàng, hắn liền biết rõ, mọi chuyện sẽ phát triển thành như vậy. Hắn không biết tâm tình lúc này của hắn với nàng là như thế nào, điều duy nhất hắn có thể xác định là hắn cũng không ngại lập nàng làm hậu lại một lần nữa.

Hoàng hậu của hắn.

Hắn rất ngạc nhiên, nữ nhân trước kia bị hắn xem nhẹ, lại còn mạng cho hắn bao nhiêu là ngoài ý muốn.

Đang xuất thần, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng động. Lữ Xuyên nhíu mày, đã thấy đồ đệ của hắn là Hà Tiến vén rèm vào, quỳ xuống hành lễ: “Trình Tệp dư nương nương Điện Thành An sai người đưa một đĩa điểm tâm đến cho bệ hạ, nói rằng là do nương nương tự tay làm.”

Lữ Xuyên trách mắng: “Hồ đồ, bệ hạ đang xử lý chính vụ, người nào cũng có thể tùy tiện quấy rầy sao? Người nhận lấy trước cũng được.”

Hà Tiến bị mắng, có chút ủy khuất nói: “Nô tài cũng đã nói như vậy rồi, nhưng người đem đồ đến là Bạch Du cô nương, nữ quan chủ trì sự của Điện Thành An, nàng nói nương nương phân phó muốn tự tay giao cho bệ hạ.”

Lữ Xuyên nghe vậy sững sờ, chần chừ nhìn về phía Hoàng đế, chỉ thấy tia vui vẻ nơi khóe miệng của hắn đã nhạt bớt, ngẫm nghĩ một lát mới nói: “Để cho nàng vào đi.”

Sau khi Bạch Du đi vào, chấp tay hành đại lễ, đưa hộp cơm trong tay cho Lữ Xuyên: “Nô tì phụng mệnh đưa bích đào cao nương nương tự mình làm cho bệ hạ.”

Lữ Xuyên mở hộp cơm ra, chỉ thấy trên khay ngọc trắng muốt đặt mấy khối bánh màu đỏ, làm thành hình dáng một đóa hoa đào, nhìn qua cực kỳ đáng yêu.

Lữ Xuyên dùng chiếc đũa bạc gắp một miếng bánh cẩn thận thử, lại đổi một đôi đũa khác, đặt khay ngọc lên bàn.

Hoàng đế im lặng nhìn đĩa bánh trên bàn, ở thời điểm tất cả mọi người đều tâm thần bất định mới cảm đôi đũa gắp một khối.

Bạch Du thấy hắn ăn hết, trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm. Còn chưa kịp vui vẻ, chợt nghe hắn thân nhiên nói: “Trở về nói với nương nương của ngươi, đừng suốt ngày suy nghĩ nhiều như vậy, cẩn thận buổi tối lại ngủ không ngon. Trẫm đã nói thì sẽ nhớ, không cần nàng ấy tới nhắc.”

Lời này nghe qua thì ân cần nhưng khẩu khí lại có chút không tốt. Tâm Bạch Du lại treo cao, muốn nói gì đó, Hoàng đế đã phân phó: “Được rồi, đồ trẫm đã nhận được, ngươi lui ra đi.”

Sau khi nàng ra ngoài, Hoàng đế duy trì tư thế ngồi kia trong chốc lát, lúc này mới nhẹ thở phào một cái.

Cảnh Phúc Xu nàng, chắc là có chút sốt ruột rồi.

Ngẩng đầu, vừa hay nhìn thấy chiếc đỉnh vàng vẫn còn lượn lờ khói trắng, mùi thơm kia tràn ngập trong thư phòng, lại làm hắn nhớ đến nữ tử dùng mùi hương kia.

“Đi, truyền Cố nương tử tới.”

***

Nửa canh giờ sau, Cố Vân Tiệp không nhận lệnh đến Đại Chính cung, ngược lại là Hoàng đế đi Điện Trường Tín. Cùng lúc đó, tin tức bệnh tình Thái hậu chuyển nặng lập tức truyền khắp lục cung.

Nghe thái y hồi bẩm, hắn trầm mặc đứng trong gió, nắm chặt tay, dường như muốn khảm những móng tay của mình vào da thịt.

“Thái hậu vốn bệnh quán thân đã lâu khó có thể chữa khỏi. Gần đây đột nhiên chuyển biến tốt lên chẳng qua chỉ là biểu hiện giả dựa vào tâm tình của người. Hôm nay, bệnh tình nặng thêm chính là hao tổn tâm lực. Thân chỉ sợ...”

Hắn nghe thấy âm thanh lạnh như hàn băng của mình: “Vài ngày trước có chuyển biến tốt đều dựa vào tâm tình? Chuyện như vậy các ngươi cũng không nhìn ra, còn làm thái y được nữa sao?”

Trong miệng hắn trách mắng thái y nhưng trong nội tâm lại càng hận chính mình. Nếu không phải một lần nữa hắn lại có hứng thú với Vân nương làm cho mẫu hậu hy vọng, bà cần gì phải vì chuyện phục lập mà hao tổn tâm trí? Hoặc là hắn vẫn chỉ một mực chú trọng đến chuyện triều chính, không để ý tình trạng sức khỏe của mẫu hậu há lại có thể bị chuyển biến tốt nhất thời của bà bị làm cho mê muội, đến nỗi gây đại họa như ngày hôm nay?

Nghe thấy ngữ khí của hắn, mấy vị thái y cảm như hén, liên tục xin lỗi: “Chúng thần vô năng, tội đáng chết!”

“Là tội chết.” Hắn chợt cười khẽ một tiếng: “Nếu Thái hậu có chuyện gì thì các ngươi cứ ở đó mà dùng mạng chuộc tội.”

Ngữ khí của hắn nhàn nhạt, nhưng lời nói lại lạnh đến mức tất cả toàn thân mọi người run lên.

Xoay người, hắn nhìn về phía bóng hình đang quỳ ngoài điện, cứng đờ như một tượng đá. Từ lúc hắn tiến vào Điện Trường Tín, nàng cứ quỳ ở đó từ đầu đến cuối chưa từng động đậy.

Hắn đi đến bên cạnh nàng: “Vân nương.”

Nàng ngẩng đầu, trong mắt lộ vẻ mê man, dường như rơi vào con ác mộng đáng sợ. Trong lòng hắn phiền muộn tới cực điểm, nhìn thấy thần sắc này của nàng thâm tâm lại càng đau xót.

“Biểu ca...” Nàng níu lấy tay áo bào của hắn, thấp giọng gọi. Tay nàng dùng sức như thế, khớp xương lộ ra đến mức trắng bệch, dường như không thể nào ổn định tâm tình đang không có chỗ nào dựa vào.

“Tam muội.” Không tự giác, hắn đối xứng hô theo nàng, “Đừng lo lắng, mẫu hậu không có việc gì đâu.”

Thần sắc nàng đờ đẫn, trong phút chốc từng giọt nước mắt cứ rơi xuống.

Một canh giờ trước, nàng vốn đang ở cạnh Thái hậu, nhẹ giọng đọc kinh Phật cho bà. Nhưng đột nhiên, bà ngã xuống ngay trước mặt nàng, gọi như thể nào cũng không tỉnh.

Đội lúc thái y đến, nói với nàng Thái hậu là vì dụng tâm, lao tâm lao lực quá độ mới như thế này.

Tất cả, dường như con ác mộng kiếp trước đang tái diễn.

Là lỗi của nàng! Tất cả là lỗi của nàng!

Nếu như không phải vì nàng, Thái hậu sẽ không hao hết tâm thần như vậy, bệnh tình cũng sẽ không đột nhiên trở nặng! Nàng đã hại chết bà một lần, quanh đi quẩn lại, nàng vẫn lại sai lầm thứ hai!

Nàng không nên đến bên cạnh bà, là nàng sai rồi!

Nhìn nữ tử trước mắt, mặt không biểu tình nước mắt cứ rơi như mưa, hắn chậm rãi ngồi xuống, ôm nàng vào ngực. Nàng dựa vào ngực hắn, ngửi mùi hương quen thuộc trên người hắn, cảm thấy tâm can vô cùng bị thương.

Hắn chăm chú ôm lấy nàng, tùy ý để nàng im lặng ní non trên vai mình. Cung nhân bốn phía đều quỳ rạp xuống, không người nào dám ngẩng đầu nhìn bọn họ. Hắn nhìn ánh sáng chiều phía xa, đột nhiên lại hiểu ra, trong nội cung này, thậm chí khắp thiên hạ này, cũng chỉ có duy nhất nữ nhân trong ngực hắn là toàn tâm toàn ý vì mẫu hậu của bọn họ mà lo lắng.

Giờ khắc này, chỉ có bọn họ là tâm linh tương thông.

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu Xoay Người Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Thái Hậu

Tuy Hoàng đế hạ lệnh như thế nhưng cuối cùng sức người cũng có hạn, bệnh tình Thái hậu ngày một nặng hơn, đến cuối chỉ có thể dùng những chén thuốc kéo dài hơi tàn.

Hoàng đế nổi giận lôi đình, trách phạt hai vị thái y, một lần nữa hạ tội hậu thư cho Thái y viện, nếu không cứu được Thái hậu thì toàn bộ phải tuần táng theo.

Từ ngày Cố Vân Tien khóc lóc một trận, sau đó ngược lại nàng cực kỳ bình tĩnh. Mọi người ở Trường Nhạc cung đầy bàng hoàng, nàng chủ động phân chia trách nhiệm cho mọi người, dốc hết sức lo liệu việc lớn việc nhỏ, không ngại mệt mỏi, chưa tới mấy ngày mà người đã gầy hốc hác.

Ngoại trừ những việc quan trọng, cả ngày Hoàng đế đều túc trực ở Trường Nhạc cung. Lúc Cố Vân Tien sắc thuốc hắn cũng sắc thuốc, lúc Cố Vân Tien đọc kinh Phật cho Thái hậu hắn cũng ngồi một bên lắng nghe, có một lần vì quá mệt mỏi mà nàng ngủ thiếp đi, khi tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trên giường ở Điện Trường Tín, A Từ nói cho nàng biết: “Là bệ hạ ôm người về.”

Nàng ngồi một lát liền đứng dậy đi nhìn Thái hậu.

Nàng không biết nhóm phi tần hậu cung nghe tin Thái hậu bệnh nặng sẽ có tâm tình gì, đoán chừng có rất nhiều người đang vụng trộm cười thầm chẳng. Nhưng ít ra, biểu hiện của mọi người đều tràn ngập sự bi thương lo lắng. Thẩm thực nghi, Khương dung nghi, Chu quý cơ và Trinh tiếp dư, mấy vị này đều là chủ một cung nhưng vẫn đến Điện Cam Lộ quỳ một ngày một đêm, tụng kinh cầu phúc, sau đó tất cả cung tần đều noi theo, trong nhất thời Điện Cam Lộ vô cùng náo nhiệt.

***

Hậu cung mang nặng một vẻ buồn thương, trên tiền triều lại phát sinh chuyện mới.

Bởi vì Thái hậu vẫn luôn bệnh nặng không dậy nổi, vốn là triều thần phe phái Thái hậu trong lòng còn đang trông ngóng xem tình hình thế nào, không hề dốc sức ủng hộ phục lập, thế cục lập tức bị đối thủ khống chế.

Ngày 29 tháng ba, ba vị triều thần liên danh khởi tấu, chỉ trích Phế hậu Cố thị là điềm xấu, ảnh hưởng đến Thái hậu, nên đẩy vào lãnh cung, vĩnh viễn không được thả ra.

Hoàng Đế bỏ mặc.

Ngày 30 tháng ba, tình thế tiếp tục lớn dần, số quan viên dâng tấu lên tới năm người, vẫn là yêu cầu bệ hạ đẩy Phế hậu vào lãnh cung.

Hoàng Đế khiển trách vô căn cứ.

Ngày một tháng tư, Khâm thiên giám bẩm tấu rằng: “Gần đây, nhìn bầu trời đêm, có một ngôi sao nhỏ xung khắc với mặt trăng, mong bệ hạ kịp thời thanh trừ uy hiếp bên cạnh Thái hậu.” Cùng một ngày, mười quan viên dâng tấu, tấu thỉnh ban chết cho Phế hậu Cố thị.

Tình thế rối cuộc không thể văn hồi.

***

Bên ngoài tình huống thay đổi lật trời, Cố Vân Tiệp dường như không biết. Nàng vẫn chỉ trước sau như một sắc thuốc cho Thái hậu, dù cho hôm nay đã khó có thể dứt xong được cho bà một ngụm.

Ánh mắt cung nhân Trường Nhạc cung nhìn nàng đều mang theo vẻ thương cảm và đồng tình. Nàng biết bọn họ đang nghĩ gì, không lâu trước kia, nàng vẫn còn là Hoàng hậu trên cao, đến cả Thẩm thực nghi cũng phải hao tâm tốn trí nịnh nọt. Nhưng chỉ trong chớp mắt, chỗ dựa lớn nhất là Thái hậu bệnh nặng, nàng liền bị các triều thần liên kết vạch tội, có lẽ ngay cả mạng cũng không giữ được. Thật sự là thế sự vô thường.

***

Thái độ của Hoàng đế không mưu mà hợp với Cố Vân Tiệp, không nhắc đến việc này ở Trường Nhạc cung. Mỗi ngày đến Trường Nhạc cung vẫn như bình thường nói chuyện với Cố Vân Tiệp, cùng dùng bữa. Dần dần, Cố Vân Tiệp phát hiện, hẳn đối với người không để tâm thì coi thường đến một loại trình độ nhất định, nhưng sau khi hẳn đã để tâm đến người thì lại là một nam nhân cực kỳ cẩn thận săn sóc.

Cho dù hôm nay ở tình huống như vậy, hẳn vẫn quan tâm đến cảm thụ của nàng. Thấy nàng ăn không ngon liền phân phó Ngự thiện phòng chuẩn bị một ít đồ ăn nàng thích để nàng ăn nhiều thêm một chút; lo lắng nàng cả ngày ở bên chăm sóc Thái hậu thân thể không chịu được thì mỗi ngày đều mang một món canh khác nhau, bổ dưỡng thân thể.

Nàng biết, nàng nên thừa dịp hẳn hứng thú với mình mà nghĩ biện pháp thoát khỏi hiểm cảnh trước mắt, nhưng khi nhìn đến Thái hậu ngày càng yếu thì lại không có một chút động lực nào.

Nếu không phải vì giúp nàng phục lập, Thái hậu cũng sẽ không như vậy.

Bây giờ mới biết lúc ấy quá sai rồi, nỗi lòng lại tràn ngập thế lương.

***

Thái hậu tỉnh lại vào một buổi tối, lúc đó Cố Vân Tiệp và Hoàng đế đều canh giữ bên giường bà, vẫn một mực không nói gì.

“A Tuân...”

Thanh âm yếu ớt, lại khiến cho Hoàng đế phải quay đầu lại.

“Mẫu hậu,” Hẳn nhìn bà, thanh âm khàn khàn: “Người tỉnh rồi?”

Thái hậu mỉm cười.

“Thái hậu, người sao rồi?” Cố Vân Tiệp hỏi không ngớt lời, giọng nói nghẹn ngào: “Người khá hơn chút nào không?”

“Ta cảm thấy rất khá. Đã lâu rồi không có cảm giác tốt như vậy.”

Nàng và Hoàng đế nhìn nhau, đều cứng người lại.

Thái y đã từng nói, bệnh Thái hậu là do thuốc và châm cứu cứu vãn, hôm nay đột nhiên tốt lên, chỉ có thể là...

“Ta nghĩ, đây chắc là hồi quang phản chiếu rồi.” Thần thái Thái hậu bình thản: “Thật tốt!”

“Người đừng nói vậy... Người không có việc gì đâu.”

Bà cười lắc đầu: “Thật là đũa ngọc. Ngày hôm nay ta đã sớm đoán ra rồi, chỉ là không nghĩ tới sẽ đến nhanh như vậy.”

Nàng chỉ có thể cố gắng đè nén không để mình rơi lệ.

“Những ngày qua ta luôn ngủ mê, mơ thấy rất nhiều chuyện lúc trước. Khi ta mười sáu tuổi tiến nhập Đông cung, phục vụ tiên đế. Có đôi khi nhớ tới, dường như là chuyện mới hôm qua, nhưng rõ ràng đã hơn hai mươi năm.” Bà cười khổ, trong mắt mang theo vẻ buồn bã: “Cổ nhân khi đó, phần lớn đã không còn.”

Bà vươn tay về phía Hoàng đế: “A Tuấn, con của ta.” Một giọt nước mắt lăn xuống: “Cả đời này của mẫu hậu, chuyện hạnh phúc nhất chính là sinh ra con.”

Toàn thân Hoàng đế cứng ngắc, nắm tay mẫu thân, thật lâu mới gian nan nói: “Con trai bất hiếu, nhiều năm như thế vẫn phải khiến mẫu hậu bận tâm.”

“Con, đứa nhỏ này, tự bản thân ta cũng không hiểu được tâm tư con.” Thái hậu nói: “Con luôn có ý nghĩ của riêng mình. Lúc trước, ta không quản được con, về sau lại càng không được.”

“Mẫu hậu...” Hần cúi đầu, trong giọng nói lộ ra một tia mềm yếu: “Con trai không nữa.”

Thái hậu nhìn hần trong chốc lát, chuyển dời ánh mắt, nhìn về phía không trung hư vô, lúc mở miệng giọng nói lại mang theo sự bình tĩnh mà dịu dàng: “Mẫu hậu niệm kinh đã từng thấy một câu chuyện. Trong câu chuyện đó nói, Đức Phật từng đi đến một nơi là Hà La Quốc, trên đường đi vô tình gặp được một bà lão. Đức Phật để A Nan đi đến chỗ lão bà ấy xin chút nước. Ai ngờ bà lão kia nghe nói Đức Phật muốn uống nước lại tự mình chọn lấy một bình nước đi đến chỗ Đức Phật, buông bình nước, trực tiếp tiến lên muốn ôm lấy Đức Phật. A Nan muốn ngăn lại, Đức Phật lại nói: ‘Đừng ngăn lại, vị lão phu nhân này, 500 năm trước đã từng là mẹ của ta, tấm lòng yêu con chưa tận, vì thế đến đây ôm ta. Nếu như ngăn lại, nhiệt huyết sẽ tuôn ra từ gương mặt, tức khí mệnh tận.’ Lão phu nhân vì thế có thể ôm lấy Đức Phật, hôn tay chân Đức Phật.”

Bờ môi bà mỉm cười, trên gương mặt nhàn nhạt vẻ an ủi: “Cho nên, dù cho chúng ta có sắp phân ly, cũng không muốn đau khổ. Đức Phật có thể lần nữa gặp lại mẫu thân kiếp trước của ngài, nhưng duyên phận chúng sinh đều là hạn định. Có lẽ kiếp sau, ta còn có thể làm mẹ con, chúng ta còn có thể làm bạn cả đời.”

Hoàng đế gắt gao nắm chặt tay bà, một câu cũng không thể nói nên lời.

“Ta phải đi, bây giờ chuyện duy nhất ta không buông bỏ được là con cùng Vân nương. Con là Hoàng đế, không ai có thể tổn thương đến con, nhưng Vân nương...” Bà hơi dừng lại, lúc nói tiếp giọng nói lại mang theo sự khẩn cầu: “Con có thể đáp ứng mẫu hậu không? Cho dù tương lai có chuyện gì xảy ra, đều phải đối tốt với con bé.”

“Con...” Hoàng đế không mở miệng, Cổ Vân Tien lại khóc ra tiếng: “Là A Vân sai, đều tại con...”

“Người yên tâm.” Một tay Hoàng đế ấn lên bờ vai của Cổ Vân Tien, dường như trấn an nàng, ánh mắt lại nhìn về phía Thái hậu: “Con đáp ứng người, sẽ bảo vệ thật tốt Vân nương.” Thanh âm trầm thấp, lại khiến cho người khác không tự chủ được mà tin tưởng.

Thái hậu lại lo lắng: “Con phải nhớ kỹ, quân không nói đùa.”

Nàng dời mắt, nhìn về phía Cổ Vân Tien, đôi phương đã khóc sưng cả mắt. Bà thân nhiên nói: “Đừng khóc, thân thể của ta, ta tự biết. Không liên quan đến con.” Giơ tay lau nước mắt cho nàng: “Ta vẫn còn nhớ, năm đó con mười ba tuổi, cùng mẫu thân đến Trường Thu cung yết kiến. Lúc đó, ta ngồi ở thượng vị, xa xa nhìn con, không biết sao cũng nhớ tới năm đó lần đầu tiên tiến vào Đông cung. Cũng nhỏ nhỏ như vậy, quý trong đám người, khăn trang dập đầu vãn an. Ta thích con vì con thật sự rất giống ta lúc còn trẻ. Trước kia ta vẫn cảm thấy, để con và A Tuấn cùng một chỗ là tốt nhất, nhưng hôm nay ta đang suy nghĩ, có phải ta đã nghĩ sai rồi hay không? Nơi thâm cung này, âm mưu tính toán, thật ra không phải là nơi con vẫn mong đợi. Con xinh đẹp như vậy, hiểu chuyện như vậy, nếu không tiến cung, có lẽ cuộc sống bây giờ trôi qua rất tốt cũng không chừng.”

Hoàng đế chỉ cảm thấy tâm tình của mình như sợi lông vũ trôi nổi trên biển, theo từng lời nói của mẫu hậu mà trầm xuống. Vấn đề hần chưa từng cân nhắc qua dần được hiện ra trước mặt sau làn sương mù.

Phần lớn tâm tư của hần đều đặt trên khát vọng cùng kế hoạch của bản thân mình, chưa bao giờ đặt nhiều suy nghĩ lên người nữ nhân. Trong tiềm thức của hần vẫn luôn cho rằng, chỉ cần hần đối tốt với một nữ nhân nào đó, nàng sẽ tràn đầy hạnh phúc mà tiếp nhận. Nhưng giờ phút này, hần bỗng nhiên không thể xác định được. Vân nương, thế từ được hần dùng ba mươi sáu kế, nở mày nở mặt lấy về. Vân nương, đối với hần toàn tâm toàn ý, lại bị hần lạnh nhạt bỏ qua. Vân nương sau khi xảy ra nhiều chuyện như thế, còn có thể giống như lúc trước không?

Có phải nàng đã hối hận không?

“Mẫu hậu, người đừng nói nữa.” Cổ Vân Tien khóc không thành tiếng: “Tất cả đều là A Vân cam tâm tình nguyện. Con vẫn chưa nói với người, từ trước

khi người an bài con gặp mặt biểu ca, A Vân vẫn luôn ái mộ huynh ấy. Chỉ là khi đó A Vân hèn mọn, không dám vọng tưởng. Một khắc người hỏi con có nguyện ý gả cho biểu ca không, là một khắc vui vẻ nhất cuộc đời con...”

“Vậy sao?” Thái hậu khẽ nói: “Như vậy thật tốt, ta không có hại con.”

***

Thái hậu nói xong lời đó dường như muốn trầm đi. Cố Vân Tiệp và Hoàng đế canh giữ trước giường, một tắc cũng không rời. Phi tần lục cung đều nghe được tin tức, cùng nhau quỳ phía ngoài Đông điện, lại không một ai dám phát ra tiếng động nào.

Giờ hơi canh ba, màn đêm buông xuống, Thái hậu tỉnh lại lần nữa, lúc này bà đã không phát ra được thanh âm nào, nắm chặt tay Hoàng đế, nhìn hẩn hồi lâu, rốt cuộc chậm rãi nhắm mắt.

“Thái hậu...” Trong Điện Trường Tín tiếng khóc nổi lên bốn phía, bi thống tận xương.

Hoàng đế một mực trầm mặc quỳ ở đó, hai tay nắm chặt tay Thái hậu, vẫn không nhúc nhích. Hồi lâu, hẩn chậm rãi đặt trán mình lên tay Thái hậu, nước mắt chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi xuống trên đệm chăn màu xanh ngọc.

Một khắc tiếng khóc hẩn truyền tới, Cố Vân Tiệp đau khổ chống đỡ nhiều ngày rốt cuộc cũng vô lực, hoa mắt mà ngã xuống.

***

Thái hậu bệnh lâu quần thân, chuyện sau đó sớm đã có lo liệu. Hoàng đế nắm tay bà quỳ đến hơn nửa đêm, cuối cùng chậm rãi đứng dậy. Hẩn quỳ quá lâu, bước chân có chút lảo đảo, Lữ Xuyên muốn tiến lên đỡ hẩn lại bị hẩn phát tay cự tuyệt. Cuối cùng lại liếc nhìn mẫu thân trên giường, nói: “Để những người kia vào đi.”

Hẩn bước từng bước một ra khỏi Điện Trường Tín, cùng lúc đó, cung nhân nổi đuôi nhau mà vào, hẩn biết, những người đó đi thu liễm di thể của bà.

Mặt trời mới mọc, ánh mặt trời nhu hòa chiếu trên người hẩn, lại không biết cơ thể của hẩn lạnh toát như người chết.

Qua ngày hôm nay, bọn họ đã là người của hai thế giới.

Bên ngoài Điện Trường Tín, nhóm cung tần đã một đêm chưa ngủ, sắc mặt mỗi người đều tiêu tụy. Nhưng nếu so với Hoàng đế, các nàng đều dung quang tỏa sáng rồi.

Vốn có cung tần có ý định lợi dụng cơ hội bệ hạ bị thương trong lòng mà tiến lên dốc lòng an ủi, kết quả là khi nhìn đến ánh mắt hẩn, cũng không dám nữa. Trình tiếp dư dường như muốn tiến lên, chần chờ một chút vẫn gắng nhịn xuống.

Hẩn cảm thấy như vậy rất tốt, bây giờ hẩn không muốn để ý tới bất luận kẻ nào.

***

Hẩn đứng bên ngoài Điện Trường Tín suốt hai canh giờ, trong đầu rối loạn không biết là đang suy nghĩ cái gì. Trường Nhạc cung người đến người đi, bận rộn. Ánh mắt của hẩn vô ý thức tìm kiếm trong đám người, lúc kịp phản ứng mới phát giác chính mình đứng là đang tìm nàng. Người ấy trước đó vẫn lo liệu hết thấy.

Rũ mắt xuống, hẩn chậm rãi nói: “Vân nương ra sao rồi?”

Lữ Xuyên trả lời: “Những ngày này Cố nương tử mệt nhọc quá độ, toàn bộ đều nhờ tâm lực chống đỡ mới không ngã xuống. Hôm nay Thái hậu... nàng cực kỳ bị thương, cho nên mới ngắt xiu. Thái y đã bắt mạch, không có gì trở ngại, nghỉ ngơi tốt thì sẽ ổn thôi.”

Lại toàn bộ nhờ vào tâm lực chống đỡ. Nàng quả thật là quật cường không khác gì mẫu hậu.

Hoàng đế trầm mặc một lát: “Trẫm đi thăm nàng một lát.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu Xoay Người Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.